

اللهم
رسول
محمد

Adnan Oktar
(Harun Yahya)

ISLAM OSUĐUJE TERORIZAM



Ova knjiga, inicijalno objavljena netom poslije napada 11. septembra, objašnjava uz pomoć ajeta iz Kur'ana, praksi poslanika Muhammeda (savs) i primjera iz islamske historije, da islam osuđuje terorizam. Ovdje je objašnjeno da religija nalaže ljubav, milost i mir, te da istinska religija ni u kom slučaju ne opravdava terorizam. Međutim, teroristički napadi su nastavljeni i nakon 11. septembra, te su se proširili i na druge zemlje.

Posebno u posljednjim godinama, radikalne grupe jačaju zbog priključivanja novih regruta iz svih dijelova svijeta. To je prisiljava političke, akademske i vjerske lidere da tragaju za rješenjem za terorizam, da razumiju njegove uzroke i da razrade plan akcija koje treba poduzeti. Oni sada pokušavaju shvatiti istinski islam i odrediti načine putem kojih bi se iznašlo rješenje za terorizam u samom islamskom svijetu.

Ideološka borba protiv terora je pokazala da su radikalna tumačenja, sastavljena od sujevjerja dodanih islamu naknadno i korištenih za opravdavanje terorizma, uzrok mnogih terorističkih napada. Zbog ovoga smo u ovo izdanje knjige uključili i izvore terorizma koji potječu od licemjernog pogleda na religiju, te smjernice kako se protiv toga boriti intelektualno.



O AUTORU: Adnan Oktar, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike. Veoma je poznat kao autor značajnih djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne povezanosti darvinizma sa krvavim ideologijama.

Zajednički cilj svih autorovih djela je širenje Kur'anskih informacija i saopćenja širom svijeta i na taj način podsticanje ljudi na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Allahovo postojanje, Njegova jedinstvo i budući svijet (ahiret) i razotkrivanje neosnovanosti ateističkih sistema i njihove izopačene prakse. Njegovih više od 300 djela je prevedeno na više od 73 različitih jezika, te uživaju pozornu pažnju čitalaca širom svijeta.

Djela Haruna Yahye, koja su u kontekstu ove veoma bitne vjerske službe, preuzela ulogu pret hodnice, uz Božiju pomoć, bit će povod da ljude u XXI stoljeću dovedu do mira i spokojstva koji su opisani u Kur'anu, do čestitosti i pravde, do ljepota i blagodat.

**GLOBAL
PUBLISHING**



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُهُ
مُحَمَّدٌ



Juli 2016

Izdaje:

Global Publishing

Kayışdağı Mah. Değirmen Sok. No: 3

Ataşehir - İstanbul / Turska

Tel: (+90 216) 660 0059

Štampa:

Express Basımevi

Deposite İş Merkezi A6 Blok No: 309

İkitelli OSB Küçükçekmece - İstanbul / Turska

Tel: (+90 212) 671 6151

Skraćenice:

(savs): Neka je Allahova milost i mir na Njega
(frazo nakon spominjanja nekog od Božijih poslanika)

bs.harunyahya.com

www.harunyahya.com - en.a9.com.tr

www.islamdenoucesterrorism.com



ISLAM OSUĐUJE TERORIZAM

One koji su vjerovali i dobra djela činili

Milostivi će, sigurno, voljenim učiniti.

(Kur'an, 19:96)

**ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)**



ISLAM OSUĐUJE TERORIZAM

ADNAN OKTAR
(HARUN YAHYA)



BILJEŠKA O AUTORU

Autor, koji koristi pseudonim Harun Yahya, rođen je 1956. godine u Ankari. Nakon osnovnog i srednjeg obrazovanja koje je stekao u Ankari, školuje se na Fakultetu primijenjenih umjetnosti na Mimar Sinan univerzitetu i na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Istanbulu. Od '80-ih godina naovamo napisao je niz djela iz oblasti vjere, nauke i politike, značajna djela koja iznose neosnovanosti teorije evolucije, obmanjivačke metode evolucionista i mračne povezanosti darvinizma sa krvavim ideologijama.

Djela Haruna Yahyae prevedena na 73 jezika, predstavljaju obimnu kolekciju sa više od 55.000 stranica uz 40.000 ilustracija.


Pseudonim Harun Yahya nastao je kao spomen i izraz poštovanja prema dvojici vjerovijesnika, Harunu i Jahji (savs), koji su se borili protiv demantirane Jevrejske misli. Simbolika autorovog korištenja pečata poslanika Muhammeda (savs) na koricama knjiga je u vezi sa sadržajem ovih knjiga. Pečat simbolizira Kur'an-ikerim kao posljednju Objavu Boga, i vjerovijesnika, Muhammeda (savs), kao hatemu'l- enbijaa. Sva svoja djela autor je, također, zasnovao na dva osnovna temelja: Kur'anu i sunnetu Muhammeda (savs) Na taj način on ima za cilj da kaže "posljednju riječ" koja će, jednu po jednu, pobiti sve temeljne tvrdnje ateističke filozofije i u potpunosti ušutkati ateističke prigovore uperene protiv vjere. Resulullahov pečat je korišten kao dova namjere da se kažu ove "posljednje riječi".

Zajednički cilj svih autorovih djela je širenje Kur'anskih informacija i saopćenja širom svijeta i na taj način podsticanje ljude na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Allahovo postojanje, Njegova jedinstvo i budući svijet (ahiret) i iznošenje neosnovanosti ateističkih sistema i njihove izopačene prakse.

Upravo su veliku pažnju na sebe privukla djela Haruna Yahye u mnogim zemljama širom svijeta od Indije do Amerike, od Engleske do Indonezije, od Poljske do Bosne i Hercegovine, od Španije do Brazila. Djela koja su prevedena na mnoge jezike poput engleskog, francuskog, njemačkog, bosanskog, talijanskog, španskog, portugalskog, pakistanskog (urdu), arapskog, albanskog, ruskog, ujgurskog i indonežanskog prati široka čitalačka publika.

Ova djela bila su povod da mnogi ljudi postanu vjernici, a i povodom da mnogi ojačaju svo-





je već postojeće vjerovanje. Svako ko pročita i analizira ove knjige uočiti će njihov prepoznatljiv stil pun mudrosti, jezgrovitosti, jednostavnosti i srdačnosti te njihov naučni i racionalni pristup. Djela nose odlike kategoričnosti i apsolutne ne-spornosti. Nemoguće je da materijalističku filozofiju, ateizam i sve ostale zalutale filozofije i gledišta ubuduće iskreno brane oni koji pročitaju i ozbiljno razmisle o temama koje se obrađuju u njima. Ako, pak, budu branili, to može biti samo emocionalna odbrana iz inata, s obzirom da su se oni kroz ova djela uvjerali da su u potpunosti pobijeli idejni oslonci ovih filozofija. Sve savremene ateističke tendencije su idejno poražene u djelima Haruna Yahye.

Nesumnjivo, ove karakteristike potiču od izuzetno impresivnog stila i mudrosti Kur'ana. Sam pisac nije ponesen gordošću zbog svojih djela; jedina mu je namjera biti povod da čitaocem usmjeri na Pravi, Allahov Put.




Od ovih djela autor nema nikakve materijalne zarade. Nikakvu materijalnu zaradu nemaju ni svi ostali koji su uključeni u projekt izdavanja knjiga - od onih koji rade na kompjuterskoj obradi teksta i dizajna stranica i korica, do onih koji su uključeni u marketing i distribuciju. Jedini im je cilj da svojom uslugom postignu Božije zadovoljstvo.

Uzimajući u obzir ove činjenice, proističe da je i podsticanje na čitanje ovih djela, koja omogućavaju da se vidi ono što se prethodno nije vidjelo i koja su povod usmjerenja na Pravi put, također jedna veoma značajna vjerska služba.

Umjesto preporučivanja ovih vrijednih knjiga, publikovati knjige koje mute ljudski razum, koje dovode do velikog misaonog nereda i koje su fiksirane generalnim iskustvom koje nema jak i prodoran utjecaj u domenu odbrane vjere i razbijanju sumnja bit će razlog gubljenja vremena i truda. Sasvim je izvjesno da efikasnu odbranu vjere nemaju djela koja su usmjerena ka isključivom naglašavanju autorovog književnog umijeća. Oni, pak, koji u aktualnom kontekstu gaje određene sumnje, iz općih mišljenja čitalaca, gdje se sasvim jasno vidi efikasnost ove vjerske službe, njen uspjeh i iskrenost, moći će shvatiti da je pobijanje ateizma i širenje Kur'anskog morala jedini cilj djela Haruna Yahye.

Također se ne smije gubiti iz vida da je dominacija ateističke misli osnovni povod velikih svjetskih nereda, tiranija i stradanja koja doživljavaju muslimani širom svijeta. A način da se čovječanstvo oslobodi ovih nedaća leži u poražavanju ateističke misli, iznošenje vjerskih fakata i prezentiranje Kur'anskog morala na način na koji to ljudi mogu poimati i provoditi u praksi. Uzme li se u obzir okruženje tiranije, intriga i anarhije, u koje se svijet svakim danom sve više nastoji uvući, postaje sasvim jasno da se ova vjerska služba mora obaviti što je moguće brže i efikasnije. U protivnom, može biti veoma kasno.

Djela Haruna Yahye, koja su u kontekstu ove veoma bitne vjerske službe, preuzela ulogu prethodnice, uz Božiju pomoć, bit će povod da ljude u XXI stoljeću dovedu do mira i spokojstva koji su opisani u Kur'anu, do čestitosti i pravde, do ljepota i blagodati.



ČITATELJU

- Posebno poglavlje odnosi se na teoriju evolucije u svim djelima Haruna Yahye, jer je ova teorija bazirana na ateističkoj filozofiji. S obzirom da Darwinizam negira stvaranje, a samim tim i postojanje Boga, proteklih 150 godina bio je uzrokom gubitka vjere ili u najmanju ruku uzrokom sumnje u vjeru kod mnogih ljudi. Stoga se kao primarna dužnost od maksimalne važnosti nameće obaveza obznane da je ova teorija samo obmana. Moguće je da će neki čitatelji biti u prilici da pročitaju samo jednu našu knjigu, zbog čega smatramo prikladnim da se u svakoj posveti po jedno poglavlje razjašnjavanju ove teme.
- Ova i sve druge knjige ovog autora odgovaraju na vjerska pitanja u svjetlu Kur'anskih ajeta i pozivaju čitaoce da spoznaju Božije riječi i da žive u skladu s njima. Sve teme vezane za Božije riječi objašnjene su tako da ne ostavljaju mjesta sumnji i pitanjima u glavama čitalaca.
- Šta više, bio bi veličanstven doprinos islamu omogućiti štampanje i čitanje ovih knjiga, pisanih isključivo radi postizanja Božijeg zadovoljstva. Knjige ovog autora su zaista uvjerljive. Iz tog razloga, objasniti religiju nekome, najlakše je metodom ohrabrirvanja te osobe da čita ova djela.
- Nadamo se da će čitalac proći i kroz pregled drugih djela ovog autora koji se nalazi na poleđini ove knjige. Bogati izvori informacija u vezi sa religijom su vrlo korisni i ugodni za čitanje.

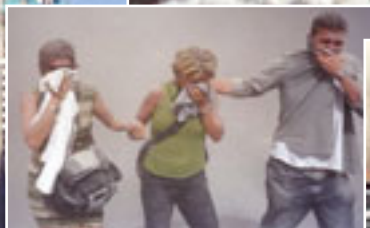
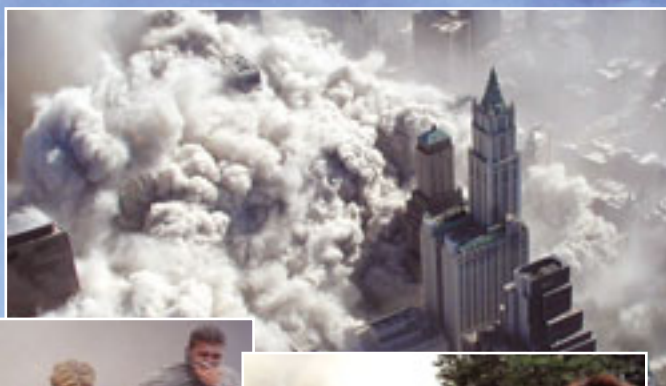
SADRŽAJ

Predgovor novog izdanja.....	10
Uvod	13
Izvor mira i sigurnosti: islamski moral	19
Kur'anski pogled na Šerijat, Džihad i rat	43
Greška radikalizma i istina.....	105
Pravo lice terorista koji djeluju u ime vjere.....	175
Stav islama prema zajednicama svetih knjiga	201
Islam je donio mir i spokojstvo na Bliski Istok.....	235
Korijeni terorizma: darvinizam i materijalizam	247
Zaključak: prijedlozi Zapadnom svijetu i muslimanima	287
Dodatak: Zabluda evolucije.....	294

PREDGOVOR NOVOM IZDANJU


Ova knjiga je napisana netom poslije napada 11. septembra koji su se dogodili u dva velika grada u SAD-u 2001. godine, a uz pomoć ajeta iz Kur'ana, praksi poslanika Muhammeda (savs) i primjera iz historije objašnjava da islam osuđuje terorizam. Međutim, teroristički napadi su se nastavili nakon 11. septembra, te se proširili i na druge države uključujući Veliku Britaniju, Španiju, Tursku i Francusku. To je navelo političare, akademike, religijske lidere i pisce, drugim riječima, sve savjesne ljude širom svijeta, da počnu tražiti rješenje za terorizam, da shvate njegove uzroke i da isplaniraju akcije koje treba poduzeti.

Kad je ova knjiga prvi put objavljena 2002. godine, dokazali smo da su teroristi, a posebno njihovi lideri, sebični, okrutni i nemilosrdni ljudi koji, zbog materijalističkog i darvinističkog obrazovanja, ži-



vot posmatraju kao konstantnu borbu koju samo najjači preživljavaju. Takvi ljudi su ubijedeni da su nasilje i ratovi opravdani ciljevima koje ostvaraju. Al Kaida je bila vrlo aktivna u to vrijeme. Posebno u posljednjih nekoliko godina, mnogo novih terorističkih organizacija se pojavilo i koriste sličnu islamsku simboliku u svojim napadima na civile.

Ove grupe jačaju s pridruživanjem novih regruta sa svih strana svijeta. To je ono što je potaklo političke, akademske i vjerske lidere da pokušaju pojmiti istinski islam i odrediti način da okončaju terori-



Ukoliko tražimo uzrok terorističkog napada, moramo njegov uzrok potražiti među antivjerskim ideologijama. Religija propagira ljubav, saosjećanje, oprost, mir i život u skladu s visokim moralnim standardima. Terorizam, s druge strane, predstavlja okrutnost i nasilje, izazivanje boli, krvoprolića i ubistva.

zam rješanjem iz islamskog svijeta. Ideološka borba protiv terora, posebno nakon napada na Charlie Hebdo koji su se dogodili u glavnom gradu Francuske pokazala je još jednom da radikalne interpretacije koje dolaze od sujevjerja, a koje su naknadno pripisane islamu i njima se tek pokušava opravdati teror, zapravo stoje iza mnogih terorističkih napada.

Ovo duboko manjkavo poimanje koje potpuno suprotno islamu, religiji koja favorizuje mir u odnosu na rat, život – ne smrt, oprost – ne kaznu, pomirenje – ne konflikt, legalizuje nasilje protiv nemuslimana, pa čak i protiv muslimana koji imaju drugačije poglede ili onih koji ne praktikuju islam, ili pripadaju drugoj sekti. Zaista, radikalni mentalitet je najveći problem na svijetu danas.

U ovo produženo izdanje knjige uključili smo izvore terorizma koji su rezultat licemjernih pogleda na religiju i s kojima se treba intelektualno

boriti. Nadamo se da će ovo biti od koristi onima koji traže rješenja putem sile, te da će shvatiti da iskrivljene filozofske i religijske interpretacije ne mogu biti okončane vojnim sredstvima. Također se nadamo da će novac koji se sada troši na oružje početi trošiti na obrazovanje, te da će se obrazovani, moderni, iskreni i razumni muslimani ujediniti.



UVOD

*Allah zahtijeva da se svačije
pravo poštuje, dobro čini, i da se
bližnjima udjeljuje, i razvrat i sve što
je odvratno i nasilje zabranjuje; da
pouku primite, On vas savjetuje.
(Kur'an, 16:90)*

Kao muslimani, oštro osuđujemo sve terorističke napade širom svijeta, uključujući i one na dva velika grada Sjedinjenih Američkih Država, koji su organizirani 11. septembra 2001. godine u kojima su poginula ili ranjena nedužna lica.

Ovi napadi su na svjetski dnevni red iznijeli veoma bitno pitanje o stvarnim korijenima terorizma. Tim povodom je cijelom svijetu saopćeno da je islam vjera mira i tolerancije i da islam ljudima naređuje milost i pravdu. Niz svjetskih lidera, uglednih medijskih kuća, televizija i radija javnosti su u mnogo prilika izložili i objasnili da islam ni u kom slučaju ne dopušta primjenu sile i da uvijek naređuje mir među ljudima i narodima. Zapadni krugovi, koji neposredno

analiziraju islam i koji su poznavaooci stvarnog islama koga je Bog naredio Kur'anom sasvim otvoreno su iznijeli činjenicu da je apsolutno nemoguće u istu ravan dovesti islam i teror, i da Božanske religije ni na koji način ne dopuštaju upotrebu sile i nasilja.

Tema ove knjige predstavlja činjenicu da jedna Božanska vjera apsolutno ne može biti izvor ovog vandalizma koga osuđujemo, a naročito činjenicu da u islamu nema mjesta teroru. Ova činjenica se sasvim jasno očituje kroz Kur'an, kao osnovni izvor islama, i kroz praksu, prvo, Muhammeda (savs), a onda i svih muslimanskih vladara koji su živjeli u historiji. Iz tog razloga ćemo i u ovoj knjizi, u svjetlu Kur'anskih ajeta i primjera iz historije, konkretnim činjenicama dokazati da se islam kategorično protivi i zabranjuje teror.

Kao što je poznato, stoljećima se na različitim područjima Zemljine kugle dešavaju različite terorističke akcije. Odgovornost za ove akcije, koje se provode od različitih grupa i sa različitim ciljevima, ponekad preuzimaju komunističke organizacije, ponekad fašističke, a ponekad i radikalne ili separatističke grupe. Dok zemlje poput SAD-a često bivaju meta napada rasističkih i marginalnih terorističkih grupa, u evropskim zemljama se terorističke akcije organiziraju od strane terorističkih grupa raznih profila. U Grčkoj 17. Novembar, RAF u Njemačkoj, ETA u Španiji, u Njemačkoj i neonacisti, Crvene brigade u Italiji i još niz drugih organizacija svoje ciljeve nastoje ostvariti metodama terora i nasilja. One svirepo ubijaju bespomoćne i one koji apsolutno ne snose nikakvu krivicu! Uporedo sa progresivnim i promjenljivim svjetskim trendovima pokazuju se promjene i raznolikost u metodama kojima se koriste terorističke grupe. U svakodnevnom su porastu njihova moć i utjecaj koje postižu zahvaljujući mo-

gućnostima koje pruža razvijena tehnologija. Polja i efekti terorističkog djelovanja naročito su obogaćeni korištenjem i utjecajem sredstava masovne komunikacije kao što je internet.

Soljećima se na različitim područjima Zemljine kugle dešavaju različite terorističke akcije. Odgovornost za ove akcije, koje se provode od različitih grupa i sa različitim ciljevima, ponekad preuzimaju komunističke organizacije, ponekad fašističke, a ponekad i radikalne ili separatističke grupe. U Grčkoj 17. Novembar, RAF u Njemačkoj, ETA u Španiji, u Njemačkoj i neonacisti, Crvene brigade u Italiji i još niz drugih organizacija svoje ciljeve nastoje ostvariti metodama terora i nasilja. PKK u Turskoj je u posljednjih 30 godina izvela terorističke napade u kojima je stradalo desetine hiljada ljudi.



Pored organizacija zapadnih korijena, kao što su organizacije u SAD-u i Evropi, postoje i terorističke grupe koje su se pojavile na Bliskom istoku. Odgovornost za određene terorističke poduhvate, koji se dešavaju širom svijeta, preuzete su i realizirane od strane upravo ovih grupa. Međutim, ovdje je potrebno naglasiti jednu veoma bitnu činjenicu. To što osobe koje stoje iza ovih i sličnih akcija, nose kršćanska, muslimanska ili Jevrejska imena određenim krugovima daje povoda za pogrešne zaključke i iznošenje tvrdnji koje su protivne Božanskim religijama. Ako teroristi i nose muslimansko ime, ako se i osjećaju kao takvi, njihovi se zločini ne mogu nazivati "islamskim terorizmom". Isto tako, "kršćanskim terorom" ne mogu se nazvati zločini čiji su počinitelji kršćani, a ni "Jevrejskim terorom" zločini iza kojih stoje Jevreji, pošto je, kao što ćemo vidjeti i u narednim poglavljima, **nemoguće ubijanje nedužnog življa u ime neke Božanske religije**. Ne smije se zaboraviti da je među ljudima poginulim u New Yorku ili u Washingtonu bilo onih koji vole Isaa (savs) - kršćana, onih koji vole Musaa (savs) - Jevreja, a, isto tako, i muslimana. Ukoliko ne dobiju Božiji oprost, ubijanje nedužnih ljudi koje su počinili ovi pojedinci je veliki grijeh koji ih vodi u pakao (Džehennem). Religiozna osoba koja se boji Boga i koja voli Boga nikada neće učiniti takvo nešto."

Bez obzira koliko tvrdili da pripadaju nekoj vjeri, izvršioци jednog ovakvog vandalizma to mogu počiniti iz neukosti, s namjerom da iskoriste vjeru za ostvarivanje ličnih ciljeva ili u svrhu namjernog izazivanja štete toj vjeri. Njihova nasilna djela izazivaju odbojnost ka vjeri i izazivaju mržnju ka onima koji su orijentirani ka vjeri. Prema tome, svaki napad "u ime vjere" na nevine ljude zapravo je napad na tu vjeru!

Vjera naređuje ljubav, milost i mir. Što se tiče terora, on predstavlja suštu suprotnost vjeri. Nemilosrdan je i zahtijeva prolijevanje krvi, ubijanje, bol! Prema tome, kada se istražuje porijeklo terora, treba ga tražiti prije u ateizmu nego u religioznosti. Temelje terora treba tražiti među ljudima zavedenim idejama fašizma, komunizma, rasizma, materijalizma! Nije bitno ime koje nose niti kako se predstavljaju izvršioци. Ako je čovjek sposoban ubiti nevine ljude, a da ni ne trepne, on nikako ne može biti vjernik. Iz tog razloga, krajnje su pogrešni termini "islamski", "jevrejski" ili "kršćanski" terorizam, pošto, u islamu, a ni u ostale dvije Božanske vjere, apsolutno nema mjesta teroru! Naprotiv, **akcije koje nazivamo terorom, odnosno ubistva nevinih ljudi, prema islamu, veliki su zločin, a muslimani su zaduženi da sprječavaju ove akcije i da uspostavljaju mir, spokojstvo i pravdu na Zemlji.**

*Jedite i pijte Allahove darove,
i ne činite zlo po
Zemlji nered praveći!
(Kur'an, 2:60)*



IZVOR MIRA I SIGURNOSTI: ISLAMSKI MORAL

Neki od onih koji tvrde da su članovi određene religije i nešto čine u ime te religije mogu zapravo biti pogrešno informisani o toj religiji, pa stoga ju i prakticirati pogrešno. Zbog toga bi bilo pogrešno stvarati stav o religiji ili donositi sud tek na osnovu djela određenih ljudi. Najbolji način za shvatanje neke religije je kroz proučavanje njenih Božanskih izvora.

Božanski izvor islama je Kur'an, a zasniva se na konceptu moralnosti, ljubavi, samilosti, skromnosti, požrtvovanja, razumijevanja i mira. Muslimani koji žive u skladu s ovim propisima u njihovom pravom smislu će biti pristojni, razumni, skromni, časni, plemeniti, pravedni, povjerljivi i pristupačni. On ili ona će širiti ljubav, poštivanje, sklad i radost življenja u svojoj okolini. Usprkos ovoj činjenici, Kur'an i islam se povezuju s riječju "strah" u posljednje vrijeme, što je uzrok da se islamofobija proširi još više. Međutim, pravi izvor straha u srcima ljudi nije islam, nego religija licemjerja. Radikali koji na-

stupaju u ime islama i islamofobi koji ih se plaše, zapravo čine istu grešku. Ni jedna strana nije uspjela da shvati da islam zapravo nema ništa s religijom licemjerja, koja je običan sistem potpuno lišen ljubavi, prepun užasa i mržnje. Zbog toga je neophodno razumjeti pravo značenje islama po Kur'anu i ukazati na ozbiljnu grešku onih koji pokušavaju islam povezati s terorizmom.

Da li je dovoljno reći: "Islam je vjera mira"?

Dok se tvrdi da je islam religija ljubavi, postojanje referenci koje naređuju ubijanje onih koji ne obavljaju molitvu ili onih koji ne poste ili tek skraćivanje njihove brade, su sve vrlo ozbiljne kontradiktornosti i opasnosti. Oni koji drže duge govore o tome kako islam pridaje pažnju ženama su također važan dio problema kada ne žele priznati neistinitost nekih takozvanih hadisa kojima se plasiraju navodi poput onih da su "žene nepotpuna bića," "radite suprotno od onog što žene rade," ili "najveći dio Džehennema je ispunjen ženama." Nije dovoljno reći da su muslimani ljudi puni ljubavi, niti da je islam religija mira, a da pri tom ne okončamo retoriku koja podržava nasilje i mržnju koja je u islam ubacivana tokom niza stoljeća i koja se direktno protivi Kur'anu.

Zasigurno, prema Kur'anu, muslimani treba da budu puni ljubavi, saosjećajni i prijateljski orijentirani, te apsolutno niko nema nikakvo pravo da bilo šta nameće drugima. Ipak, problem je u tome što većina muslimana ne slijedi Kur'an, nego određene plemenske, lokalne ili regionalne tradicije i sujevjerja. Dakle, osim ako se sva ta sujevjerja ne eliminišu u potpunosti, ako se muslimani u potpunosti ne posvete Kur'anu, nemoguće je spriječiti one nasilne ljude da poduzimaju akte u ime islama, niti zaustaviti islamofobiju.

Jedini na čin da se ukloni utjecaj tih ekstremista koji islam prikazuju kao religiju licemjerja koja zabranjuje nauku, tehnologiju i



Nije dovoljno reći "muslimani su ljudi puni ljubavi" ili "islam je religija mira" ukoliko ne okončamo retoriku i praksu prepunu mržnje i nasilja.

umjetnost muslimanima, te ih time osuđuje na ugnjetavanje i neukost, jeste kroz obrazovanje.

Moderno zapadnjačko obrazovanje je definitivno obavezno, ali ipak je značajan broj onih koji su obrazovani na Zapadu a odlaze na Bliski istok ili u sjevernu Afriku da učestvuju u torturama. Stoga je pitanje koje zahtijeva hitan odgovor slijedeće:

Kako je moguće ubijediti one koji su tako dobro obrazovani na svim poljima da se uključe u terorizam?

Ako pažljivo posmatramo, shvatit ćemo da je suština problema u naučavanjima koja legitimiziraju nasilje, a opće su prisutna, kako na

Zapadu, tako i u islamskom svijetu. Svi poznaju negativne aspekte darvinističkog svjetonazora, na kojem je zasnovan Zapadnjački stil obrazovanja, a o ovome ćemo detaljno govoriti u narednim poglavljima. Međutim, ono što se mora prethodno objasniti jeste činjenica da se oni izvori koji pohvaljuju nasilje u šitskoj i sunitskoj literaturi većinom ignorišu, a da mladi ljudi prvenstveno uče o nasilju baš iz tih hvaljenih, Zapadnjačkih izvora. Generacije potpuno nesvjesne sadržaja i konteksta Kur'ana, čiji su umovi oblikovani radikalističkim stavovima, vrlo se jednostavno usmjere ka nasilju. Zato izvorni uzrok terorizma nije Božanska religija, nego miks darvinističkog obrazovanja i licemjerman svjetonazor. Širenje istinskog islama zasnovanog na Kur'anu, lišenog licemjerja, je definitivno rješenje za terorizam.

Islam je vjera mira

Najopćenitije značenje terora je upotreba sile u političke svrhe protiv ciljeva koji nisu vojni. Drugim riječima, meta terorizma je potpuno nevino civilno stanovništvo. Jedina njihova krivica je što se, u očima terorista, oni nalaze "na drugoj strani". Zbog toga, također, terorizam ima značenje primjene sile protiv nedužnih ljudi, za što ne postoji nikakvo moralno opravdanje. To je, baš poput zločina Hitlera ili Staljina, zločin protiv čovječnosti.

Kur'an je knjiga koja je objavljena kao uputa ljudima i u kojoj Bog naređuje ljudima uzorno ponašanje i moral. A u osnovi ovog morala nalaze se ideje kao što su ljubav, saosjećanje, tolerancija, pravda i milost. Riječ 'islam' u arapskom jeziku dolazi u istom značenju kao i riječ 'mir'. Islam je vjera koja je objavljena da čovječanstvu pruži život pun spokojstva i mira, i koja na Zemlji predstavlja neograničenu milost i saosjećanje Boga. U Kur'anskim ajetima pozivaju se ljudi u islamski moral kao model u kome će na Zemlji moći zaživjeti samilost, saosjećanje, tolerancija i mir. U Kur'anu se kaže slijedeće:

O, vjernici, živite svi u miru i ne idite stopama šejtanovim; on vam je, zaista, neprijatelj otvoreni. (Kur'an, 2:208)

Kao što se vidi iz navedenog ajeta, Bog saopćava da se 'sigurnost' ljudi može postići zaživljavanjem Kur'anskog morala.

Prema Kur'anskom moralu, musliman je zadužen da se prema drugima, bili oni muslimani ili ne, ponaša lijepo i pravedno, da štiti slabe i nevine i da "sprečava nered na Zemlji". Nered je svaki oblik anarhije i terora koji narušavaju sigurnost, mir i spokojstvo ljudi na Zemlji. Kao što se ističe u jednom ajetu, "**Allah ne voli nered!**" (Kur'an, 2:205).

A ubijanje nevinog čovjeka jedan je najvećih primjera nereda. Bog ovu činjenicu na slijedeći način objašnjava u Kur'anu:

Društvo u kojem prevladavaju islamske vrijednosti je zaista društvo mira, oprosta, ljubavi, saosjećanja i međusobne podrške i radosti.



... ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuvaio... (Kur'an, 5:32).

Kao što se vidi, ubistvom čak i jednog čovjeka, "koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini", ubica čini veliki zločin ravan ubistvu svih ljudi. U tom slučaju, sasvim je očito koliko zlodjelo predstavljaju ubistva, masakri i "samoubilački napadi" koje provode teroristi. Odgovor na ovo surovo lice terorizma u Vječnosti nam Bog saopćava na slijedeći način:

A odgovarat će oni koji ljude tlače i bez ikakva osnova red na Zemlji remete; njih čeka bolna patnja! (Kur'an, 42:42).

Sve ovo ukazuje na činjenicu da je organiziranje terorističkih na-

Teroristima je cilj stvoriti svijet nasilja, konflikata, nereda i straha.



pada na nevine ljude djelo koje je u potpunoj oprečnosti sa islamom i da nijedan pravi musliman ne može počiniti jedan takav zločin. Naprotiv, muslimani su zaduženi da zaustave one koji se usude na takav zločin, da uklone "nered na Zemlji" i da svim ljudima donesu spokojstvo i sigurnost. Muslimani i islam su nespojivi sa terorom; oni su, čak, prepreka teroru i rješenje za eliminisanje terora.

Ovo je osnova islama – mir je duh islama. Međutim, licemjeri koji tvrde da praktikuju islam, ali to čine na osnovu različitih sujevjerja, a ne na osnovu Kur'ana, vjeruju da je istina upravo suprotna ovojme.

Problem fanatika je što informacije iz sumnjivih sujevjernih izvora smatraju vjerom. Ipak, oni koji krtikuju te fanatike su ponekad jednako radikalni jer vjeruju u istinitost tih istih sujevjerja. Što im se više ukazuje na dokaze iz Kur'ana, to se oni više trude da iznađu vlastite argumente o sujevjerju kojem podliježu i fanatici. Tu prave najveću grešku – ukoliko žele upoznati pravi islam i naći rješenje za fanatizam, moraju obratiti pažnju na pravu vjeru, objavljenu u Kur'anu.

Dok se ne uspostavi vrlo jasna razlika između islama i licemjerja, radikalizam i islamofobija će nastaviti postojati kao kuga modernog doba.

Radi ovoga je veoma važno objasniti ljepotu Kur'anskog morala, a time i islama, kroz obrazovne kampanje širom svijeta čiji će cilj biti da se ukaže na jasnu razliku između licemjerja i islama. Nekoliko činjenica treba razjasniti, poput one da Bog zabranjuje iskvarenost i ohrabruje vrline, da su sloboda misli i najljepši oblik demokratije utkani u Kur'an.

Bog je prokleo nered

Bog je naredio ljudima da se klone zla, zabranio je nepravdu, nasilje, ubijanje i prolivanje krvi. Oni koji se ne pridržavaju ovih Bo-


žijih naredbi okarakterizirani su u Kur'anu kao **"oni koji idu stopama šejtanovim"** i, sasvim jasno, zauzeli stav koji je Kur'an zabranio. Neki od niza Kur'anskih ajeta o ovom pitanju su slijedeći:

A oni koji ne ispunjavaju dužnosti prema Allahu, iako su se na to čvrsto obavezali, i kidaju ono što je Allah naredio da se poštuje, i čine nered na Zemlji - njih čeka prokletstvo i najgore prebivalište! (Kur'an, 13:25).

...Jedite i pijte Allahove darove, i ne činite zlo po Zemlji nered praveći! (Kur'an, 5:60).

I ne pravite nered na Zemlji kad je na njoj red uspostavljen, a Njemu se molite sa strahom i nadom; milost Allahova je doista blizu onih koji dobra djela čine (Kur'an, 7:56).

U velikoj zabludi su oni koji misle da će stvaranjem nereda, ubijanjem nevinih ljudi, pobunom i tiranijom biti uspješni na Zemlji. To je zato što je Bog zabranio svaki nered, a koji podrazumijeva i teror



U suri al-Ma'ida, ajet 32, Bog kaže da ako neko ubije nekog nevinog, to je kao da je ubio cijelo čovječanstvo. Ubiti čak i samo jednog čovjeka je potpuno protivno moralnim vrijednostima Kur'ana.

i surovost, i prokelo one koji čine ovakva nedjela, a u jednom ajetu poručio da **"Allah ne dopušta da djelo pokvarenjaka uspije"** (Kur'an, 10:81).

Međutim, danas se širom svijeta dešava teror, masakr i genocid, nemilosrdno se ubijaju nevini ljudi, okrvavljene su zemlje čiji su narodi vještačkim razlozima dovedeni u poziciju međusobnih neprijatelja. Ovi događaji, koji se dešavaju u zemljama koje posjeduju međusobno veoma različitu historiju, kulturnu i socijalnu strukturu, mogu, u svakoj zemlji, imati određene, sebi svojstvene razloge i izvore. Međutim, sasvim je očito da je stvarni razlog udaljavanje od morala naređenog u Kur'anu, a koji se zasniva na ljubavi, poštovanju i toleranciji. Kao rezultat ateizma, formiraju se mase koje ne posjeduju strah od Boga i koje ne vjeruju u polaganje računa poslije smrti,



koje misle da "ionako nikome nisu odgovorni" i koje su, zbog toga, u stanju jednostavno počiniti svaku vrstu svireposti, nemoralnosti i nečovječnosti.

U Kur'anu je, također, upozoreno na postojanje dvoličnih ljudi koji nastupaju u ime Boga i vjere, ali organiziranih za činjenje zločina koje je Bog prokleo. U jednom ajetu se govori o grupi od "devet osoba" koja je "zaklinjanjem najtežom zakletvom" kovala plan za ubijanje Poslanika:

U gradu je bilo devet osoba koje su ne red nego nered činile. "Zakunite se najtežom zakletvom" - rekoše - "da ćemo noću njega i porodicu njegovu ubiti, a onda njegovom najbližem krvnom srodniku reći: Mi nismo prisustvovali pogibiji porodice njegove, mi, zaista, istinu govorimo!" i smišljali su spletke, ali smo ih Mi kaznili onda kad se nisu nadali. (Kur'an, 27:48-50).

Kao što nam ukazuje i slučaj saopćen u navedenim ajetima, to što se "u ime Boga" pojavljuju određeni ljudi, što se čak "zaklinju Allahovim imenom", što, dakle, koriste riječi koje ih predstavljaju kao "vjernike" ne znači i da te osobe čine djelo koje je u skladu sa vjerom. Naprotiv, mogu činiti djela koja su u apsolutnoj oprečnosti sa Allahovim odobrenjem i vjerskim moralom. Mjerilo u ovom kontekstu su njihova djela. Ako su njihova djela "**ne red nego nered**", znajte da te osobe ne mogu biti pravi vjernici i njihov cilj, isto tako, nije služnje vjeri.

Apsolutno je nemoguće da osoba koja se boji Boga i koja poima islamski moral bude na strani nereda i da učestvuje u sličnim djelima. Iz tog razloga, rješenje terora je u stvarnom islamu. Kada se objasni uzorni moral saopćen u Kur'anu, onda ljudi neće biti na strani i u savezu sa grupama čiji je cilj stvaranje okruženja neprijateljstva, rata i haosa. To je zato što je Bog u Kur'anu ljudima zabranio nered:

Čim se neki od njih dočepa položaja, nastoji napraviti na Zem-

lji nered, ništeći usjeve i stoku. - A Allah ne voli nered! A kada mu se rekne: "Boj se Allaha!" - on onda iz inada griješi. Njemu je dosta Džehennem, a on je, doista, grozno boravište! (Kur'an, 2:205-206).

Kao što se razumije i iz navedenih ajeta, sasvim je nemoguće da će osoba koja se boji Boga, čak i progledati kroz prste pokretu koji predstavlja i najmanju štetu i opasnost za njegovu zemlju, narod, za čovječanstvo. Misleći da nikome neće polagati račun za svoja djela, osoba koja ne vjeruje u Boga, i Sudnji dan sasvim jednostavno može podleći izvršenju svakog zla.

Da bi se spasilo od nesreće zvane teror, koja je sve prisutnija u naše vrijeme, prvenstveno je potrebno putem obrazovanja uništiti izopačena učenja koja se iznose u ime vjere i poučiti ljude stvarnom Kur'anском moralu i Bogobožnosti.

Islam ohrabruje pravdu, ljubaznost i sve ono što je ugodno svima

Jedan od razloga za terorizam jeste to što pojedinci ne uspijevaju pojmiti različitosti kao izvor ljepote. Danas se širom svijeta neki ljudi nečasno tretiraju i grubo se krše njihova prava samo zato jer im je boja kože drugačija ili zato što su druge etničke pripadnosti. Međutim, Bog naređuje ljudima u Kur'anu da sviju tretiraju jednako, bez obzira na jezik, vjeru, rasu ili etničku pozadinu.

Bog nas u Kur'anu obavještava da je svrha stvaranja različitih plemena i ljudi "međusobno upoznavanje". Različiti narodi i plemena, koji su svi Božiji robovi, trebaju se međusobno upoznavati, odnosno, upoznavati se sa različitim kulturama, jezicima, dostignućima, običajima i tradicijama. Jedan od ciljeva postojanja različitih rasa i naroda je stvaranje jedne kulturne raznolikosti, a nikako povod za sukob i rat. Ova raznolikost je jedna ljepota Božijeg stvaranja.

Kao što ne stvara nikakvu nadmoć, isto tako se ne može okarakterizirati ni kao neki nedostatak to što je neko većeg, a neko nižeg rasta, to što je nečija koža žute, a nečija bijele boje. Sve to je stvoreno velikom Božijom voljom i mudrošću. Međutim, sve ove razlike nemaju nikakvog značaja kod Boga. Svaki vjernik veoma dobro zna da je jedina superiornost u bogobožnosti i u vjeri u Boga, (iman). Ovu činjenicu Bog na slijedeći način saopćava u Kur'anskom ajetu:

O, ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji. Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa! (Kur'an, 49:13)

Pravda koju naređuje Kur'an podjednako se primjenjuje među svim ljudima, bez obzira na njihov jezik, vjeru, rasu i etničke korijene. Na primjer, gnjev ili mržnja su najveći izvori zla i vrlo je vjerovatno da će čovjeka onemogućiti u pravednom donošenju odluke, razmišljanju u skladu sa zdravim razumom i racionalnošću.

Upravo zbog svih ovih razloga veoma je teško postizanje povjerenja među ljudima u ateističkim i neupućenim društvima. Svi žive u nespokojstvu da će svakog trenutka doživjeti neku neprijatnost od druge osobe. A u ishodu međusobnog gubitka povjerenja vremenom se gube humane odlike kao što je uzajamno pomaganje, tolerancija, saosjećanje, samilost, bratski odnosi, te se ljudi počinju međusobno mrziti.

Međutim, na odluke iskrenog vjernika apsolutno ne mogu utjecati emocije koje on osjeća prema određenoj osobi ili društvu. Bez obzira o koliko nemoralnoj osobi je riječ, bez obzira na njen neprijateljski odnos i stav, odlažući ustranu sve svoje negativne emocije, iskreni vjernik, u trenutku donošenja odluke, postupa pravedno, pravedno donosi odluku i preporučuje pravednost. Ono što osjeća prema toj osobi ne može nadjačati njegov razum i savjest. Savjest mu na-

**Islamski moral
zapovijeda
muslimanima da
štite prava
siročadi,
siromašnih i
ugroženih, te da se
međusobno
podržavaju i da
budu dobri jedni
prema drugima.**



laže da se uvijek pridržava Božijih naredbi i preporuka i da nikada ne čini ustupke od uzornog morala - zato što je to naredba vjernicima koju je Bog saopćio u Kur'anu. U Kur'anskom poglavlju Al-Ma'ida kaže se sljedeće:


O, vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Kur'an, 5:8).

Kao što se zaključuje iz navedenog ajeta, Kur'anski moral zahtijeva jedan pravedan stav. Osoba koja iskreno vjeruje u postojanje svoga Gospodara veoma dobro zna da će jedino pravednim postupanjem zaslužiti Božije zadovoljstvo. Osim toga, svako ko se uvjeri u njegov uzoran moral vjerovat će toj osobi, osjećat će se prijatno u njenom prisustvu, mirne savjesti mu može povjeriti svaku odgovornost i zaduženje.

Očigledno je da oni koji se boje Boga drže veoma visoke moralne standarde i odlučni su da budu na usluzi ljudima. Općenito, takvi ljudi su tu da bi služili čovječanstvu i omogućili velike pogodnosti svima. Zbog toga je veoma važno da se ljudi pouče pravoj religiji i da žive u skladu s moralom koji je opisan u Kur'anu – posljednjoj Božijoj objavi.

Bog naređuje toleranciju i praštanje

U Kur'anskim ajetima, Bog oprost uvijek spominje kao vrlinu, a jedan od ajeta nam donosi i radosnu vijest o nagradi za takvo ponašanje: **"Nepravda se može uzvratiti istom mjerom, a onoga koji oprosti i izmiri se Allah će nagraditi; On, uistinu, ne voli one koji nepravdu čine"** (Kur'an, 42:40) Bog je u Kur'anu saopćio da je bo-



*Islamski moral za misiju
ima život ispunjen mirom,
blagostanjem, ljubavlju
i radošću za sve ljude...*

**ČASNI
KUR'AN**

lje oprostiti čak i kada vam neko načini nepravdu. Ajet koji govori o ovom pitanju glasi:

...I ti ćeš kod njih, osim malo njih, neprestano na vjerolomstvo nailaziti, ali im oprosti i ne karaj ih! - Allah, uistinu, voli one koji čine dobro (Kur'an, 5:13).

"Dobro i zlo nisu isto! Zlo dobrim uzvratit, pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati" (Kur'an, 41:34).

Islam garantuje slobodu mišljenja

Islam, vjera koja sasvim jasno osigurava i pod svoju zaštitu uzima slobodu misli i slobodu življenja, donio je naredbe koje zabranjuju i onemogućavaju napetosti među ljudima, nesporazume, negativno pričanje jednih o drugima, a čak i određene pristupe (sumnje). Kao što se kategorički suprotstavlja teroru i surovostima, islam je, isto tako, zabranio provođenje i najmanje idejne presije:

U vjeri nema prisiljavanja - Pravi put se jasno razlikuje od zablude!... (Kur'an, 2:256).

Ti poučavaj - tvoje je da poučavaš, ti vlasti nad njima nemaš! (Kur'an, 88:21-22).

Prisiljavanje ljudi na vjeru ili izvršavanje propisa koje nalaže ta vjera u suprotnosti je sa suštinom i duhom islama. Prema islamu, iskrena vjera moguća je jedino slobodnom voljom i savješću. Naravno, muslimani se međusobno mogu upozoravati i podsticati na izvršenje moralnih obaveza koje su naložene u Kur'anu. Objašnjavati ljudima Kur'anski moral i pozivati na Pravi put najljepšim riječima obaveza je kojom su zaduženi svi vjernici. Vjernici ljepote Allahove vjere objašnjavaju u svjetlu Kur'anskog ajeta **"...na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj..."** (Kur'an, 16:125), ali se, isto tako, ponašaju svjesni ajeta: **"Ti nisi dužan da ih na Pravi put izvedeš, Allah izvodi na Pravi put onoga koga On hoće..."** (Kur'an, 2:272).

Nikako ne čine prisilu - nad ljudima ne primjenjuju ni materijalne, a niti duhovne presije. Ili, čineći im neku ovosvjetsku privilegiju, neće usmjeravati druge na izvršenje vjerskih propisa. Kada na svoj poziv dobiju negativan odgovor, vjernici odgovaraju, također, u svjetlu Kur'ana: "**Vama - vaša vjera, a meni - moja!**" (Kur'an, 109:6).

U svijetu u kome živimo nalaze ljudske zajednice poput kršćana, Jevreja, budista, hindusa, ateista, deista, idolopoklonika, koji posjeduju veoma različita vjerska uvjerenja. Muslimani, koji žive u jednom ovakvom svijetu, dužni su da se prema drugima, bez obzira na njihovo vjersko uvjerenje, odnose tolerantno, miroljubivo, pravedno i humano. Pozivati u Allahovu vjeru lijepim riječima, miroljubivo i tolerantno, odgovornost je kojom su zaduženi vjernici. Da li će to biti prihvaćeno ili neće, da li će se vjerovati ili neće, odluka je koja pripada drugoj strani. Prisiljavati nekoga na vjerovanje, raditi na tome da se nešto na silu prihvati djelo je koje je u suprotnosti sa Kur'an-skim moralom. Bog je na slijedeći način u Kur'anu upozorio vjernike:

Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici? (Kur'an, 10:99).

Mi dobro znamo šta oni govore; ti ih ne možeš prisiliti, nego podsjeti Kur'anom onoga koji se prijetnje Moje boji! (Kur'an, 50:45).

Društveni model u kome se ljudi prisiljavaju na vjerske obrede apsolutno je u suprotnosti sa islamom - pošto su vjera i vjerski obredi u direktnoj vezi sa Bogom i imaju vrijednost jedino kada ih čovjek izvršava svojom voljom. Ako jedan sistem prisiljava ljude na vjeru i izvršavanje vjerskih propisa, u tom slučaju ljudi to mogu izvršavati samo zato što se boje tog sistema. A ono što je prihvatljivo sa aspekta vjere je doživljavanje vjere radi postizanja Božijeg zadovoljstva i u okolnostima apsolutne slobodne savjesti.



1492. godine su Jevreji koji su odbili da se pokrste istjerani iz Španije od strane kralja Ferdinanda i kraljice Isabele, a prihvatilo ih je Osmansko carstvo - vrhunac islamske pravde i saosjećanja do sada.

Historija islama puna je primjera tolerantnog ponašanja muslimanskih vladara koji su prema svim vjerama iskazivali poštovanje i koji su svojim rukama uspostavljali slobodu misli. Na primjer, engleski misionar **Thomas Arnold**, koji je radio u službi indijske vlade, na slijedeći način objašnjava islamsku odliku slobodoljublja:

...Ništa se nije čulo ni o inicijativi prisiljavanja nemuslimana da postanu muslimani, a ni o provođenju nasilja sa ciljem ukidanja kršćanstva. Da su halife dozvolile provođenje jedne od ovih dviju alternativa, sasvim jednostavno su mogli iskorijeniti kršćanstvo iz svojih zemalja, kao što su Ferdinand i Izabella iskorijenili islam u Španiji, kao što je Louis XIV u Francuskoj protestantizam smatrao zločinom i kao što je Jevrejima tokom 350 godina bio zabranjen ulazak u Englesku. Zbog toga što je okrenula leđa zajedničkim vjerskim aktivnostima na svim ostalim područjima kršćanskog svijeta, nije se mogla ni poduzeti nikakva inicijativa za pomoć istočnoj crkvi Azije od strane tadašnjeg dijela kršćanskog svijeta jer su ju je smatrali jednom od ateističkih zajednica. Prema tome, to što je istočna crkva nastavila svoje aktivno postojanje do današnjih dana jedan je od jakih dokaza da su vlasti, koje su slijedile Muhammeda, pokazivale jedan tolerantan vid uprave naspram kršćana.¹

Bog je zabranio ubijanje nevinih ljudi

Ubiti nevinog čovjek jedan je od najveći grijeha prema Kur'anu: ... Ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuva. Naši poslanici su im jasne dokaze donosili, ali su mnogi od njih, i poslije toga, na Zemlji sve granice zla prelazili (Kur'an, 5:32).

I oni koji se mimo Allaha drugom bogu ne klanjaju, i koji one koje je Allah zabranio ne ubijaju, osim kada pravda zahtijeva, i koji ne bludniče; - a ko to radi, iskusit će kaznu! (Kur'an, 25:68).

Kao što se vidi iz navedenih ajeta, velikom kaznom se prijeti osobama koje ubiju nevinog čovjeka. Bog upozorava da je ubistvo samo jedne osobe zločin ravan ubistvu cijelog čovječanstva. Ne postoji mogućnost za čovjeka koji čuva granice koje je uspostavio Bog, ne samo da ubije hiljade nevinih ljudi, već da naškodi čak i jednoj osobi.



Sve ovo ukazuje da je moral koji islam preporučuje čovječanstvu donio svijetu mir, harmoniju i pravdu. Horror poznat pod imenom terorizam kojim je svijet danas preokupiran je djelo neukih i fanatičnih ljudi, potpuno udaljenih od Kur'anaskog morala, koji nema apsolutno ništa sa religijom. Rješenje za ove grupe i pojedince koji pokušavaju provoditi svoje divljaštvo pod maskom religije jeste u poukama istinskog Kur'anaskog morala. Drugim riječima, ukazati im na greške i njihovo licemjerje, zbog čega će u potpunosti napusti tu takvo ponašanje. Objašnjenja islama zasnovana na Kur'anu će uništiti temelje ideologije terorizma i teroriste, te je time jedino rješenje za spašavanje svijeta od noćne more zvane terorizam.

Istinska demokratija je moguća jedino kada ljudi žive u skladu s pravim islamskim moralom

Bog želi olakšanje, udobnost, sreću i radost ljudima. Bog ne čini zlo ljudima. Religija koja je Božija zapovijed ljudima ukazuje na najmirniji, blažen, siguran, dostojanstven, komforan i život pun užitaka. Nema prisile tamo gdje se govori o religiji. Osoba koja vjeruje u Boga i živi u skladu s religijom, svojom savješću poima postojanje i jedinstvo Boga. Religija je prihvaćanje srcem.

Bog u Kur'anu opisuje slobodu, ljubav, saosjećanje, oprost, pravdu i sredinu gdje svi žive slobodno, iznose svoja mišljenja i žive u miru. Ovo je suštinski opis demokratije. Dakle, istinski izvor demokratije je u Kur'anu. Svako ko traži socijalnu pravdu i jednakost će njihove najljepše manifestacije pronaći u Kur'anu:

1- SOCIALNA PRAVDA: Svemogući Bog naređuje socijalnu pravdu i podjelu

Socijalna Pravda je jedan od osnovnih principa demokratije. Ljudi su naučili koncept socijalne pravde od poslanika Nuha (savs) i poslanika

Ibrahima (savs). Prema religijskim izvorima, kada je arka stigla na čvrsto tlo nakon poplave, poslanik Nuh (savs) je skuhao male količine preostalih zaliha leblebija, leće, grožđica, smokava, pšenice i slično da bi napravio nešto poput kaše. Svi na arci su onda zajedno jeli. To je jedan od primjera socijalne pravde jer ovom primjeru poslanika Nuha možemo naučiti jednakost, solidarnost i velikodušnost, te važnost jednake raspodjele hrane svima.

Kao što i Kur'an kaže u ajetu 69 sure Hud, "**i Ibrahimu smo izaslanike Naše poslali da mu donesu radosnu vijest. "Mir!" – rekoše; – "Mir!" – odgovori on, i ubrzo im donese pečeno tele**" poslanik Ibrahim je odmah zaklao tele kada su mu došli gosti i tražio da se spremi njima za jelo. Svemogući Bog naglašava da nuđenjem hrane ljudima koje nije ranije vidio, poslanik Ibrahim ispunjava standard najljepšeg ponašanja i mudro iznosi važnost hranjenja siromašnih, a time i socijalne pravde.

2- JEDNAKOST: Svemogući Bog u Kur'anu kaže da ni jedna rasa nije superiornija od druge

Kao što Svemogući Bog objavljuje u jednom od ajeta Kur'ana, superiornost leži isključivo u bogobožnosti. U ovom ajetu nam Allah, govori: **O, ljudi, Mi vas od jednog čovjeka i jedne žene stvaramo i na narode i plemena vas dijelimo da biste se upoznali. Najugledniji kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji. Allah, uistinu, sve zna i nije Mu skriveno ništa!** (Kur'an, 49:13).

Naš Poslanik (savs) iznosi ovu istinu koju naređuje Bog na slijedeći način:

"Vi ste sinovi Ademovi, a Adem je od prašine nastao. Neka ljudi prestanu da se razmeću svojim precima." (*Sunan Abu Dawud, knjiga 41, broj 5097*)

Tokom svoje posljednje hudbe, poslanik (savs) je pozvao muslimane da čine slijedeće:

"Nema prednosti Arapa nad nearapom, niti nearapa nad Arapom, niti bijelca nad crncem, niti crnca nad bijelcem osim u pobožnosti. Zasiurno su najplemenitiji među vama oni koji su najpobožniji." (*Po-*

sljednja hudba poslanika Muhammeda <http://www.stanford.edu/~jamila/Sermon.html>)

3- PRAVDA: Svemogući Bog naređuje pravdu

Bog izdaje ovakvu naredbu vjernicima u Kur'anu: **O, vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i rođaka, bio on bogat ili siromašan, ta Allahovo je da se brine o njima! Zato ne slijedite strasti - kako ne biste bili nepravedni! A ako budete krivo svjedočili ili svjedočenje izbjegavali - pa, Allah zaista zna ono što radite!** (Kur'an, 4:135).

Naredbe koje je naš Poslanik (savs) dao muslimanima, te njegov topao odnos prema ljudima različitih vjera, jezika, rasa i plemena, kao i način na koji se ophodio prema svima jednako, ne praveći razliku među siromašnim i bogatim kao što je Bog i naredio u Kur'anu, predstavlja odličan primjer koncepta demokratije.

Demokratija će doći kada ljudi budu živjeli po moralnim normama koje je naredio Bog

Kao što smo i vidjeli, u suštini islama se nalazi intelektualna sloboda – sloboda vjeroispovijesti i izražavanja. Neki ljudi pretpostavljaju da je demokratija ušla u historiju čovječanstva sa starim Grcima. Ipak, Bog je Onaj koji je demokratiji poučio ljude. Još od vremena poslanika Adema (savs), svi su poslanici bili iskreni predstavnici intelektualne slobode i poštovaoci drugačijeg stava. Svi osnovni principi koji se dovode u vezu s demokratijom: pravda, opšta sloboda, tretman svih ljudi kao građana prve klase, poštivanje i povjerenje ljudi, ne osuđivati nikoga zbog njegova stava – sve je to prisutno u religijskom moralu. Tokom historije ljudi su naučili ove koncepte iz religija koje je Bog objavio i bili u prilici svjedočiti njihovim najljepšim primjerima u periodima kada se živjelo u skladu s pravim religijama.

Kada sagledamo periode kada su ljudi bili zlostavljani zbog svojih stavova i drugačijih ideologija, članovi različitih religija ponižavani, dok su umjetnost, nauka i arhitektura izumirale, periode kada su ljudi gubili volju za životom jer su skoro pretvoreni u robote, ili kada su spaljivane knjige, činjena ubistva i masakri, a genocidi postali svakodnevnica, uvidjet ćemo da je utjecaj bezbožničkih ideologija ili onih skupina koje su pogrešno protumačile religijski moral pa posegle za radikalnim stavovima – bio presudan.

Onda kada se počne živjeti u skladu sa Božanskom religijom onako kako Bog naređuje, istinska pravda, demokratija, poštovanje i ljubav kojima ljudi teže, mogu se ostvariti. Veoma brzo demokratija, bratstvo, ljubav, prijateljstvo i mir će, Božijom voljom, prevladati svijetom i ljudi će maksimalno iskusiti radost, zadovoljstvo i obilje vjere. Kao što je jasno vidljivo iz znakova u ajetima, hadisima našeg Poslanika (savs) i riječima velikih islamskih učenjaka, vrijeme u kojem trenutno živimo je vrijeme koje prethodi kraju svijeta.

Teška i mučna vremena koja prethode kraju svijeta u ovom stoljeću će proći i svijet će ući u potpuno novo, svijetlo doba. Temelji za sretne dane koje ćemo doživjeti u bliskoj budućnosti leže u potvrdi jedinstva Boga na najljepši mogući način, te upućivanja ljudi u islam koji je opisan u Kur'anu.

Zar oni traže da im se kao u pagansko doba sudi? A ko je od Allaha bolji sudija narodu koji čvrsto vjeruje? (Kur'an, 5:50)

*... A Allah je prema ljudima
zaista vrlo blag i milostiv.
(Kur'an, 2:143)*



KUR'ANSKI POGLED NA ŠERIJAT, DŽIHAD I RAT

Dva su osnovna koncepta koja zloupotrebljavaju oni koji islam prikazuju nasilnom religijom: Šerijat i Džihad. Bog nam u Kur'anu objašnjava kako slijedi u ovom ajetu: "**... Ovaj Kur'an nije izmišljena besjeda, on priznaje da su istinite knjige prije nje ga objavljene, i objašnjava sve, i putokaz je i milost narodu koji vjeruje.**" (Kur'an, 12:111)

Kao što Bog eksplicitno kaže u ovom ajetu, Kur'an "objašnjava sve," ali to nije dostatno onima koji izmišljaju sujevjerje. Oni ne smatraju put na koji ukazuje Kur'an dovoljno usklađenim sa njihovim lažnim religijskim konceptima. Zbog toga, kroz cijelu historiju oni drže da neke odredbe Kur'ana "nisu dovoljne" (sigurno je Kur'an iznad toga) i da im je potrebno tumačenje. Iz toga su izveli ideju koja kaže da se Kur'an može razumjeti "jedino kroz hadise*."

Dozvolite da razjasnimo nešto ovdje: hadisi su se zadržali do današnjeg dana kao riječi Poslanika (savs). Dok su pojedini potpuno povjerljive i tačne izreke i prakse, drugi su postepeno iskrivljavani i značenje im se promijenilo. Postoje dva načina da se razluči da li određeni hadis zaista čini riječi i praksu Poslanika (savs), a to je da li je njegov sadržaj u skladu s Kur'anom, a drugi je da li se događaj već realizirao. Bez sumnje se kleveće naš Poslanik (savs) uzimajući za

*Izreke i praksa poslanika Muhammeda (savs).

istinite one riječi i prakse koje su u suprotnosti s Kur'anom, te tvrdeći da ih je izrekao naš Poslanik (savs) jer se Poslanik (savs) strogo pridržavao isključivo Kur'ana.

Ideja da se Kur'an "jedino može razumjeti kroz hadise" je donijela ogromnu štetu islamskom svijetu jer su neki muslimani, vodeći se ovom idejom, počeli izmišljati hadise u ime vjere. Čak su postepeno

prestali koristiti Kur'an u potpunosti, uzimajući te hadise kao jedini izvor vjere. U slučajevima kada se ti hadisi sukobljavaju sa Kur'anom, čak su bili toliko drski da ustvrde da su



"Unutrašnjost džamije, popodnevna molitva", John Frederick Lewis, 1847. Ulje na drvenoj podlozi, privatna kolekcija.

"ovi hadisi snažniji od Kur'ana." Stotine izmišljenih hadisa su bili izvorima za različite vjere, a rezultat su bile četiri škole koje jedna drugu opovrgavaju u mnogim oblastima islama. Svi njihovi učenjaci sebe nazivaju muslimanima, ali se svi zalažu za potpuno različite stvari. Čak smatraju da su pripadnici drugih škola nevjernici. Naš Poslanik (savs) se u Kur'anu žali Svemogućem Bogu na stanje u kojem se našao islamski svijet:

Poslanik je rekao: "Gospodaru moj, narod moj ovaj Kur'an izbjegava!" (Kur'an, 25:30)

Zaista, problem ogromnog dijela islamskog svijeta danas jeste da ljudi smatraju da je Kur'an prevaziđena knjiga.

Kada je Kur'an napušten, došlo je vrijeme za "idžmu." (Idžma: odluke eminentnih vjerskih lidera koji u svakom periodu donose naredbe u vezi sa Šerijatskim zakonom na osnovu deduktivne analogije.) S obzirom da Kur'an nije bio njihova vodilja, pritisnuti su hiljadama izmišljenih hadisa i konačno su odlučili da "ni Kur'an ni hadisi ne mogu ispravno objasniti obaveze." Ovi "vjerski lideri" su počeli proizvoditi zakone u ime islama, škole su počele da se sukobljavaju jedna sa drugom, pa su se muslimanske zajednice počele sukobljavati sa pripadnicima drugih škola. Svaki "vjerski lider" ima svoju interpretaciju koju smatra zakonom, svaka zajednica se zasniva na drugačijem setu praksi, pa se islam počeo raslojavati na sekte, klase i, u konačnici, male grupe. Kur'an, međutim, je ostao dekorativni predmet koji treba da se okači na zid u svojoj kutiji. Kao rezultat ovoga, ogroman dio islamskog svijeta je "napustio i počeo ignorisati Kur'an."

Posmatrajući neke od protivnika islama, primjećujemo da je, kakve li ironije, njihov problem isti kao i kod zagovornika sujevjerja: ne crpe saznanja o islamu iz Kur'ana. Baš kao i zagovornici sujevjerja, oni se koncentriraju na izmišljene hadise, tradiciju ili tumačenja islama od strane vjerskih lidera koji su generalno neusklađeni sa



Ka'aba, gdje skoro 2 miliona muslimana dolazi na hodočašće svake godine sa svih strana svijeta, simbol je mira i saosjećanja koje je sastavni dio islamskog učenja.

Kur'anom. Po njihovom shvatanju, "islam" je stil života i praksa zagovornika sujevjerja. Po njihovom shvatanju "islam" je imaginarna moć historičara, a ne vjera objavljena Kur'anom. Oni nazivaju zakon ove izmišljene religije "Šerijatom," a ne propise Kur'ana. Potpuno su nesvjesni vrijednosti, koncepta i prakse predstavljene u Kur'anu, ali duboko poznaju prakse i pravila lažne religije zagovornika sujevjerja. Kritizirajući pravila te lažne religije, oni smatraju da kritiziraju islam. Toliko su vezani za religiju zagovornika sujevjerja da prosto ne vjeruju kada im se kaže: "To nije islam." A to je izuzetno ozbiljna greška.

Ovi ljudi bi trebali povjerovati u ovo, osim ukoliko se islamu ne protive iz ideološko-religijskih stavova, te ako zaista traže rješenje za ovo mračno poimanje. Njihova religija nije islam. Kur'an, sam po sebi, je dovoljan muslimanu. Hadisi su istiniti i pouzdani u onoj mjeri u kojoj su usklađeni sa Kur'anom. Hadis koji nije u skladu sa Kur'anom ne spada u islam. Ukoliko musliman ne pronalazi islam u Kur'anu, to znači da je u potrazi za drugom religijom i Šerijatom te vjere, koja nije islam.



Istinski Šerijat prema Kur'anu

Riječ Šerijat znači "put." Musliman može jednostavno odlučiti koji "put" da prati slijedeći Kur'an. Nekolicina stvari je "haram" u Kur'anu i one su zabranjene eksplicitno. One nisu otvorene za diskusiju ili interpretaciju. Na primjer, ubistvo, preljuba, kamata, svinjetina i krv su stvari koje su haram djela opisana u ajetima Kur'ana nedvojbenim jezikom. Postoji jedna bitna karakteristika Kur'ana. Ljudi koji žele da izmisle zabrane interpretacijom Kur'ana u skladu sa ličnim željama uvijek izvode svoje lične zaključke iz njih. Ipak, Bog zabranjuje ono što je haram nedvojbenim naredbama, kao što je u ajetu:

On vam jedino zabranjuje strv, krv, svinjsko meso i ono što je zaklano u nečije drugo ime, a ne u Allahovo. (Kur'an, 2:173)

Bog u Kur'anu otkriva da će postojati ljudi koji će izmišljati pravila o tome šta je dozvoljeno, a šta zabranjeno u ime islama:

I ne govorite neistine jezicima svojim: "Ovo je dopušteno, a ovo je zabranjeno," da biste tako o Allahu neistine iznosili. Oni koji o Allahu govore neistine neće uspjeti. (Kur'an, 16:116)

Nakon vremena našeg Poslanika (savs) pojavile su se brojne zajednice koje su iznosile laži o Allahu. S obzirom da ove zajednice nisu za svoju vodilju uzimale Kur'an, mogli su halalom ili haramom proglasiti šta su željeli.

Međutim, postoje neke zajednice čije karakteristike Bog posebno naglašava: "Oni haram čine dobrim, halalom." Naš gospodar kaže u Kur'anu:

O vjernici, ne uskraćujte sebi lijepo stvari koje vam je Allah dozvolio, samo ne prelazite mjeru, jer Allah ne voli one koji pretjeruju. (Kur'an, 5:87)

Pri ispitivanju sistema divljaštva koji se primjenjuje pod nazivom Šerijata, koji je pak potpuno nekompatibilan sa islamom, govorit ćemo o zajednicama koje sebi halal čine haramom i koji su potpuno udaljene od Kur'ana.

Prvo ćemo definisati Šerijat - Pravi put po Kur'anu, drugačije rečeno, u skladu sa ajetima:

Kur'anski Šerijat znači ljubav, poštovanje, privrženost i zaštitu za ljude svih vjera i stavova. Kur'anski Šerijat insistira na demokratiji i slobodi mišljenja. Pod Kur'anskim Šerijatom ljudi su načiniti, obrazovani, širokih nazora, puni poštovanja prema tuđim stavovima, sretni, uredni, moderni, moralni, optimistični, cijene umjetnost i nauku, kao i ljubav i prijateljstvo. Ne postoji mržnja, netolerancija, konflikti, despotizam, prisila, prijetnje, nesreća, ljutnja ili rat pod okriljem Kur'anskog Šerijata. Detaljnije ćemo o ovim definicijama u vezi sa Kur'anom uz dokaze iz ajeta u narednim poglavljima ove knjige.

Postoji li islamska država danas na svijetu koja ispunjava ove zahtjeve Šerijata? Naravno da ne. Ovaj Šerijat se ne primjenjuje od vremena našeg Poslanika (savs). Države koje tvrde da primjenjuju Šerijat su zapravo vođene u skladu sa Šerijatom fanatičke vjere koju nekoliko nasilničkih grupa nameće u ime islama. Oni uzimaju nekoliko neistinitih hadisa za svoje vodilje, a napuštaju Kur'an.

Neuspijeh da se primjeni pravi sistem Šerijata iz Kur'ana, koji bi donio užitke koji su ranije pomenuti, i predstavljanje ovog stravič-

nog divljaštva kao navodnog Kur'anskog Šerijata je, naravno, strašna stvar, ali okrivljavanje islama nije rješenje. Oni koji krive islam čine veliku grešku eliminišući islam kao jedini odgovor na radikalizam, nasilje i divljaštvo. Oni zapravo podilaze radikalima pokušavajući da oslabe islam. Njihove optužbe i oružje koje proizvode nisu ono što će eliminisati radikalizam i lažnu religiju koja se propagira pod imenom islama. Jedini način je istinski islam. Ovdje zapravo postoji problem lažne vjere. A lažna vjera može se jedino ukinuti zamijenjujući ju sa onom istinskom.

Šerijat u Kur'anu zahtjeva da musliman bude moderan, uredan, plemenit, mudar, kulturni, demokrata, učtiv, da se s poštovanjem odnosi prema svim idejama i da bude pun ljubavi. Šerijat u Kur'anu je zasnovan na bratstvu, miru i ljubavi. Rat, okrutnost, mržnja, bijes i sukobi su zabranjeni muslimanima u Kur'anu. Oni koji žele da upoznaju istinski šerijat, moraju ga potražiti isključivo u Kur'anu.



Istinski Džihad u Kur'anu

Nema ubijanja u Džihadu po Kur'anu. Nema bombardovanja u Džihadu po Kur'anu. Nema bombaša samoubica koji kukavički napadaju civile. Nema mržnje niti osuđivanja ljudi u Džihadu po Kur'anu. Djeca poslanika Adema (savs), poslanika Jakuba (savs) i poslanika Musaa (savs) nisu prokleta po Džihadu u Kur'anu. Nema prijetnji niti zastrašivanja po Džihadu u Kur'anu.

Nema pokolja, smrti, mržnje niti bijesa u islamu, niti u kršćanstvu, ni u judaizmu. Dakle, ako neko kaže: "Iz Kur'ana sam shvatio da moram ubijati, bombardovati i proklinjati ljude" onda prosto laže ili je u zabludi. On je tek radikal koji kaže da je musliman, a slijedi vjeru izmišljenu isključivo radi ubijanja, bombardovanja ili proklinjanja. Ta izmišljena vjera ne potječe iz Kur'ana.

"Džihad" u islamu znači poučavanje suprotstavljene strane, upućivanje u moralne vrijednosti i borba za udaljavanje ljudi od zla. Oni koji ubijaju u ime Džihada se ne ponašaju u skladu s Kur'anom.



Svetu knjigu koju ljube i prislanjaju na svoja čela, koja im visi na zidovima vrlo izvjesno nikada nisu pročitali. To je takva vrsta vjere u kojoj vlada samo tama. Nudi mržnju umjesto ljubavi, bijes umjesto privrženosti, neprijateljstvo umjesto bratstva, konflikte umjesto ljepote i neukost umjesto umjetnosti, ljepote, nauke i kulture. Vrlo je jednostavno staviti oružje u ruke nekoga ko vjeruje u takvu religiju. Jednostavno je reći: "Ta zajednica je tvoj neprijatelj." Lako je nahuškati takvu osobu. Lako je napraviti društvo bijesa. **Ova užasna pošast koja postoji ne samo u islamu nego i u drugim vjerama, pa čak i u marksizmu, satanizmu i materijalizmu – ukratko, u svim vjerama, ideologijama i načinima razmišljanja, jeste pošast radikalizma i licemjerja.**

Zašto postoje radikalizam i licemjerje? Odgovor je očit: jer je tome većina ljudi poučena. Oni ne poznaju drugu vjeru. To je ono što radikali koji tvrde da djeluju u ime islama smatraju islamom. Oni su prepušteni neukosti, potpuno isključeni. Oni su otuđeni od društva, umjetnosti i nauke. Oduvijek su neinformirani o konceptu Džihada i primjenjuju ga pogrešno jer su tako poučeni. Oni oduvijek smatraju da čineći ono čemu su poučeni zapravo postupaju ispravno. Nikada nisu ni pomislili da zapravo sami sebi čine štetu, kao i vjeri koju misle da predstavljaju, ali i svojim porodicama, a naravno i svima ostalima. međutim, Džihad koji je opisan u Kur'anu je veoma različit od one slike Džihada koji prikazuju radikali.

Pa šta zapravo riječ "Džihad" znači?

Riječ Džihad dolazi od arapske riječi "jahd." Njena su značenja: 1) Raditi, nastojati, pokazivati odlučnost i upornost ili samopožrtvovanje i 2) kontrolisati svoj ego. Na temelju tih definicija, vođenje Džihada u islamu znači informisati drugu stranu, poučiti ljude moralnim vrijednostima i odvraćati ih od zla. Dok radi ovo, musliman mora istrenirati svoj ego u pravcu moralnih vrlina i trenirati sebe da se udalji od bijesa i mržnje. Drugim riječima, ono što musliman mora

raditi za Džihad jeste trenirati sebe s jedne strane, i s druge strane, težiti da pouči ljude istini i dobroti. Mora biti uzor svojim moralnim osobinama kako bi širio mir i privrženost, te udaljio ljude od zla.

Riječ "jahd" nigdje u Kur'anu nije upotrijebljena u drugom smislu. Oni koji provode pokolj pod nazivom "Džihad" govoreći "Naš oslonac je u Kur'anu" ili lažu ili su loše upućeni.

U svjetlu Kur'ana, oni koji sada kolju ljude u ime islama, oduzimaju sopstvene živote u samoubilačkim bombaškim napadima ili počinju ratove, čine ozbiljan grijeh, a ipak, većina ovih ljudi nije ni svjesna da se ono što rade protivi Kur'anu. Razlog je to što su dovedeni u zabludu povodom religije. Oni imaju svoju sopstvenu religiju u kojoj postoji mržnja umjesto ljubavi, bijes umjesto blagosti, neprijateljstvo umjesto bratstva, strahote umjesto ljepote i neukost umjesto umjetnosti, nauke i kulture. Zastrašujuće je jednostavno staviti oružje u ruke nekoga ko vjeruje u takvu religiju, a još je jednostavnije reći mu da je ovo ili ono društvo njegov neprijatelj i da ga ide napasti. Zaista je jednostavno zapaliti ih i šokantno je lagano izgraditi zajednicu bijesa.

Lažni hadisi koje ovi ljudi citiraju, a kojima bi trebalo da opravdaju agresiju i ajeti Kur'ana koje pogrešno tumače u kontekstu rata će detaljno biti izloženi naknadno. Postoji jedna bitna stavka koju moramo zapamtiti ovdje: ogromna većina radikala širi nasilje zbog ne-

ukosti. Oni ne poznaju pravu vjeru. Većina vjerovatno nikada nije ni pročitala Kur'an. Zbog toga nema koristi od osuđivanja, proklinjanja, prijetnji, zatvaranja ili egizla nekoga ko ubija pod pogrešnim ubjeđenjem da vodi Džihad. Njegov problem je to što nije bio upoz-



nat s Kur'anom i ne razumije Božiji zakon. S obzirom da je to problem, moramo prihvatiti činjenicu da, dok god postoji lažno obrazovanje, postojat će i neuki radikali koji ne znaju šta rade. Ukoliko prihvatimo da je ovo problem moći ćemo shvatiti činjenicu da je jedino što je potrebno onima koji šire teror i nasilje pod imenom Džihada, obrazovanje.

Ubiti se (izvršiti samoubistvo) nije "Džihad"
– to je Kur'anom zabranjeno

Glavni akti terorizma izvode se u posljednjih 20-30 godina, a posebno oni u kojima organizirane terorističke grupe porijeklom sa Bliskog istoka, izvode samoubilačke napade. Ubistvo samog sebe je grijeh prema Kur'anu. Ali kako neka osoba može na svoje grudi pričvrstiti bombu i otići među ljude da se raznese, ili postaviti miniran automobil u grupu civila?

Neki ljudi, neupućeni u islam, pogrešno vjeruju da su samoubilački napadi dozvoljeni, a islam je zapravo religija mira i ljubavi. Ubiti samog sebe je grijeh prema Kur'anu.



Većina arapskih zemalja su do nekog stepena osjetile utjecaj komunizma nakon II Svjetskog rata. Ba'ath partija koja je ojačala u Egiptu, Siriji i Iraku, Šangajski blog koji je uspostavljen pod pokroviteljstvom Kine te je tiho sebi privukao arapske zemlje i Iran, te al-Fatah koji je rastao pod vodstvom Yasera Arafata, nikada nisu krili svoje komunističko-socijalističke aspiracije. Nije tajna da je mnogo krvi proliveno radi arapskog socijalizma pomiješanog s ekstremnim nacionalizmom u tim državama. Oni koji su nesvjesni te historije bi trebao da sagledaju trenutnu situaciju u tim zemljama ili kako se naslijeđe Hafeza Assada čuva u Siriji.

Takvo divljaštvo je neizbježno u socijalističkim ili komunističkim umovima. Po tom neistinitom svjetonazoru, okončanje vlastitog života se posmatra kao doprinos napretku svijeta, a cilj borbe jeste okončanje života drugih ljudi. Dakle, okončanje vlastitog života, posmatrano kao vrijednost, da bi se okončao život nekoga drugog ko se smatra bezvrijednim, je čak i veći doprinos borbi, prema poimanju ovog sistema. To je izuzetno netačna logika, ali to je predmet posebne buduće rasprave.

Određeni ljudi koji posjeduju iskrivljena saznanja o islamu davali su krajnje pogrešna saopćenja u smislu da ova miroljubiva vjera dopušta samoubilačke napade. Najvažniji razlog za ovu zabludu su naponi koje ulažu ove terorističke organizacije da legaliziraju ovaj strašni čin koji je islamom zabranjen, kroz različite izmišljene izvore i interpretacije. Ako bombaš samoubica tvrdi da pristupa svom djelu u ime islama, onda je to vrijeđanje i kleveta islama. Postoje najdublje i prestrašne greške u tom konceptu.

Musliman nikada ne može ubiti. To je grijeh. Bog u Kur'anu objavljuje da ... **ako neko ubije nekoga koji nije ubio nikoga, ili onoga koji na Zemlji nered ne čini - kao da je sve ljude poubijao; a ako**

neko bude uzrok da se nečiji život sačuva - kao da je svim ljudima život sačuvalo... (Kur'an, 5:32).

Ajet je eksplicitan. Baš kao što je grijeh ubiti nekoga drugog, tako je grijeh i oduzeti vlastiti život. To nije "Džihad", nego čisti grijeh samoubistva. Oni koji ga smatraju časnim i slave ovaj akt, propagiraju da osoba tako postaje šehid/mučenik samo podržavaju ubistvo, a nikako Džihad. Ubijanje bezopasnih civila i sebe samog nije Džihad, nego ubistvo. Kao što ćemo i detaljnije objasniti nešto kasnije, islam zabranjuje ratovanje protiv zajednica koji nisu agresivne.

Džihad znači težnju putem znanja i nauke za dostizanjem istine, kao i uspostavljanje komunikacije putem ljubavi i poštivanja, a ne ubistava.

Mučeništvo podrazumijeva gubitak života na Božijem putu, dok se borimo za širenje ljubavi, prijateljstva i bratstva koje zahtijeva islam. Ubijanje je zločin i grijeh. Nije vrlina koja zaslužuje počasti.

Bombaši samoubice i oni koji ih podržavaju šire propagandu o religiji koja naređuje smrt drugih. Ali ta religija nije islam i nije Božija religija, također. Jako malo onih koji slijede tu religiju su svjesni toga. Mnogo je više onih koji slijede tu religiju jer je smatraju istinitom i trude se da je dosljedno poštuju.

Stvarni problem je slijedeće: ljudi koji ne poznaju vlastitu religiju bivaju uvučeni u ovaj nonsens. I, ukoliko ne spoznaju pravu religiju i istinsku ljubav iz Kur'ana, nastaviće sa samoubilačkim napadima i bit će oni koji ih ohrabruju i koji im odaju počast. Bombe nisu način da se nekome ukaže na istinu. Jedini ispravan način jeste obrazovanje. A da bi se moglo obezbijediti obrazovanje, ljudi moraju osjetiti ljubav među muslimanima, kršćanima i Jevrejima koji se moraju ujediniti. Jednom kada snaga ujedinjenja bude uspostavljena, onda će oni koji su na krivom putu početi da slušaju.

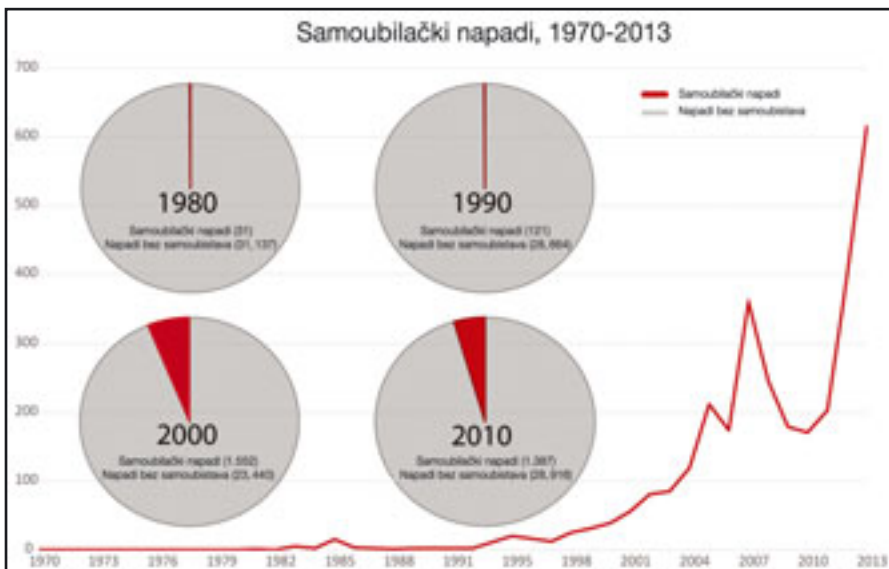
Koji su razlozi za povećanje samoubilačkih napada?

Politički inspirisani samoubilački napadi na Bliskom istoku pojavili su se osamdesetih godina XX stoljeća, tokom Libanskog građanskog rata, kada ih je Hezbolah počeo upotrebljavati. Od tada pa do početka XXI stoljeća, oko 200 samoubilačkih napada je izvedeno na različitim lokacijama širom svijeta. Ipak, tek početkom 2000-tih godina su ovi napadi počeli da se pojavljuju na naslovnim stranama štampe, i to s tendencijom porasta, tako da je u posljednje 3 dekade broj porastao na 3500. Samo u 2013. godini broj samoubilačkih napada je bio 219 u 18 zemalja, a odnijeli su 3100 života, što predstavlja dramatičan porast od 25%, poredeći sa prethodnom godinom, kada je zabilježeno 230 napada.

Većina ovih napada desila se u muslimanskim zemljama. Bliski istok, sa Irakom na čelu, je pretrpio toliko samoubilačkih napada u posljednjih 10 godina, da ih više niko ni ne broji. Afganistan, Pakistan, Sirija, Liban, Tunis, Libija, Somalija, Mali i Nigerija su među muslimanskim zemljama koje su često metom samoubilačkih napada.

Šta je potaklo porast napada? Politička nestabilnost u ovim državama je važan faktor. Usprkos uobičajenoj pretpostavci da samoubilački napadi imaju za metu okupatore, tek 32% ovih napada su se zapravo dogodili u zemljama čije su vojne snage raspoređene u inostranstvu. 68% napada imaju za metu sugrađane napadača, dakle, nevine civile, koji su najbrojnije žrtve ovakvih napada.

U zemljama poput Iraka i Sirije napadi su uzrokovani sukobima određenih sektii ili etničkih grupa, dok su u Egiptu obično uzrokovani razmiricama nacionalističkih sekularnih sila i isla-



mističkih grupa. Samoubilački napadi najčešće targetiraju najpopularnija mjesta za okupljanje, poput restorana, tržnica, džamija i javnog prijevoza – mjesta gdje se lako mogu pronaći civili, a posebnu ciljnu grupu čine žene, djeca i stariji ljudi. Zaista, ovi napadi su izvođeni i na mjestima i u vrijeme dok muslimani obavljaju molitvu petkom, kao što je to slučaj sa Irakom, ili za vrijeme vjerskih blagdana u Jemenu. Ovo su vrlo zabrinjavajuće činjenice.

Mnoge muslimanske grupe su osudile Izrael zbog slanja vojske u džamiju u Jerusalemu, pa čak ga i proglasili neprijateljem kojeg treba uništiti, međutim, te iste grupe su ostale nijeme kada su se događali napadi na džamije gdje su muslimani obavljali molitvu, a neki su čak i ohrabрили takve napade.

Kada su izvršioc i ovih napada upitani o razlozima zbog kojih to čine, zbog svog manjkavog obrazovanja i nesvjesnosti istinskih Kur'anskih vrijednosti, koje uistinu otjelovljuju oprost, mir i ljubav, oni su ustvrdili da te strahote čine u ime islama. Zbog toga objašnjavanje moralnih vrijednosti islama zasnovanih na Kur'anu mora predstavljati prioritet. Od krucijalnog je značaja započeti tu kampanju na globalnom nivou.

Šta je pogrešno protumačeno o ratu u Islamu

Musliman ima odgovornost da vjeruje u svaki ajet Kur'ana, bez izuzetaka

Razlog za ovakav naslov jeste da se ukaže na neistinitost tvrdnje koju iznose fanatici želeći uvesti sujevjerje u islam, kao i pojedini protivnici islama, koji pokušavaju zloupotrijebiti neprijatne ideje ovih fanatika koji tvrde da pojedini ajeti Kur'ana više ne vrijede. Oni citiraju slijedeći ajet kao navodni dokaz svojih tvrdnji:

Mi nijedan propis ne promijenimo, niti ga u zaborav potisnemo, a da bolji od njega ili sličan njemu ne donesemo. Zar ti ne znaš da Allah sve može? (Kur'an, 2:106)

Oni koji upotrjebljavanju svoje riječi protiv Kur'ana pogrešno tumače ovaj ajet kao dokaz koji im dozvoljava da nameću svoje sujevjerje kao vjeru umjesto Kur'ana. Nepromišljeno su zamislili da će pogrešno tumačeći ovaj ajet, moći poništiti neke ajete, pa ih čak i zamijeniti izmišljenim hadisima. S druge strane, neki protivnici islama drže da postoje ajeti o opojnim sredstvima ili ratu koji više ne vrijede, pa pokušavaju da podijele muslimane na one koji se toga pridržavaju i one koji to ne rade.

Istinsko tumačenje ovog ajeta, koji imenovani ljudi pokušavaju citirati kao dokaz svog krajnje perverzno načina razmišljanja, je slijedeće: arapska riječ "ayat" u dijelu "Mi ni jedan propis ne promijenimo" je u jednini. Riječ "ayat" također znači propis, znak ili čudo, jednako kao i rečenica - ajet, ali riječ "ayat" koja se koristi kao rečenica u Kur'anu nikada se ne pojavljuje u jednini. Kada se pojavljuje u jednini, riječ "ayat" uvijek znači dokaz ili znak, i tako je prevedena na svim ostalim mjestima.



Značenje ovdje je, dakle, ne "ajet Kur'ana" nego "znak, propis i Šerijat" koji je dat prethodno. Stoga su, prema ovom ajetu, neke prakse i naredbe koje su primjenjivale prethodne zajednice na koje su se odnosile Božanske objave, to jeste Jevreji i kršćani, s vremenom zaboravljeni jer su ili opozvani ili zamijenjeni drugim propisima u Kur'anu. Slična ili bolja verzija je propisana, dakle, Kur'anom.

Također treba da obratimo pažnju na riječi "učinimo da bude zaboravljen" u ajetu. Da bi jedan propis zamijenio drugi, ovaj raniji treba da bude "zaboravljen." S obzirom da je Kur'an ostao neizmijenjen 1.400 godina, ne postoji pitanje zamjene nekog ajeta drugim. Propisi koje fanatici smatraju zamijenjenim nisu zaboravljeni, još su u Kur'anu. Ovo jasno ukazuje da izmjene o kojima se ovdje govori nisu zamjena jednog ajeta drugim, nego propisi koji su poslati drugim, ranijim zajednicama, a koji su zaboravljeni. One zapovjedi koje su bile poslate ranijim zajednicama, ali su "zaboravljene," pa su obnovljene Kur'anom, u detaljnijim ili sličnim verzijama u odnosu na one koje su poslate tim zajednicama.



Kur'an je "neizmijenjena" knjiga

Kao što naš Gospodar izričito navodi u ajetu, Kur'an je "neizmijenjena" knjiga.

Mi, uistinu, Kur'an objavljujemo i zaista ćemo se Mi pobrinuti da ostane neizmijenjen! (Kur'an, 15:9)

Nemoguće je da neki propisi knjige koja je ostala neizmijenjena i čije se naredbe odnose na sve muslimane, budu smatrani validnim, a drugi ne. Savršenstvo sveobuhvatnosti Kur'ana, matematička i naučna čuda, činjenica da je to uputstvo i da sadrži ajete o tome kako je sačuvan u izvornom obliku, su sve indikatori koji govore protiv tvrdnji fanatika i protivnika islama.

Oni koji ne vjeruju u Kur'an, pošto im je objavljen... A to je, zaista, knjiga zaštićena, laž joj je strana, bilo s koje strane – ona je Objava od Mudroga i Hvale dostojnoga. (Kur'an, 41:41-42)

Mi smo dužni da ga saberemo da bi ga ti čitao. A kada ga čitamo, ti prati čitanje njegovo, a poslije, Mi smo dužni da ga objasnimo. (Kur'an, 75:17-19)

Pogledajmo sada gdje su sve ovi ljudi pogriješili:

Pogrešna diferencijacija između muslimana "Mekanskog perioda" i "Medinskog perioda"

Neki protivnici islama nazivaju umjerene muslimane "muslimanima Mekanskog perioda." U njihovim očima vrijeme kada je naš Poslanik (savs) bio u Meki je bilo mirno vrijeme bez ratova, a ratovi su promptno počeli nakon preseljenja našeg Poslanika (savs) u Medinu. Neki ljudi tvrde, na osnovu ovoga, da zagovornici ratovanja u



islamu priznaju samo ajete objavljene u Medinskom periodu, dok miroljubivi muslimani priznaju samo ajete iz Mekanskog perioda. Ta ideja je nelogična posljedica neukosti.

Kao što smo već vidjeli, osnovna pretpostavka da bi neko mogao postati muslimanom jeste da vjeruje u sve ajete Kur'ana, bez izuzetka. Ako neko odbija samo jedan jedini ajet, onda gubi svojstvo muslimana koje je opisano u Kur'anu. Dakle, ne postoji mogućnost, sa aspekta Kur'ana da neko ko kaže: "Ja sam musliman," pravi razliku govoreći: "Ja priznajem ovaj ajet, ali ovaj ne."

Istina je da nije bilo borbi za vrijeme Mekanskog perioda u životu našeg Poslanika (savs), i da jeste bilo borbi za vrijeme Medinskog perioda, te da su ti ajeti objavljeni u vezi sa tim specifičnim borbama. Da bi se shvatio razlog ovoga, moraju se shvatiti teške okolnosti za vrijeme našeg Poslanika (savs).

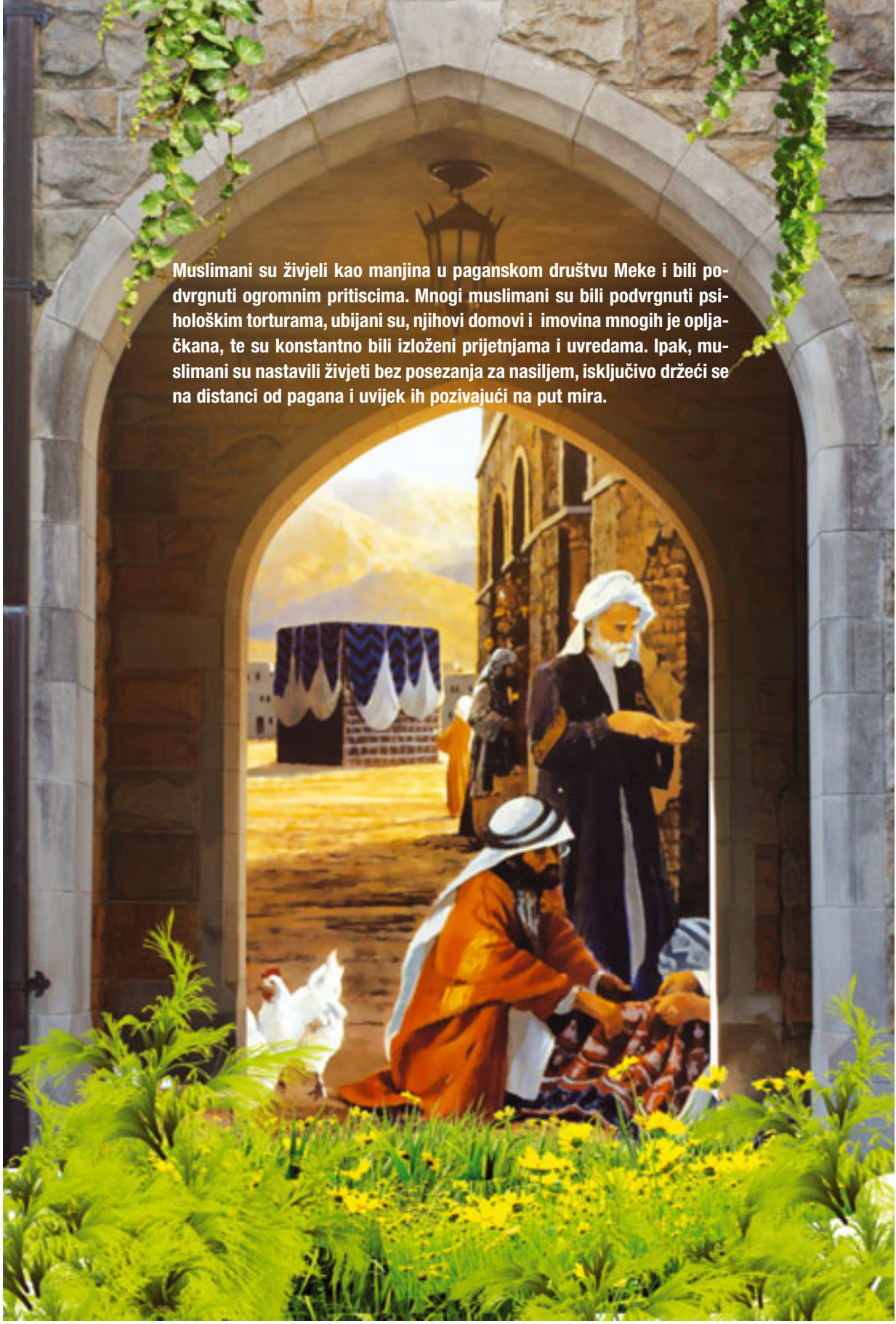
Teško iskušenje muslimana u Mekanskom periodu

Objava našem poslaniku (savs) je trajala pune 23 godine. Tokom prvih 13 godina ovog procesa, muslimani su živjeli kao manjina u paganskom društvu Meke i bili podvrgnuti ogromnim pritiscima. Mnogi muslimani su bili podvrgnuti psihološkim torturama, ubijani su, njihovi domovi i imovina mnogih je opljačkana, te su konstantno bili izloženi prijetnjama i uvredama. Ipak, muslimani su nastavili živjeti bez posezanja za nasiljem, isključivo držeći se na distanci od pagana i uvijek ih pozivajući na put mira.

Međutim, napadi paganske zajednice o kojoj je riječ nisu posustajali.

Kurejšije su u početku smatrale Muhammeda (savs) nebitnim. Dok su nastavljali s nevjerništvom, nisu se protivili pozivima Poslanika (savs) sve dok nije govorio protiv njihovih idola. Ipak, kada bi vidjeli Poslanika (savs) verbalno su ga napadali. Nepromišljeno su se rugali i ponižavali muslimane. "Verbalni napadi" Kurejšija su tako počeli.

Muslimani su živjeli kao manjina u paganskom društvu Meke i bili podvrgnuti ogromnim pritiscima. Mnogi muslimani su bili podvrgnuti psihološkim torturama, ubijani su, njihovi domovi i imovina mnogih je opljačkana, te su konstantno bili izloženi prijetnjama i uvredama. Ipak, muslimani su nastavili živjeti bez posezanja za nasiljem, isključivo držeći se na distanci od pagana i uvijek ih pozivajući na put mira.



Kur'an opisuje njihovu poziciju slijedećim riječima:

Grješnici se smiju onima koji vjeruju; kada pored njih prolaze, jedni drugima namiguju, a kada se porodicama svojim vraćaju, šale zbijajući vraćaju se; kada ih vide, onda govore: "Ovi su, doista, zalutali!" (Kur'an, 83:29-32)

Meka je bila centar idolopoklonstva. Meka bi svakodnevno bila preplavljena ljudima koji su dolazili posjetiti Ka'abu i idole koji su tu bili, te su time Kurejšije zarađivale mnogo novca i prestiž. Kurejšije su smatrale širenje islama u Meki prijetnjom svojim vlastitim interesima pa su zato pozivali na neprijateljstvo i ostala plemena. Oni su također bili svjesni činjenice da islam sviju posmatra jednako i da ne diskriminira nikoga na temelju loze ili bogatstva. Vođe Kurejšija su stoga vjerovala da treba da preduzmu mjere predostrožnosti kojima bi zaustavili širenje islama. Te su "mjere" često uključivale mučenje, pa čak i ubijanje muslimana. (*Ibn Hisham, 1/287*)

Tadašnji pagani nisu mogli mnogo nauditi članovima jakih i eminentnih porodica, poput hazreti Ebu Bekra ili hazreti Osmana, ali su se veoma zlobno odnosili prema siromašnim i nezaštićenim muslimanima. Mnogi časni muslimani poput Ebu Fakiha, Habiba ibn al-Aratta, Bilala ibn Rabaha, Suhaiba ar-Rumia, Ammara ibn Jasira, Jasir ibn Amira i Sumejje bint Khajjat su bili izloženi strašnom maltretiranju.

Ebu Fakiha, rob Sufijana ibn Umajjaha, bio je vezan za noge svaki dan od strane svog vlasnika i vučen po užarenom kamenju i pijesku.

Kovač Habbib ibn al-Aratt je bio stavljen na vreli ugalj, a na njegovim prsima su držali ugalj sve dok se ne bi ugasio.

Ocu Ammara ibn Jasira, Jasiru ibn Amiru, su vezali noge za dvije kamile i natjerali ih da idu u suprotnim pravcima, te na taj način rastrgnu njegovo tijelo. Nemoćna da gleda patnju svoga muža kojeg su ubili na tako divljački način, Sumejja bint Khajjat se suprotstavila paganima i također bila ubijena strijelom koju je ispalio Ebu Džehl. (*Zad al-Maad, 2/116; Doba sreće, 1/254*)

Umayyah ibn Khalaf bi svog roba Bilala al-Habashija polegao na vrelu pijesak svaki dan. Onda bi na njegove grudi stavio ogroman kamen i ostavljao ga tako satima. Mučio ga je s ciljem da ga okrene protiv Poslanika (savs) i napusti islam. Jednog dana vezao mu je ruke i noge i stavio uže oko vrata. Onda ga je vukao po užarenom pijesku ulicama Meke. (*Zad al-Maad*, 2/116; *Doba sreće*, 1/253)

U početku nisu bili u mogućnosti da napadaju našeg Poslanika (savs) jer je bio pod zaštitom svog amidže Ebu Taliba i jer su se bojali Hašimija. Postepeno, međutim, počeli su ga klevetati govoreći da je "prorok, pjesnik, mađioničar, vještac." U konačnici, koristili su svaku priliku koja im se pružila da vrijeđaju i maltretiraju Poslanika (savs).

Ovo maltretiranje muslimana se događalo jednostavno zbog toga što su vjerovali i propovijedali islam. Uprkos svim ovim ugnjetavanjima, torturama i nasilju, muslimani nikada nisu naudili onima koji su ih zlostavljali, jer je islam tako zahtijevao, i nikada se nisu pokušali braniti, što je bilo najosnovnije ljudsko pravo. Vidjevši da im muslimani ne uzvraćaju, Kurejšije su pojačale svoju agresivnost i mučenja. Tada su Kurejšije počele ubijati muslimane čim bi ih vidjeli.

Kako su se progoni pogoršavali, muslimani im se nisu opirali ni na koji način, niti su čak pokušavali da se odbrane jer Kur'an zabranjuje prolijevanje krvi, shvatili su da ne mogu više ostati u Meki. To je značilo da moraju migrirati u Medinu.

Medinski period i borbe

Kako su se napadi idolopoklonika pojačali u Meki, muslimani su migrirali u obližnji grad Jasrib (kasnije poznat kao Medina), gdje su se osjećali slobodnije i bili dobrodošli, pa su uspostavili svoju upravu tamo. Ipak, čak i kada su osnovali svoju vlastitu upravu, napadi pagana iz Meke nisu prestali. Kurejšije su pratile muslimane i nastavile s nasiljem protiv njih. Ali naš Poslanik (savs) i muslimani oko nje ga nikada se nisu upustili u borbu protiv idolopoklonika.

Ni jedna osoba, zajednica ili država neće trpjeti i ne odgovoriti kada je napadnuta, uvijek će agresoru uzvratiti "u samoodbrani" ili barem poduzeti defanzivne akcije. Ljudi koji djeluju u nužnoj odbrani su bez izuzetka oslobođeni sudskog progona, a države koje tako postupaju su nevine pred međunarodnim zakonima jer su bile žrtve nepravednih napada, s obzirom da su ljudski životi, porodice i voljeni, ili narod jedne države, teritorij i čast ugroženi.

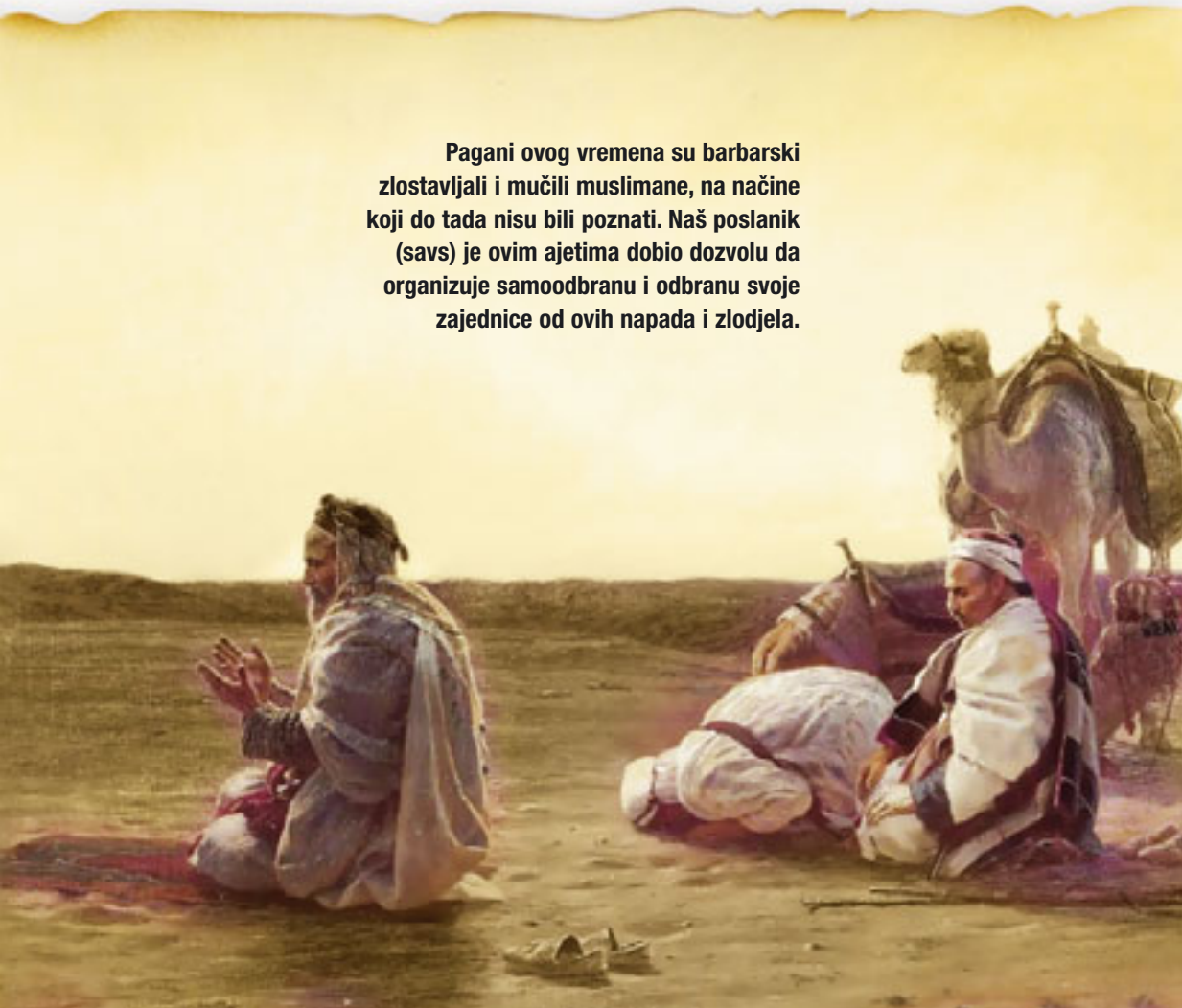
To se također odnosilo i na Poslanika (savs) i muslimane u Mekanskom periodu. Ipak, uprkos svim nepravednim i ubilačkim napadima, Poslanik (savs) i muslimani nikada nisu organizovali protivnapad iz razloga što je Bog ubijanje učinio grijehom. Umjesto to-



ga, kao što propisi nalažu, uvijek su drugu stranu pozivali na mir, a kada su ti pozivi bili neuspješni, napustili su svoje domove, zemlju i gradove i odselili se.

Za 13 ili više godina Mekanskog perioda i u prvim godinama Medinskog perioda, vjernicima je još uvijek bilo naređeno da budu strpljivi naspram svih mučenja i nepravde, te da propovijedaju miroljubivo Božiju vjeru, kao što ajet i govori **"Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravlaj!"** (Kur'an, 16:125), i nikakva borba nije bila dozvoljena. Naš Poslanik (savs) je na slijedeći način odgovorio muslimanima koji su se željeli usprotiviti progonima koji su opisani: **"Borba još nije doz-**

Pagani ovog vremena su barbarski zlostavljali i mučili muslimane, na načine koji do tada nisu bili poznati. Naš poslanik (savs) je ovim ajetima dobio dozvolu da organizuje samoodbranu i odbranu svoje zajednice od ovih napada i zlodjela.



voljena. Budite strpljivi, Božija pomoć je blizu, a za svoje patnje ćete biti nagrađeni..."

Naš Poslanik (savs) je dobio dozvolu da brani sebe i one koji čine njegovu zajednicu u slijedećim ajetima koji su objavljeni nakon preseljenja u Medinu:

Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini – a Allah ih je, doista, kadar pomoći – onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: "Gospodar naš je Allah!"... (Kur'an, 22:39-40)

Ovim ajetima muslimanska zajednica koja je bila nepravедno prognana samo zbog toga što su govorili "Naš Gospodar je Allah" počela je da se priprema odbrane. Kao što je eksplicitno navedeno u ajetima, muslimanska zajednica "koja je napadnuta zato što im se nasilje čini" je dobila dozvolu da se brani, ali im nije naređeno da napadaju. Nakon ovog ajeta muslimani su se počeli braniti i uzvraćali su samo onoj svirepoj zajednici koja ih je napadala. Ajeti koji se tiču rata i odbrane objavljeni kasnije sadrže objašnjenja po pitanju obima tokom borbi. Drugim riječima, poseban opis je dat specijalno za situaciju u tom konkretnom ratu. Dakle, svi ajeti o ratu u Kur'anu su specijalno objavljeni u vezi sa konkretnim napadima koji su se događali u to vrijeme kako bi se ukazalo na teške uvjete ovog vremena i pravедnost našeg Poslanika (savs).

Protiv koga su vodene borbe u Poslanikovo (savs) doba?

Jedan važan parametar mora biti uzet u obzir kada se govori o borbama opisanim u Kur'anu, a to je "druga strana" u borbi. Neki religijski i historijski izvori kažu da su se borbe u vrijeme našeg Poslanika (savs) odvijale protiv Jevreja. Pojedinci koji to pročitaju onda idu tražiti antisemitske poruke u Kur'anu, tvrdeći da se ajeti objavljeni za konkretne bitke u Kur'anu odnose generalno protiv Jevreja. Međutim, to je ozbiljna greška.

Pagani su oni koji su proganjali Poslanika (savs) i muslimane. Većina njih su bili idolopoklonici. Njihov cilj je bio da spriječe štetu za svoje idole i perverzna uvjerenja. Neki su bili licemjери i politeisti koji su izašli iz Jevrejskih zajednica, ali bilo bi veoma pogrešno takve nazivati Jevrejima. Jednako kako je pogrešno posmatrati politeiste i licemjere koji su izašli iz muslimanske zajednice kao "muslimane", tako je pogrešno politeiste i licemjere koji su izašli između Jevreja i počeli činiti nasilje, zvati Jevrejima. Nemoguće je da istinski Jevrej stupi u borbu i uzima živote vjernika.

Kur'an osuđuje antisemitizam. Zbog toga oni koji traže izraze neprijateljstva prema Jevrejima u Kur'anu odlaze praznih ruku – to moraju shvatiti oni koji ove ajete tumače kao da se odnose na borbu protiv Jevreja. Naš Poslanik (savs) je uvijek uživao dobre odnose s Jevrejima. Tretirao ih je s poštovanjem i privrženošću, a istinski, pobožni Jevreji Poslanika (savs) jednako tako.

Informacije o Poslanikovoј (savs) privrženosti Jevrejima, Tori i judaizmu ćemo razmotriti detaljno u poglavlju namijenjenom sljedbenicima Knjige.

Opis rata u Kur'anu

Kur'an je veoma eksplicitan u opisu kada i kao se vodi rat:

Borite se na Allahovom putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali ne otpočinjite borbu! – Allah, doista, ne voli one koji prekoračuju zapovijedi. (Kur'an, 2:190)

Ratovati se **mora jedino protiv onih koji napadnu muslimane**. Dakle, može se voditi jedino **odbrambeni** rat. Muslimanima je apsolutno **zabranjeno** Kur'anom da napadaju nekoga bez povoda.

Ono što Allah nalaže muslimanima Kur'anom jeste da uvijek moraju biti pravedni, čak i kada su ljuti na neku zajednicu zbog nepravdnosti ili agresije. Allah u jedom ajetu objavljuje:

O vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Kur'an, 5:8)

Na primjer, jednim ajetom Allah zabranjuje muslimanima da prelaze granice po u vezi sa onima koji ih sprječavaju da pristupe Ka'abi, savjetujući da njih i sve ostale tretiraju ljubazno.

... i neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite, zato što su vam spriječili pristup Časnome hramu, nikako ne navede da ih napadnete! Jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu; i bojte se Allaha... (Kur'an, 5:2)

Muslimane je Svemogućí Allah upozorio da ne prelaze granice, čak i onda kada su bili spriječeni da obave vjersku obavezu Hadždža (hodočašća) i kada im je učinjena nepravda. Allah naređuje muslimanima da se pravedno ponašaju čak i u situaciji kada su u ovakvim okolnostima, te im zapovijeda da čine dobro i da se ne ljute. Muslimani imaju obavezu da poštuju ovu Kur'ansku naredbu, bez obzira na okolnosti.

Ajet koji opisuje jedini dozvoljen povod za borbu – samoodbrana – također sadrži još jedan uvjet po pitanju rata: umjerenost. To znači da će se muslimani u slučaju napada isključivo braniti, ne smiju pretjerati i mogu poduzimati samo obrambene mjere. Drugim riječima, nasilje, agresivnosti, ljutnja i ekstremizam su zabranjeni u Kur'anu.

Drugi ajeti donose obavezu da se učestvuje jedino u odbrambenim ratovima protiv agresora, slijedećim riječima:

Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravi-

čni – ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani... (Kur'an, 60:8-9)

Postoji bitna razlika ovdje. Nezakonito je muslimanima da napadaju one koji ih nikada nisu napali, čak i kada se radi o onima koji se ideološki vrlo oštro protive muslimanima. Muslimani imaju obavezu čak i takve ljude tretirati pošteno i pravedno. U skladu s ovim ajetom, muslimani mogu jedino napadati one koji ih ugnjetavaju zbog religije i zaista fizički ratuju protiv njih, dakle, one koji započinju neprijateljstvo. Kao što smo već objasnili, ukoliko je napadnut, svako će se, naravno, braniti. To je pravo svake osobe, nacije i države, a također je i ispravno.

Činjenica da naš Poslanik (savs) nije vodio ni odbrambene ratove prije objave ovog ajeta kojim se takva aktivnost dopušta, predstavlja ogromnu žrtvu i religijsku posvećenost. Do tog momenta, naš Poslanik (savs) je koristio tek kompromis i pokušavao ubijediti drugu stranu, kao što i zahtjeva ajet: "**...i s njima na najljepši način raspravljaj! ...**" (Kur'an, 16:125), iako je jedini cilj pagana među Kurješijama bio pokolj.





S obzirom da smo ovo objasnili, sada ćemo analizirati ajete koje tvorci sujevjerja i protivnici islama pokušavaju predstaviti dokazima temelja za nasilje koje provode, navodno u ime islama, te ćemo ukazati na njihove greške u vezi ovoga, jednu po jednu.

Prije nego što pogledamo ove ajete, treba razumjeti da su sve bitke opisane u Kur'anu vođene protiv specifične zajednice iz te regije, te da se te posebne okolnosti opisuju u ajetima. Ta je zajednica bila politeistička, sa kojom je bio potpisan sporazum. Dakle, sve ove borbe je odredilo ponašanje i agresivnost imenovane zajednice koja je prekršila sporazum o miru i prijateljstvu. Ajeti koji su objavljeni tiču se okolnosti u to vrijeme i opisuju specifičnu atmosferu.

Kako bismo bolje razumjeli ovu činjenicu, hajde da pogledamo definiciju politeiste u to vrijeme i sporazume koji su s njima sklopljeni:

Politeisti s kojima su bili sklopljeni sporazumi

Iako, prema nekim komentarima iz ovog perioda, riječ politeist jednostavno znači "oni koji Allahu pripisuju ravne," termin se zapravo odnosi na pagane koji obožavaju idole, koji izričito Allahu druge smatraju ravnim i vjeruju u bezbroj božanstava, i koji nisu muslimani, Jevreji, sabijci, kršćani, niti mazdanci (obožavatelji vatre).

Iako su u Kur'anu spomenute različite religije koje su postojale u Arabiji u vrijeme dolaska islama, politeisti se uvijek pominju kao posebna grupa. Posmatrajući vrijeme našeg Poslanika (savs), iako je bilo dozvoljeno ženiti žene i jesti hranu koju spremaju sljedbenici Knji-

ge, Jevreji i kršćani, bilo je zabranjeno ženiti se ili jesti ono što spre-
me mazdanci i sabijci, kao i politeisti.

Kao što smo već vidjeli, naš Poslanik (savs) je bio prisiljen migri-
rati u Medinu zbog jakih pritisaka politeista, a od prvog dana prese-
ljenja, uspostavio je bratske veze između Ansara (pomagača, musli-
mana iz Medine) i Muhadžira (izbjeglica, muslimana koji su napu-
stili Meku i došli u Medinu). Potpisao je brojne sporazume s politei-
stičkim zajednicama i ljudima koji su živjeli u regiji, i uvijek ih je po-
zivao da budu ujedinjeni da bi izgradio mir, uprkos ekstremističkim
stavovima politeista.

Naš Poslanik (savs) je po dolasku u Medinu počeo raditi na jača-
nju ljubavi i bratstva, čime je dokazao da ljudi mogu živjeti u miru s
narodima drugih vjera i jezika. Jedan od najvećih dokaza da je on Po-
slanik mira i ljubavi jeste i to što je prvi tekst koji je napisao bio mi-
rovni sporazum. Nakon što je osvojio Meku, poslanik Muhammed
(savs) je čak i oslobodio sve politeiste koji su ranije mučili muslima-
ne i tretirao ih je veoma samilosno. Ova vrijedna moralna karakteri-
stika poslanika Muhammeda (savs) je nešto što nikad ranije nije vi-
đeno u arapskom društvu i dočekano je s velikim odobravanjem.

Poslanik (savs) je uzor svim muslimanima po pitanju implemen-
tacije pravde na osvojenim teritorijama. Naš Poslanik (savs) je pri-
mjenjivao pravdu o kojoj govori Kur'an prema stanovnicima država
koje su zauzete i sklapao s njima sporazume koji su na zadovoljstvo
obje strane i prema kojima niko neće biti diskriminiran. Iz tih razlo-
ga ljudi osvojenih zemalja, bez obzira na svoju religiju ili etničku pri-
padnosti, su uvijek bili oduševljeni pravednošću koju je sa sobom do-
nosio islam. Naš Poslanik (savs) i njegovi ashabi predstavljali su za-
jednicu koja je uspostavljala pravednost među ljudima, kao što je opi-
sano u ajetu: **"A među onima koje stvaramo ima ljudi koji druge
upućuju istini i koji prema njoj pravedno sude."** (Kur'an, 7:181)

Sporazum koji je naš Poslanik (savs) sklopio sa kršćanskim naro-

dom Nadžrana na jugu arabijskog poluotoka jedan je od najboljih primjera njegova razumijevanja i pravičnosti.

Jedna od odredaba ovog sporazuma glasi ovako:

"Životi ljudi u Najrana i okolice, njihova vjera, njihova zemlja, imovina, stoka onih od njih koji su prisutni ili odsutni, njihovi poslanici i njihove bogomolje su pod zaštitom Boga i u skrbništvu Njegova poslanika." (*The Pact of Najran, Article 6, http://www.islamicrosources.com/Pact_of_Najran.htm*)

Na osnovu ugovora sa svim zajednicama u regiji, naš je Poslanik (savs) osnovao državu Medina i napisao prvi ustav u historiji islama, Medinski Ustav. Ovo je bio prvi i najsavršeniji primjer demokratskog i multilateralnog ustava. Ni jedan demokratski sistem danas nije uspio uspostaviti takav red poput ovog koji je naš Poslanik (savs) uspostavio Medinskim Ustavom, a niko nije uspio ni da primijeni taj isti Ustav tako dobro kao naš Poslanik (savs).

Prvi multilateralni i najdemokračičniji ustav ikada: Medinski ustav

Medinskim Ustavom, prvim Ustavom države Medine, naš Poslanik (savs) donio je demokratsko i mirno uređenje kakvo ranije nije viđeno na Arapskom poluotoku, i to u urbanoj zajednici čiji su članovi bili različitih rasne, religijske i plemenske pripadnosti

Prema ovom ustavu, svi građani Medine treba da žive zajedno u miru, urede svoj život prema vlastitoj religiji i uvjerenjima i da imaju mogućnost da osnivaju i uređuju svoje institucije i zakone. Čineći to, živjet će u miru i zajedništvu sa ostalim građanima Medine.

Medinski Ustav je napisan 622. godine pod vodstvom poslanika Muhammeda (savs) prije otprilike 1,400 godina, kao odgovor na zahatjeve ljudi različitih vjera, a do nas je stigao kao pisani pravni sporazum. Zajednice koje su živjele u neprijateljstvu 120 godina i bile sačinjene od različitih religija i rasa, objedinjene su pod ovim ustavom. Posredstvom ovog sporazuma, poslanik (savs) je pokazao da se su-

kobi mogu okončati čak i među onima koji su jedni druge napadali svakom prilikom, bili otvoreni neprijatelji jedni drugima i nikada nisu surađivali, te da čak i takve zajednice mogu početi živjeti lagodno, jedne kraj drugih.

Prema Medinskom Ustavu, svako je bio slobodan ispovijedati vlastitu religiju, političke ili filozofske izbore, bez ikakve prisile. Mogli su osnovati udruženja ljudi sličnih interesa. Svako je mogao prakticirati svoj vlastiti sistem pravde. Ipak, neko ko je počinio prekršaj nije mogao biti zaštićen od bilo koga. Stranke sporazuma su se međusobno pomagale i podržavale, te bile pod zaštitom poslanika Muhammeda (savs). Nesuglasice s strankama bi se iznijele pred Božijeg Poslanika (savs). Zaista, čak su i politeisti preferirali arbitražu Poslanika (savs), s obzirom da je on bio najpravednija osoba.

Medinski Ustav je bio prvi pluralističkog karaktera i najdemokratsije uređenje u historiji, kojim je predviđena zaštita pripadnika drugih religija, pa čak i politeista, od strane muslimana.



Ovaj sporazum kojeg je napisao naš Poslanik (savs) je postepeno implementiran između 622. i 632. godine. Putem ovog ustava su ljudi prevazišli plemensku strukturu zasnovanu na rodbinskim vezama, te usprkos svojim ogromnim geografskim, kulturalnim i etničkim razlikama, uspjeli oformiti cjelinu. Medinski Ustav je pružao i veoma široku slobodu vjeroispovijesti i religije. Jedan od stavova kojim se to garantuje je slijedeći:

"Jevreji iz Banu 'Awf plemena su zajednica poput vjernika. Jevrejima pripada njihova, a muslimanima njihova religija." (Medinski Ustav, <http://www.islamic-study.org/jews-prophet-page-2.htm>)

Medinski Ustav se sastoji od 47 stavova. 1-23 se odnose na muslimane, dok se članovi 24-47 odnose na Jevrejska plemena u Medini. Referiranje na kršćane, koji su bili veoma malobrojni, također je važno istaći u kontekstu sveobuhvatnosti ovog akta po pitanju religije.

Analiza Medinskog Ustava prema izvještaju zvanom "Pregled Medinske povelje prema pluralističkoj perspektivi profesora Leonarda Swidlera" kaže da je Ustav značajan dokument za dokazivanje Poslanikovih napora da ujedini grad i da okupi ljude oko zakona koji su svi prihvatili.

Prema ovom izvještaju, pravničkom terminologijom, svaki pojedinac je imao jednaka prava, uživao istu slobodu izbora religije i učešća u ratu zajedno s muslimanima kada je za tim bilo potrebe, bilo im je zabranjeno da surađuju s neprijateljem, što ukazuje na napore da se uspostavi solidarnost među građanima Medine. Autor ovog izvještaja kaže da je ovo politički i vjerski tekst čiji je cilj uspostavljanje novog društva zasnovanog na vrijednostima kao što su jednakost i sloboda. Kao što je i naglašeno u Ustavu, superiornost zakona nad pojedincem je prvi korak ka ostvarivanju cilja, tj. uspostavljanja atmosfere dijaloga i suživota. Odredbe Ustava su također propisivale i jednako odgovornost svakog pojedinca u odbrani grada. Prema ovom izvještaju, s obzirom da su imena svih grupa koje su živjele u gradu poimenično nabrojana, Ustav, a time i sam Poslanik, su priznali sve grupe kao legalne subjekte o kojima se vodilo računa. (Kenan Çetin-

kaya, *Amerika'da Diyalog anlayışı ve Medine Vesikası* [Razumijevanje dijaloga u Američkoj i Medinskoj Povelji])

Iako postoji veliki broj referenci na Jevreje u Ustavu, važno je napomenuti da su u tom gradu živjele i paganske zajednice. Iako su politeisti u Meki otvoreno iskazivali neprijateljstvo prema poslaniku Muhammedu (savs) i muslimanima, te ih prisilili da napuste svoje posjede, Poslanik (savs) je uvijek bio ljubazan prema medinskim paganima, te je potencirao pomirenje i suživot. Medinski Ustav pokazuje da su muslimani zaštitnički tretirali prava i zakone politeista, te da su ovi politeisti bili voljni stupiti u odbranu Medine zajedno sa muslimanima. Takav stav prema politeistima nije uopšte iznenađujući, s obzirom da prema Kur'anu muslimani imaju odgovornost da štite politeiste s kojima su potpisali sporazume, čak i kada bi ih to koštalo njihova vlastitog života. (Ovo ćemo detaljnije razjasniti u nastavku teksta.)

Zaključno, Ustav o kojem je riječ se smatra veoma važnim dokumentom koji sadrži bit jedinstva i suživota, ljubavi i privrženosti, prijateljstva i mira, te predstavlja primjer dijaloga među muslimanima i nemuslimanima općenito, a posebno među muslimanima i Jevrejima. Koncept mira našeg Poslanika (savs) je zasnovan na Kur'anu ali je danas teško pronaći muslimansko društvo koje je u stanju da živi na osnovu tog istog koncepta. Ovo je neupitan i veoma važan dokaz da je najdemokratičniji ustav u historiji napisao i sproveo naš Poslanik (savs), te da su današnja društva napustila praksu našeg Poslanika (savs) kakvu nalaže Kur'an.

Naredna poglavlja ove knjige stoga treba cijeniti u svijetlu ovih informacija. Prakse današnjih kreatora sujevjerja su radikalno drugačije od naredbi Kur'ana Časnog, koji zapovijeda da čak i politeisti budu zaštićeni, te da sljedbenici Knjige (Jevreji i kršćaćni) uživaju poseban status kod muslimana, kao i od prakse poslanika Muhammeda (savs) koji je uvijek težio miru i demokraciji. Kreatori sujevjerja uvijek u Kur'anu traže dokaze za neprekidne konflikte, dok sam Kur'an uvijek nalaže mir. Ova važna činjenica se mora imati na umu kada se tumače ajeti o ratu.

Privilegije koje je poslanik Muhammed dao kršćanima

(Pisma monasima manastira Sveta Katarina)

- *Ovo je poruka Muhammeda ibn Abdullaha, radi zavjeta onima koji prihvate kršćanstvo, u blizini ili na daljinu, mi smo s njima.*
- *Zaista sam ja, moje sluge, pomagači i oni koji me slijede, tu da ih odbranimo jer su kršćani moji građani, i, tako mi Allaha, borit ću se protiv svega što im je nelagodno.*
- *Nikakva im prisila neće biti nametnuta.*
- *Niti će se njihove sudije uklanjati sa pozicija, niti će njihovi monasi biti istjerani iz manastira.*
- *Niko neće uništavati njihove religijske objekte, oštećivati ih, niti iz njih unositi išta u kuće muslimana.*
- *Ako iko učini nešto ovakvo, pokvario je Božiji zavjet i oglušio se o naredbu Božijeg poslanika. Zaista, oni su moji saveznici i imaju moj čvrstu povelju protiv svega što mrže.*
- *Niko ih neće prisiljavati da putuju niti ih obavezivati na borbu.*
- *Muslimani će se boriti za njih.*
- *Ukoliko je žena kršćanka udata za muslimana, neće joj se protivno njenoj volji zabranjivati da posjećuje crkvu radi molitve.*
- *Njihove crkve će se poštovati. Ne smije ih se sprječavati da ih popravljaju, niti osporavati svetost njihova zavjeta.*
- *Niko od naroda (muslimana) ne smije se oglušiti o ovaj zavjet do Sudnjeg dana (kraja svijeta).*

Ova povelja privilegija je poštivana stoljećima i doslovno primjenjivana od strane muslimana u svim zemljama u kojima su vladali.

Ajeti o ratu i njihovo tumačenje

Nakon što smo pojmili definiciju rata prema Kur'anu, treba da ispitamo ajete o ratu koje zloupotrebjavaju radikali, a za kritiku ih koriste i pojedini protivnici islama.

Pregled ajeta 191 sure al-Baqara:

I napadajte takve gdje god ih sretnete i progonite ih odande odakle su oni vas prognali. A zlostavljanje je teže od ubijanja! i ne borite se protiv njih kod Časnoga hrama, dok vas oni tu ne napadnu. Ako vas napadnu, onda ih ubijajte! – neka takva bude kazna za nevjernike. (Kur'an, 2:191)

Ovaj ajet je objavljen nakon što su muslimani proživjeli ozbiljno nasilje i progone, te su bili prisiljeni preseliti se iz Meke u Medinu. Ispunili su se uvjeti koje smo ranije spomenuli i muslimani su dobili zapovijed da se brane od direktnih napada. Koristili su iste metode kao i zajednica koja ih nikada nije prestala ugnjetavati, odbila je biti ljubazna prema njima, te se oglušila na pozive za mir i pregovaranje.

Ipak, ovaj ajet sadrži i podsjetnik na pravila ratovanja: **"I ne borite se protiv njih kod Časnoga hrama, dok vas oni tu ne napadnu."** Kao što i možemo vidjeti, jedini uvjeti pod kojima je moguće boriti je jeste da je druga strana napala prva. Ako nisu u ratu s njima, ako ih ne napadaju, onda je za muslimane potpuno nedozvoljeno boriti se protiv takvih.

Zaista je sumnjivo kako radikali i protivnici islama koji iskrivljuju ovaj ajet ignorišu ovu veoma važnu odredbu. Ajet eksplicitno daje pravo muslimanima na samoodbranu: dakle, ajetom se ne naređuje osvajanje, niti agresija.



Još jedan važan element je objavljen u ovom ajetu, a glasi: "**A zlostavljanje je teže od ubijanja.**"

Raspirivanje jaza u zajednici, ohrabrivanje i širenje mržnje, anarhije i terora baveći se klevetama i lažima, izazivanje agresivnosti kod mase ljudi je fitna prema ovoj odredbi, a ajet nam govori da je fitna gora od ubijanja. Dakle, oni koji napadaju muslimane su oni koji se bave stvarnom, psihološkom i prikrivenom fitnom i time nanose ogromnu štetu. Muslimani se, prirodno, brane od agresije koja se pojavi.

To što pojedini fanatici obuzeti glasinama i sujevjerjem optužuju pojedince, društva ili cijele religije da šire fitnu i pokušavaju da pronađu navodne dokaze za svoje perverzije u Kur'anu je izuzetno bolno. Fitna uključuje poteze koji vode do korupcije, kao što su stvaranje razdora među muslimanima, navođenje muslimana na gubitak ili grijeh stvarajući im različite nevolje, uspostavljanje aparature za masovne pobune i izvođenje fizičkih ili verbalnih napada na muslimane. Dakle, kako bi se nekog moglo optužiti za fitnu, takav mora počinuti jedno ili više ovih dijela. Oni koji pokušavaju optužiti Jevreje ili Izrael, žigošući ih kao one koji čine fitnu, dakle spadaju u one na koje se odnosi ovaj ajet.

Prema Kur'anu, pogrešno je optuživati sve Jevreje ili Izrael za fitnu. Ljudi koji šire fitnu mogu biti iz svih religija i država. Jednako kako ne možemo reći da svi Arapi, Turci ili muslimani šire fitnu jednostavno zato što postoje pojedini Arapi, Turci ili muslimani koji to zaista čine, nema osnova za fitnu optuživati ni sve Jevreje ili sve Izraelćane. Prema Kur'anu, muslimanu je dozvoljeno jesti u domu Jevreja, može biti njegov gost i prijatelj, pa čak može i oženiti Jevrejku (ovo će biti pojašnjeno u jednom od narednih poglavlja). S obzirom na to, nemoguće je da musliman bezuslovno smatra Jevreja odgovornim za fitnu. Ljudi

koji daju takve stereotipne izjave ne znaju ništa o Kur'anu, kao što smo rekli i na početku, te se tako ponašaju zbog neukosti koja proističe iz utjecaja bezbroj izmišljenih hadisa o fitni i Jevrejima. O ovim hadisima i stavu Kur'ana prema sljedbenicima Knjige bit će riječi u narednim poglavljima.

Pregled ajeta 89, 90 i 91 sure an-Nisa':

Oni bi jedva čekali da i vi budete nevjernici kao što su i oni nevjernici, pa da budete jednaki. Zato ih ne prihvaćajte kao prijatelje dok se radi Allaha ne isele. A ako okrenu leđa, onda ih hvatajte i ubijajte gdje god ih nađete, i nijednog od njih kao prijatelja i pomagača ne prihvaćajte, osim onih koji se sklone kod nekog plemena s kojim vi imate ugovor o nenapadanju, ili vam dođu, a teško im je da se bore protiv vas ili plemena svog. A da Allah hoće, okrenuo bi ih protiv vas i oni bi se, uistinu, protiv vas borili. Ako vas takvi ostave na miru i ne napadaju vas, i ako vam ponude mir, onda vam Allah ne daje nikakva prava protiv njih. Vi ćete nailaziti i na one koji žele biti sigurni i od vas i od naroda svog; kad god se pozovu da budu mnogobošci, vrate se u bezvjerstvo. Ako se oni ne okane vas i ne ponude vam mir i ako ne prestanu vojevati protiv vas, vi ih hvatajte i ubijajte gdje god ih stignete, puno pravo vam dajemo protiv njih. (Kur'an, 4:89-91)

Ovi se ajeti odnose na licemjere. To su bića koja tvrde da su muslimani, koji žive među muslimanima i čini se da su dio njih, ali koja zapravo vrlo neprijateljski posmatraju Boga i islam, te pokušavaju muslimanima zabosti nož u leđa. Bog objavljuje da oni koji umru kao licemjeri završavaju u najnižim dijelovima pakla, kao što je i vidljivo. Zbog ovakvih dvoiličnjaka i izdajnika, licemjerje je posebnoo-

pasno i odvratno ljudsko ponašanje, koje se razlikuje i od poricanja politeista.

Zabranjeno je ajetom 89 sure an-Nisa' biti prijatelj s licemjerima koji su napustili muslimane i koji su pokušavali da zavedu muslimane u istu zabludu u koju su i sami pali. Ono što opravdava borbu protiv njih jeste stanje u kojem oni napadaju muslimane. To možemo vidjeti iz slijedećeg ajeta, 90-tog ajeta. Kako jasno kažu riječi: **"Ako vas takvi ostave na miru i ne napadaju vas, i ako vam ponude mir"** ništa ne smijete činiti protiv zajednice koja vas ne napada. Oni koje je dozvoljeno ubiti su, veoma eksplicitno, samo oni koji prvi muslimanima objave rat. Muslimanima je jasno dato pravo da se brane u slučaju napada ovdje.

Uz to, 90-ti ajet sure an-Nisa' je još jedan primjer pravednog, samilosnog i ljubaznog jezika Kur'ana koji uvijek favorizuje mir. Neki licemjeri koji su do tada uvijek zadali nož u leđa muslimanima i učestvovali u izdajama, a koji su kasnije postali miroljubivi prema muslimanima su također izvan dometa ove dozvole, kao što je rečeno: **"osim onih koji se sklone kod nekog plemena s kojim vi imate ugovor o nenapadanju, ili vam dođu, a teško im je da se bore protiv vas ili plemena svog."** U tom istom ajetu Allah kaže: "Ako vas takvi ostave na miru i ne napadaju vas, i ako vam ponude mir, onda vam Allah ne daje nikakva prava protiv njih," ponovo naglašavajući njihov imunitet. Ovo je izričita definicija pravednosti.

Ajet 91 sadrži objašnjenje situacije zasnovane na istim okolnostima. Radi se o licemjerima koji se pokaju i koji kažu da ne žele da se bore, a onda se ponovo vrate fitni i počnu napadati muslimane. U tom slučaju, odredbe koje se tiču rata u Kur'anu ponovo stupaju na snagu i kaže se da se ove ljude ne smije dirati sve dok ne napadaju, ali ukoliko to učine, onda je samoodbrana dozvoljena.

Treba imati na umu da je situacija opisana u ajetu bila specifična

i da se događala tokom bitke na Uhudu, te se tiče onih licemjera koji su izdaju počinili na bojnopolju.

Pregled ajeta 5 sure at-Tawba:

Kada prođu sveti mjeseci, ubijajte mnogobošce gdje god ih nađete, zarobljavajte ih, opsjedajte i na svakome prolazu dočekujte! Pa ako se pokaju i budu molitvu obavljali i zekat davali, ostavite ih na miru, jer Allah zaista prašta i samilostan je. (Kur'an, 9:5)

Da bismo razumjeli okolnosti u ajetu koji je gore naveden, moramo početi čitati od prvog ajeta sure at-Tawba, tako ćemo shvatiti da mnogobošci koji zaslužuju da budu napadnuti nisu "svi mnogobošci", nego samo oni koji su smišljali divljačke napate na muslimane i **koji su sklapali primirja** kako se s njima ne bi borili tokom svetog mjeseca. Mnogobošci o kojima je ovdje riječ su oni koji su lukavo pokušavali istrijebiti muslimane i nastavili ih napadati i tokom svetih mjeseci, te ubijali muslimane, **iako su sklopili validna primirja s muslimanima i savršeno znali da muslimani neće ratovati tokom svetih mjeseci.**

Pod ovim okolnostima, muslimanima je dato pravo ovim ajetom da se brane od divljačkih napada. Kao što je i vidljivo iz ajeta, iako su mnogobošci izvodili napade tokom svetih mjeseci, muslimani nisu odgovarali tokom ovog perioda, kao što je Allah naredio. Pokazali su strpljenje tokom ovih mjeseci i počeli se braniti tek kada su sveti mjeseci prošli. Također, vidimo da ovaj ajet opisuje metode koje treba koristiti u samoodbrani: zarobljavanje, opsada i zasjede na putevima. Osnovne tehnike ratovanja zasnovane na međunarodnim zakonima su opsada i zarobljavanje. Putevi koji su ključni su zauzeti i zadržani, te je time suprotna strana spriječena u kretanju. Ovaj ajet, dakle,

opisuje metode koje su danas usvojene i smatraju se legitimnima po međunarodnom pravu, jedina razlika je to što muslimanima nije dozvoljeno napadanje, oni jednostavno pokušavaju da prekinu napade koji se izvršavaju protiv njih.

Također, nema nikakva govora o napadanju onih koji odustanu od svojih napada i pokaju se. Njih se mora osloboditi – to je izričito naređeno.

Kada pogledamo već slijedeći ajet, pronalazimo veoma bitnu izjavu koja opisuje ljubazan i zaštitnički duh Kur'ana. Ovaj ajet eliminiše sve tvrdnje o muslimanima koje iznose protivnici islama. Ajet glasi:

Ako te neki od mnogobožaca zamoli za zaštitu, ti ga zaštititi da bi saslušao Allahove riječi, a potom ga otpremi na mjesto pouzdano za njega. To zato što oni pripadaju narodu koji ne zna.
(Kur'an, 11:6)

Ovim ajetom se muslimanima nalaže da pomognu mnogobošce koji su se kod njih sklonili i zatražili pomoć, čak i kada to ugrožava njihove vlastite živote. Ovaj ajet nalaže da bi musliman ovdje trebao koristiti **čak i samog sebe kao štit** za mnogobošca. Drugim riječima, on ima odgovornost da rizikuje vlastiti život da zaštititi nekoga ko poriče Boga i da mu obezbjedi sigurnost.

Ovo su odredbe Kur'ana. Prema ovoj odredbi, nikoga se ne smije ubiti jer ne vjeruje u Boga. Nasuprot tome, takva osoba mora biti zaštićena, čak i po cijenu života muslimana. Dakle, opravdanje za rat ne može biti nikako u vezi sa vjerovanjem druge strane u Boga ili to što on pripada drugoj vjeri. Opravdanje za rat je to što druga strana izvodi napade, te muči i oduzima živote ljudima.

Još jedna činjenica je iznesena u ovom ajetu, a to je da ljudi moraju biti pod zaštitom muslimana sve dok ih ne napadaju ili se ne počnu ponašati neprikladno, omalovažavajući njihovu religiju, jezik, et-

ničnost ili uvjerenja. Musliman ima odgovornost da zaštiti sljedbenike knjige ili ateiste i komuniste, na jednak način kako štiti druge muslimane. To je uslov da neko bude musliman, prema opisu muslimana u Kur'anu. Ukoliko neko ustvrdi: "Ja sam musliman", on mora štiti druge:

Pregled ajeta 13 sure at-Tawba:

Zar se nećete boriti protiv ljudi koji su zakletve svoje prekršili i nastojali protjerati Poslanika, i prvi vas napali? Zar ih se bojite? Preče je da se Allaha bojite, ako ste vjernici. (Kur'an, 11:13)

Ovaj ajet je još jedan u nizu od onih koji ukazuju na odredbe povodom borbe u Kur'anu. Kada je mnogobožачka zajednica, koja je postigla primirje s muslimanima, dakle, koja je živjela mirno s njima kako i propisuju ti sporazumi, prekršila ugovor i počela ih napadati, kada su pokušali prisiliti Poslanika (savs) da napusti svoju zemlju i da ode u egzil, te **kada su započeli neprijateljstvo**, kako u ajetu stoji, onda muslimani imaju pravo da uzvrate i bore se protiv njih.

Pregled ajeta 33 sure al-Ma'ida:

Kazna za one koji protiv Allaha i Poslanika Njegova vojuju i koji nered na Zemlji čine jeste: da budu ubijeni, ili razapeti, ili da im se unakrst ruke i noge odsijeku ili da se iz zemlje prognaju. To im je poniženje na ovome svijetu, a na onome svijetu čeka ih patnja velika. (Kur'an, 5:33)

Tema koju smo posebno naglašavali u svim ovim ajetima o ratovanju je primjetna i u ovom ajetu. Karakteristike zajednice protiv ko-

je je dozvoljeno boriti se, su ovdje prikazane detaljno: oni ratuju protiv Boga i Njegova poslanika, te idu svijetom kvareći ga. Ljudi se ne bave isključivo fizičkim napadima na muslimane, nego oni također šire iskvarenost svijetom. Ajet govori o zajednici koja predstavlja problem cijelog svijeta, koju svi smatraju perverznom, korumpiranom i ratnički nastrojenom.

Kao i u svim ratovima, ubistva su moguća kod otpora zajednici koja aktivno proglašava rat muslimanima, sve do svog posljednjeg re-sursa, a jedna od mjera koja se može nametnuti jeste da se takvi ljudi izmjestite iz zemlje. Drugačije rečeno, prema Kur'anskim ajetima, muslimanima je dozvoljeno ono što im je inače zabranjeno – ubiti i istjerati – ali isključivo u takvom ratnom stanju.

Pregled ajeta 57 sure al-Anfal:

Ako se u borbi s njima sukobiš, tako ih razjuri da se opamete oni koji su iza njih. (Kur'an, 8:57)

Također je potrebno i ovaj ajet cijeniti u svjetlu okolnosti i dokaza koje smo razmatrali detaljno u prethodnim redovima. Ne smije se zaboraviti da je Medinski period, kada su objavljeni neki od ajeta, bio period žestoke borbe. To je bio rezultat nepravde koja je sprovedena nad muslimanima, dakle **"onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: "Gospodar naš je Allah..."** (Sura al-Hajj, 40), kako glasi jedan od ajeta. Šta više, kao što i ajet kaže: **"Ako vas takvi ostave na miru i ne napadaju vas, i ako vam ponude mir, onda vam Allah ne daje nikakva prava protiv njih."** Muslimani imaju odgovornost da zaustave borbu i ne napadaju drugu stranu kada ona prekine napadati.

Pregledajući nekoliko ajeta prije ajeta 57 sure al-Anfal, uvidjet će-

mo da se isti odnosi na zajednice s kojima su muslimani potpisali primirje. Kao i u skoro svakom drugom ajetu kojim se legitimizira pravo na samoodbranu, opisuje se kako su ove zajednice prekršile primirje s muslimanima i odmah ih po tom napale.

Važno je pokazati značajnu snagu takvim zajednicama koje se trude napadati ostale, odbijaju se voditi razumom i stvaraju nered kršeći stalno primirja, jer kada se to jednom učini, te zajednice koje su navikle stvarati nered više neće imati snage da to čine, a i druge grupe mnogobožaca koje su se spremale da ih slijede i stvore još dodatnih nereda, te počnu napadati, će time biti obeshrabrene. Ovo je neophodna i važna mjere predostrožnosti protiv zajednica koje krše svako primirje i spriječit će sve naknadne konflikte. Velika važnost se pridaje sankcijama koje su u službi zastrašivanja, a stoje u ustavi- ma svih država svijeta i međunarodnopravnim aktima. Cilj je da se spriječi agresivno djelovanje jedne ili više različitih osoba. Ove mjere su u međunarodnom pravu veoma cijenjene, te je nepravedno, ali



i suprotno zdravom razumu i pravdi, da oni koji ih smatraju neophodnim u državnim zakonima, kažu da jednake mjere ne vrijede za zaštitu islama.

Pregled ajeta 4 sure Muhammad:

Kada se u borbi s nevjernicima sretnete po šijama ih udarajte sve dok ih ne oslabite, a onda ih vežite, i poslije, ili ih velikuodušno sužanjstva oslobodite ili otkupninu zahtijevajte, sve dok borba ne prestane. Tako učinite! Da Allah hoće, On bi im se osvetio, ali On želi da vas iskuša jedne pomoću drugih. On neće poništiti djela onih koji na Allahovu putu poginu. (Kur'an, 47:4)

Kao i sa prethodnim ajetom, ono što ovaj ajet naglašava jeste prisustvo ratnih okolnosti. Mirovni sporazum je prekinut, mnogobošci su postali nasilni i sada ne postoji druga alternativa nego da ih se direktno napadne. Ovaj ajet opisuje međunarodna pravila ratovanja. Pri tome, opisuje još i nešto što se zapravo ne primjenjuje pod okriljem međunarodnih pravila o ratovanju: obaveza da se zatvorenici oslobode čim se neprijateljstvo okonča. Ipak, danas su ratni zatvorenici još uvijek u zatvoru Guantanamo Bay na Kubi, čak iako je rat u Afganistanu završen, a organizacije kao što su UN i NATO ovo smatraju legitimnim. Ali Kur'an ne smatra ovo legitimnim, prema stavovima islama, svi zatvorenici moraju biti pušteni čim se borba okonča.

Ajeti o ratu jasno opisuju odbrambene ratove u skladu s okolnostima tog vremena, s obzirom da su vođeni isključivo protiv mnogobožaca i licemjera koji su započinjali neprijateljstva, činili fitnu i nered stvarali. Glavni razlog pogrešnog tumačenja ovih ajeta i njihova korištenja za kreiranje politike bijesa i mržnje kod radikala su hilja-

de lažnih hadisa koji su ubačeni u islam i u lažne predstave nekih analitičara. Ipak, Kur'an treba čitati čista i otvorena uma, lišenog svih lažnih hadisa i drugih sujevjerja. Kada se posmatraju u svjetlu ratnih okolnosti tog vremena, značenje ovih ajeta je kristalno jasno.

Nema opravdanja za rat u islamu

Oni koji tvrde da je islam širen ratovima i da je stoga borbena religija (sigurno je islam iznad toga) moraju shvatiti da je takav stav zapravo dijametralno suprotan učenjima islama. Sve zablude po pitan-



Po islamskom zakonu je rat dozvoljen jedino u odbrambene svrhe, a zatvorenici se moraju pustiti čim se rat završi. To je praksa koju ne pronalazimo čak ni u trenutnim međunarodnim pravilima ratovanja. Zaista, danas se zatvorenici iz proteklih konflikata još uvijek drže zatvoreni u surovim uvjetima, poput onih u Guantanamu.



ju islama potiču od izmišljenih hadisa i sujevjerja koje se pojavilo nakon objavljivanja Kur'ana i nakon smrti poslanika Muhammeda (savs). Pojedine radikalne grupe, zasnovane na ovim lažnim hadisima i pogrešnom tumačenju islama, došle su na ideju da pravdaju ratovanje. Ovo su metode kojima iznalaze takozvana opravdanja za svoje napade na nemuslimane, pa čak i na one muslimane koji imaju drugačije stavove.

Kao što smo prethodno detaljno objasnili, ne posoje opravdanja za napad na suprotnu stranu po Kur'anu. Kur'an nudi najljepše objašnjenje demokratije i slobode. U atmosferi demokratije i slobode koja je tu opisana ne ostavlja se mogućnost da se neko proglašuje neprijateljem ili da ga se pokušava ušutkati. Ta atmosfera je takva da su svi poštivani i da svi mogu slobodno iznijeti svoje stavove, a islamski Šerijat opisuje upravo to. Stoga, nema opravdanja za ofanzivu u Kur'anu. Međutim, prema Šerijatu koji izmišljaju pojedini sljedbenici sujevjerja, postoji bezbroj razloga za borbu, za napade i za ubistva. Hajde da sagledamo ove činjenice kroz Kur'anske ajete:

Rat se ne može voditi s ciljem prisilnog prelaska na islam

Oni koji ratuju, prisiljavaju ili nameću islam nekome krše Kur'an. Jedna od najeksplicitnijih naredbi Kur'ana je da "nema prisile u vjeru/i":

Nema prisile u vjeru/i... (Kur'an, 2:256)

To je jasna odredba Kur'ana. Ni jedan musliman ne smije se protiviti toj naredbi i prisiljavati nekoga da bude pobožan. To je u Kur'anu strogo zabranjeno.

Naš Poslanik (savs) je samo savjetnik. On ima odgovornost da podučava i zajednicama predstavlja islam, posljednju objavljenu religiju. U to vrijeme, neki od onih koji su čuli za islam od Poslanika

(savs) lično i od drugih muslimana postali su vjernici, ali neki također nisu. Kao što Kur'an striktno zahtjeva, ni naš Poslanik (savs), ni drugi muslimani njegova vremena nikada nisu posezali za prisilom. Našem Poslaniku (savs) Kur'an naređuje: **"Pa ih opominji! Tvoje je samo da opominješ. Ti ih ne možeš prisiliti [da vjeruju]."** (Kur'an, 88:21-22) Prisila je ovim, dakle, potpuno zabranjena.

Prema Kur'anu, svaki musliman ima obavezu da ljudima prenosi moralne vrijednosti islama, ali niko ne smije za to koristiti silu i govoriti: "Ti moraš biti musliman" ili "Ti moraš obavljati vjerske dužnosti." Svrha Kur'ana je da donese ljubav i mir svijetu. Takav pritisak je nekompatibilan sa Kur'anom.

Drugi ajeti u kojima se zabranjuje prisila glase:

i reci: "Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje"... (Kur'an, 18:29)



Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici? (Kur'an, 10:99)

Mi dobro znamo šta oni govore; ti ih ne možeš prisiliti, nego podsjeti Kur'anom onoga koji se prijetnje Moje boji. (Kur'an, 50:45)

**Reci: "O vi nevjernici, ja se neću klanjati onima kojima se vi klanjate, a ni vi se nećete klanjati Onome kome se ja klanjam; a i vi se niste klanjali Onome kome se ja klanjam, va-
ma – vaša vjera, a meni – moja" (Kur'an, 109:1-6)**



S obzirom da je prisila zabranjena u Kur'anu, ne postoji opravdanje za rat, agresiju, neprijateljstvo ili ljutnju. Na šta drugo, osim na promjenu vjere, bi musliman mogao siliti mnogobožacke zajednice? Jasno je haram/zabranjeno prisiljavati nekoga da primi islam. Dakle, **prema islamu u Kur'anu, nametanje islama nikada ne može biti izgovor za rat.**

Rat se ne može voditi s ciljem ideološke niti etničke superiornosti

Islam poštuje sve ideologije, nacije, etničke grupe, sve ideje i vjere. Islam je vjera u kojoj se sve ideje saslušaju i koja dozvoljava maksimalnu slobodu mišljenja. **Rat povodom bilo kakvih sukoba mišljenja ili etničkih grupa je naravno nemoguć u vjeri sa takvim konceptom demokratije i slobode.**

Rat se ne može voditi u svrhu širenja islamskih pravila koja donosi vjerski lider

Prema Kur'anu, muslimanski vođa mora biti neko ko također prihvata kršćane, Jevreje, ateiste, komuniste, agnostike, budiste i ljude koji teže drugim uvjerenjima i ideološkim sistemima u zajednici koju predvodi. On mora implementirati kompletnu slobodu mišljenja. Mora dozvoliti ljudima potpunu slobodu. Konfliktne i licemjerne osobe, te klevetnici se pojavljuju tamo gdje nema slobode. On mora to zaustaviti i raditi ono što Kur'an zahtjeva. Kao što i ajet kaže: **"O vjernici, budite uvijek pravedni, svjedočite Allaha radi, pa i na svoju štetu ili na štetu roditelja i rođaka..."** (Kur'an, 4:135), njegova je odgovornosti da bude pravedan bez obzira o kojem se pojedincu radi, njegovoj vjeri ili porijeklu, pa čak i kada je to na njegovu štetu.

Rat se ne može voditi s ciljem eliminacije onih koje smatramo "neprijateljima"

Zar u islamu mogu postojati neprijatelji? Islam je religija koja zahtijeva da svi ljudi budu jednaki i kao braća. Prema islamu, bez obzira na nečiju rasu, religiju, boju kože, državljanstvo ili društveni status, oni ili ona su jednako vrijedni poštovanja čisto zbog toga što su ljudska bića. Kao što sve objavljene religije kažu, ljudska bića su braća jer smo svi potomci poslanika Adema (savs). Ovo je princip bratstva koji je uvjet za ispravno vjerovanje.

Islam je suprotan svim fašistoidnim ideologijama, kao i materijalističkim i darvinističkim idejama koje su zasnovane na rasnoj superiornosti i dijele ljude u razne kategorije kao što su "napredni" i "primitivni." Samim time islam vodi intelektualnu i racionalnu borbu protiv sukoba koje ove ideologije sa sobom nose, te u sebi nema prostora za njihove zastupnike.

Pravilo u islamu da su svi ljudi vrijedni poštovanja predstavlja osnovu svih međuljudskih odnosa. Pram islamskom gledištu, čak i neko ko se pogrešno ponaša uvijek ima šansu da se okrene Pravom Putu, putu Dobrote. Time je nemoguće da pravi musliman ima ikakve neprijatelje. Svaki musliman je odgovoran za ponašanje prema drugima, a to treba biti pažljivo, uz obavještanje o moralu, a nikako stvarati neprijatelje i kovati urote kako da ih se porazi.

Pored toga što u Kur'anu nema nikakvog materijalnog kriterija za kvalitet ljudi, upotrebljava se i termin "Ademovi sinovi" koji upućuje na to da su svi ljudi stvoreni jednaki:

Mi smo sinove Ademove, doista, odlikovali; dali smo im da kopnom i morem putuju, i opskrbili ih ukusnim jelima, i dali im velike prednosti nad mnogima koje smo stvorili. (Kur'an, 17:70)

Razlog toga što se religija koja ne nudi nikakav izgovor za ratovanje uveliko smatra religijom rata potiče u potpunosti iz prakse kreatora sujevjerja. Neki ljudi općenito griješe po pitanju islama jer jednostavno nisu svjesni ovakvog razjašnjenja i imaju uvid jedino u djela radikala. Ljudi s radikalnim razmišljanjem nisu svjesni da primjenjuju zapovijedi koje nisu iz Kur'ana i da su prihvatili potpuno drugu vjeru koja je potpuno različita od istinskog islama. Međutim, islam i islamski Šerijat su zasnovani na Kur'anским ajetima. Drugi izvori koji se zasnivaju na izmišljenim hadisima i sujevjerju nemaju nikakvu vrijednost za pravog muslimana. Da li onda muslimani žele rat?

Ko želi rat?

Kada govorimo o nekoliko navodnih učenjaka koji upućuju široke narodne mase u islam, moramo imati na umu jednu veoma važnu činjenicu: za neke grupe, sektor naoružanja je jedini koji se obavezno mora održati živim. To je jedini sektor na koji ekonomske krize nemaju utjecaj. To je veoma vitalno tržište na kojem ponuda i potražnja nikada ne prestaju i koje uvijek nudi neke novine. Zašto je tako vitalno? Jer ga ratovi održavaju živim. A jedan od načina da se ratovi održe živim je slijedeći: provokacija neuke mase ljudi koji svoju vjeru smatraju vjerom ratovanja i koji su spremni da ubijaju i budu ubijeni. Nije teško, naravno, zaključiti ko najbolje odgovara ovom opisu: radikalne grupe koje se pojavljuju u ime islama.

Neki protivnici islama na Zapadu su u pravu kada kažu da ovakvi radikali šire nasilje. Međutim, ovi ljudi su u krivu kada su u pitanju neki lideri, poput Osame bin Ladena. Ti takozvani lideri su ljudi koje generalno islam ne zanima, niti ih je briga za muslimane koje su zatvorile različite obavještajne službe. Oni se odmah aktiviraju kada god se pojavi potreba za neprijateljskim ili ratnim okruženjem. Pro-

Obično radikalne grupe vode ratove, ali oni kojima je rat potreban za njihove lične, podle ciljeve su njihovi nalogodavci. Neukost je od krucijelnog značaja ovim nalogodavcima, jer im neukost omogućava da ljude iskorištavaju kao pijune.



vode svoje vrijeme po barovima i kafićima Zapadnih zemalja, ali kada komanda dođe, oni uzgoje svoje brade, promijene svoju odjeću i jezik, usvoje tipičan bliskoistočnjački izgled i bace se na posao da implementiraju sujevjerje koje su učili godinama.

Ovaj fenomen se dogodio više puta, Osama bin Laden je samo jedan od primjera. Dolazak hazreti Mahdija (savs) je najveći događaj koji je naš Poslanik (savs) predvidio u periodu pred kraj svijeta, pa je čak i iskreno iščekivanje muslimana ovog događaja iskorišteno od strane pojedinih krugova da se oda utisak kako je bin Laden upravo Mahdi, te su u tu svrhu uloženi naponi kako bi se što više ljudi ubijedilo. Ono što je bin Laden započeo nije samo imalo posljedice po Afganistan, nego po cijeli muslimanski svijet. Ovaj scenario je okončan slikama bin Ladenovog mrtvog tijela. Ovo je možda najupečatljiviji dio cijelog plana. Prema tom planu, muslimanski svijet je trebalo da vidi onoga koga su smatrali Mahdijem, mrtvog i da izgubi na-

du i prestane čekati. Ovo je bio sistematski smišljen scenario sa svrhom slabljenja i iskorištavanja islamskog svijeta.

Ljudi radikalnih shvatanja su bez sumnje krivi za ovo, ali ne smijemo ignorisati određene sile koje su ih podstakle na to. Rat uvijek služi interesima nekolicine u vrijeme kada je oružana industrija tako jaka i profitabilna. Obično su radikalne grupe one koje se potiču na borbu, ali onima koji povlače konce je zapravo potreban rat. Ove uvijek na borbu spremne grupe, zbog svoje neukosti, su odličan paravan za sile koje stoje iza svega, a akteri su tek pijuni koje je veoma lako poslati u rat.



NASILJE, MRŽNJA I LIŠENOST LJUBAVI SU OSOBINE RADIKALA. NJIMA NIJE MJESTO U ISLAMU.

Neki, navodno religiozni lideri, su pijuni postavljeni kako bi, kada bude potrebno pokrenuli ratove i nered. Njih nadziru raličite obavještajne jedinice i njihova je uloga da pokrenu one ratove koji se od njih zatraže.

Amerikanci ili Evropljani koji se žale na radikale ne smiju zaboraviti ove menadžere koji njima upravljaju. Ovo, naravno, ne opravdava zločine onih koji su zapali šaka radikalnih grupa i kreatora sujevjerja podijeljenih u sekte i koji jedni drugima izjavljuju neprijateljstvo, ali ni ova činjenica ne bi smjela biti zanemarena. Zaista, različite organizacije koje su otvoreno režirale i vodile proteste i pobune, posebno u muslimanskim zemljama, ne oklijevaju jasno iskazati svoje ciljeve.

S obzirom na ovo, kako bi zavladao mir, treba težiti dobrobiti cijelog čovječanstva, a ne ličnim prednostima, zadovoljavanju gladi za teritorijom i treba okončati neprijateljstva, te eliminisati fanatične svjetonazore. Ove istinske religije i vjerske moralne vrijednosti, vjernici i Kur'an su esencijalne za te potrebe. Konflikti zasnovani na željama za političkim ili materijalnim prevagama, teritorijom ili ideologijom uvijek poprime najstrašnije obrise i dimenzije. Ono što može iskorijeniti sve ovo jeste ispravno obrazovanje i istinsko shvatanje vjere uz pomoć Kur'ana kao jedinog njenog izvora. Obrazovanje može eliminisati sve ove greške i neutralisati sva neprijateljstva. Jednom kada se ljudska svijest promijeni, neće postojati osnova za neprijateljstva i ratove, a jedini način da se postigne promjena svijesti jeste kroz obrazovanje i moralne vrijednosti Kur'ana.

Važan uzrok koji raspiruje radikalizam: Guantnamo

Pažljivo revidirani izvještaji CIA su objavljeni početkom 2015. godine. Izvještaj je privukao ogromnu pažnju cijelog svijeta. Iako je bilo poznato da su Sjedinjene Američke države ozbiljno mučile zatvorenike na osnovu sumnje, a posebno nakon 11. septembra, ovaj izvještaj je dokumentovao izživljavanje.

Svijet je već znao, više-manje, kako se odvijaju obavještajne aktivnosti SAD-a nakon 11. septembra kroz slike iz zloglasnog Abu

Ghraib zatvora, tehnike ispitivanja koje potiču iz Guantnama, te izjave svjedoka i žalbe zatvorenika koji su otpušteni. Mučenje je praksa koja se primjenjivala čak i prije 11. Septembra u SAD-u, ali ci-



jeli svijet je stekao detaljan uvid kroz ovaj izvještaj o novim metodama mučenja koje su izumljene i koja su sredstva izdvojena da se plate eksperti da implementiraju ove tehnike. Pa, šta su, dakle, sve te godine mučenja zapravo donijele SAD-u i slobodnom svijetu?

Lako možemo odgovoriti na to pitanje riječima "apsolutno ništa!" Senator SAD-a, Harry Reid, priznaje da mučenje nije donijelo ništa osim loše reputacije SAD-a.¹ Suprotno onome što neki Republikanci tvrde, istraživači su potvrdili nakon istraživanja zapanjujućih šest miliona stranica CIA dokumenata, da ta agencija nije došla ni do kakvih vitalnih informacija.

Dobro je poznata činjenica da je gotovo nemoguće pribaviti aktuelnu ili tačnu informaciju o radikalnim terorističkim organizacijama od njenih vođa ili članova. Teroristi koji su u posjedu takvih informacija će ili biti ubijeni od strane sigurnosnih snaga – voj-



ske ili policije, ili će se sami ubiti ukoliko uvide da će biti uhvaćeni. To se nebrojeno puta potvrdilo. Međutim, ispitivanje profila ljudi koji su zarobljeni i zatvoreni od strane SAD-a pokazuje da je većina njih uhapšena bez opiranja. Ovi ljudi su zatočeni a da nisu pokušali da naude sebi ili ljudima oko sebe, a informacije koje su pribavljene od njih su, kako je i dokazano, izneseni isključivo da bi mučenje prestalo. Dakle, ova historijska lekcija je još jednom pokazala da teroristi koji imaju informacije koje bi mogle biti pribavljene mučenjem ne mogu biti uhvaćeni živi.

Još jedna stvar na koju se treba fokusirati jesu vrijednosti koje SAD želi zaštititi i pozicija mučenja među tim vrijednostima. SAD želi da njen narod bude slobodan, bezbrižan od napada i da gradi državu prema svojim tradicionalnim vrijednostima koje su očuvane u miru i stabilnosti, pa stoga troši trilion dolara u te svrhe i svjesno gubi hiljade mladih života na bojnim poljima. Jedini cilj je da se odbrane američke vrijednosti i pokore bilo kakvi prijeteci faktori.

Kao što je svima poznato, iako je SAD po ustavnom uređenju sekularna, njeni predstavnici je opisuju kao kršćansko društvo i mnogo je konzervativnija od Evrope. Zar Biblija, sveto pismo te konzervativne zajednice, ne naređuje ljubav, saosjećanje, oprost i jedinstvo? Koji bi kršćanin mogao podržati ideju da se osoba koja je počinila bilo kakav zločin, divljački muči sve do smrti? Koji kršćanin bi bio zadovoljan da zbog toga stradaju nevini ljudi? Ako SAD želi da se bori za vlastite vrijednosti, onda mora ostati vjerna tim vrijednostima i kada postane teško. U svom govoru u Senatu, Dianne Feinstein, senatorica Demokratske stranke iz Kalifornije, također je priznala da su mučenja mrlja na obrazu američkih vrijednosti.²

Mučenje nije sredstvo ratovanja, nego manifestacija okrutne kulture. Informacije koje se prikupljaju mučenjem tokom 12 godina ratovanja nisu pomogle eliminaciji, niti barem slabljenju terorističke grupe Al-Qaeda, niti Talibana. Upravo suprotno, terorističke organizacije su čak i ojačale nakon izlaganja nasilju, divljaštvu i okrutnosti, te se još više raširile po svijetu³ i postale još većom prijetnjom radi osnivanja novih frakcija. Napadi na SAD su doveli do smrti velikog broja civila, a umjesto da se bore protiv uzroka koji su doveli do nastanka Al-Qaede intelektualnom kampanjom, oni su ih pokušali eliminisati vojnim, pa su tako utjecali da i na one ljude koji su pretrpjeli štetu od širenja terorističkih organizacija koje su počele da regrutuju nove članove radi osnivanja novih ogranaka.⁴

Odgovor na destruktivan čin još destruktivnijom metodom ne može spriječiti ponavljanje tog čina. Nasilje će uvijek voditi do većeg nasilja, a krvoproliće do većeg krvoprolića. Dakle, pribjegavanje još radikalnijim tehnikama u borbi protiv radikalnog terora će jednostavno rezultirati pojavom začaranog kruga koji potvrđuje tvrdnje tih terorističkih organizacija i jača njihove težnje. To znači otvaranje vrata ka novim beskonačnim sukobima. Moramo se vratiti temeljima međusobne privrženosti i ljubavi, ako želimo da buduće generacije žive u humanom okruženju u kojem se poštivaju ljudska prava.

1. <http://www.startribune.com/politics/national/285227921.html>

2. <http://www.nytimes.com/2014/12/10/world/senate-intelligence-committee-cia-torture-report.html>

3. 9/11 Ten Years After, Perspectives and Problems, Edited by Rachel E. Utley, Chapter 2, "Ten Years of Britain's War Against Al Qaeda," Warren Chin.

4. <http://www.foreignaffairs.com/articles/67467/leah-farrall/how-al-qaeda-works>

*I reci: "Došla je istina,
a nestalo je laži; laž, zaista, nestaje!"
(Kur'an, 17:81)*



TEROR RADIKALIZMA I ISTINA

Postoji još jedna ideja koja se mora ispitati zajedno sa onom o terorizmu, a to je fenomen radikalizma. Radikalizam znači podršku iznenadne revolucionarne destruktivne promjene u bilo kojoj sferi i primjenu stroge beskompromisne politike kako bi se to postiglo. Radikali se odlikuju svojom željom za revolucionarnim promjenama i upravljanjem, a ponekad i agresivnim stavom koji usvoje.

U ovoj, kao i u svakoj drugoj sferi života, vodič za muslimane su ajeti Kur'ana i život našeg poslanika Muhammeda (as). Kada pogledamo radikalizam u svjetlu Kur'ana, vidimo da to nema nikakve veze s načinom na koji je Bog naređuje vjernicima da se ponašaju. Kada Bog opisuje vjernika u Kur'anu, On ga je opisuje kao osobu punu ljubavi, blagog govora, koja izbjegava sukobe i rasprave, te pristupa čak i neprijatelju s toplinom i prijateljstvom.

Primjer koji treba da nas vodi po ovom pitanju je naredba koju je dao Bog poslaniku Musau (as) i Harunu (as) da idu kod faraona i lju-

bazno s njim porazgovaraju:

"Idite faraonu, on se, doista, osilio, pa mu blagim riječima govorite, ne bi li razmislio ili se po-bojao!" (Kur'an, 20:43-44)

Faraon je bio jedan od najokrutnijih i najbuntovnijih nevjernika svog vremena. On je bio despot koji je negirao Boga i neuko obožavao idole. Osim toga, on je podvrgavao vjernike (Izraelce u to vrijeme) strašnim okrutnostima i ubijao ih. Ali Bog je zapovjedio svojim poslanicima da idu takvom neprijatelju i da s njim razgovaraju blago.

Primjetit ćete da je put na koji nam ukazuje Bog jeste put prijateljskog dijaloga, a ne put sukobljavanja uz oštre riječi, ljutite parole i uznemirenost.

Neki od primjera lijepog govora u Kur'anu

Postoji nekoliko drugih primjera koji pokazuju muslimanima kako da se ponašaju u dijalogu između Poslanika Šuajba (as) i poricatelja. Ovaj dijalog je opisan je u Kur'anu na ovaj način:

I Medjenu – brata njihova Šuajba. "O narode moj" – govorio je on – "Allahu se klanjajte, vi drugog boga osim Njega nemate, i krivo na litru i na kantar u ne mjerite. Vidim da u obilju živite i bojim se da vas jednog dana ne zadesi kazna, pa da svi nastradate. O narode moj! Pravo mjerite i na litru i na kantar i ne zakidajte ljudima stvari njihove i ne činite zlo po Zemlji praveći nered. Bolje vam je ono što

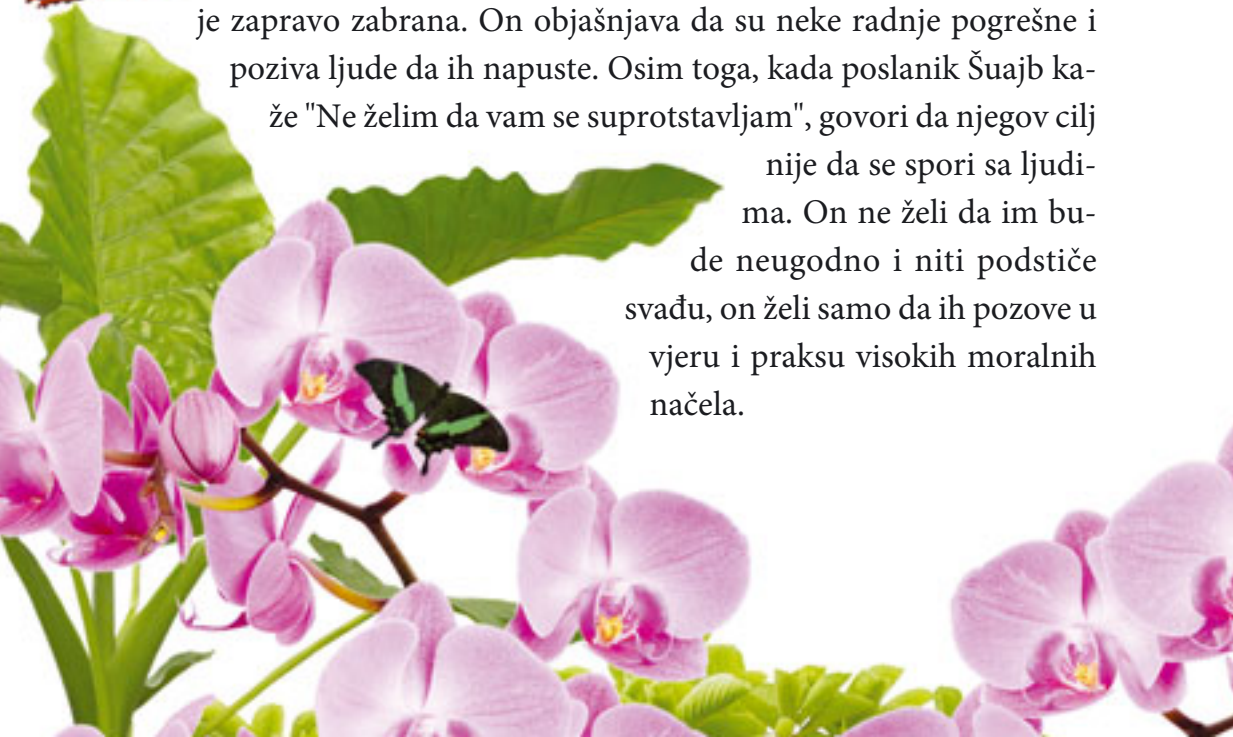
Allah ostavlja kao dozvoljeno, ako hoćete da budete vjernici; a ja nisam vaš čuvar.

O Šuajbe" – govorili su oni – "da li vjera tvoja traži od tebe da napustimo ono čemu su se preci naši klanjali ili da ne postupamo sa imanjinima našim onako kako nam je volja? E baš si 'pametan' i 'razuman'! O narode moj" – govorio je on – "shvatite da je meni jasno ko je Gospodar moj i da mi je On dao svega u obilju. A ne želim da vam se suprotstavljam, izuzev onim šta vam zabranjujem; ja jedino želim učiniti dobrog koliko mogu, a uspjeh moj zavisi samo od Allaha; u Njega se uzdam i Njemu se obraćam. (Kur'an, 11:84-88)



Kada se upitamo šta nam on kaže, vidimo da je poslanik Šuajb (savs) pozvao ljude da vjeruju u Boga i da prihvate visoke moralne principe, a to je učinio ljubazno i ponizno. Možemo objasniti neke od razloga za stvari koje je rekao u ovim ajetima:

- Kada poslanik Šuajb kaže: "**A ja nisam vaš čuvar**" svojim ljudima, on ne želi da ih pokori; njegova jedina namjera je da ih obavijesti o istini koju je Bog objavio.
- "**Uistinu, ti, ti si blag, ispravan.**" Ove riječi upućene poslaniku Šuajbu (savs) pokazuju njegovu toplinu, nježnost i civilizovanost, a to su prepoznali i licemjeri.
- "**O narode moj**" – govorio je on – "**shvatite...**" Ovaj izraz koji koristi Poslanik Šuajb (savs) pokazuje da on poziva na licemjere da koriste njihov intelekt i savjest. Drugim riječima, on ne koristi uporan pritisak, nego dovodi u pitanje njihove ideje iz suprotne pozicije i poziva ih da razmotre i dođu do zaključka na osnovu svoje slobodne savjesti.
- "**A ne želim da vam se suprotstavljam, izuzev onim šta vam zabranjujem**". Zabrana poslanika Šuajba (savs) ovdje iznesena i nije zapravo zabrana. On objašnjava da su neke radnje pogrešne i poziva ljude da ih napuste. Osim toga, kada poslanik Šuajb kaže "Ne želim da vam se suprotstavljam", govori da njegov cilj nije da se spori sa ljudima. On ne želi da im bude neugodno i niti podstiče svađu, on želi samo da ih pozove u vjeru i praksu visokih moralnih načela.



Ako pogledate Kur'an vidjet ćete da je topao, nježan i suosjećajan karakter odlika svih poslanika. Bog objavljuje da je Poslanik Ibrahim (savs) je bio "nježna srca i blag" (Kur'an, 9: 114), a u drugom ajetu, moralna načela poslanika Muhammeda (savs) su opisana na ovaj način:

Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine. Zato im praštaj i moli da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima. A kada se odlučiš, onda se pouzdaj u Allaha, jer Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega. (Kur'an, 3:159)

Bog naređuje ljudima da izbjegavaju ružne riječi

Očigledna odlika radikalizma je njegova ljutnja. Ovaj osobina se može jasno vidjeti u govorima, tekstovima i demonstracijama radikala. Međutim, ljutnja nije atribut muslimana. Kada Bog opisuje vjernike u Kur'anu, On kaže: "**za one koji, i kad su u obilju i kad su u oskudici, udjeljuju, koji srdžbu savlađuju i ljudima praštaju – a Allah voli one koji dobra djela čine**" (Kur'an, 3:134).

Nema situacije u kojoj musliman pokazuje ljutnju. Svaki musliman, naravno, želi da i drugi ljudi vjeruju u Boga i da žive u skladu sa moralnim načelima, ali to je moguće samo uz Božiju milost. Bez obzira na ono što radimo, bez obzira na to koliko pokušavamo objasniti istinu ljudima, ljudska srca su u Božjim rukama. Bog podsjeća muslimane na ovu vrlo važnu činjenicu u ovom ajetu, "**... A zar ne znaju vjernici da bi Allah, kad bi samo htio, sve ljude na Pravi put uputio...**" (Kur'an, 13:31)

Stoga je dužnost svakog muslimana samo da objasni činjenice i da pozove ljude da ih prihvate. Da li će ljudi prihvatiti poziv ili ne je potpuno ovisno o njihovoj vlastitoj savjesti. Bog objavljuje ovu istinu u Kur'anu ka-



da kaže da nema prisile u vjeri.

U vjeru nema prisiljavanja – Pravi put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u lažna božanstva, a vjeruje u Allaha – drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti.– A Allah sve čuje i zna. (Kur'an, 2:256)

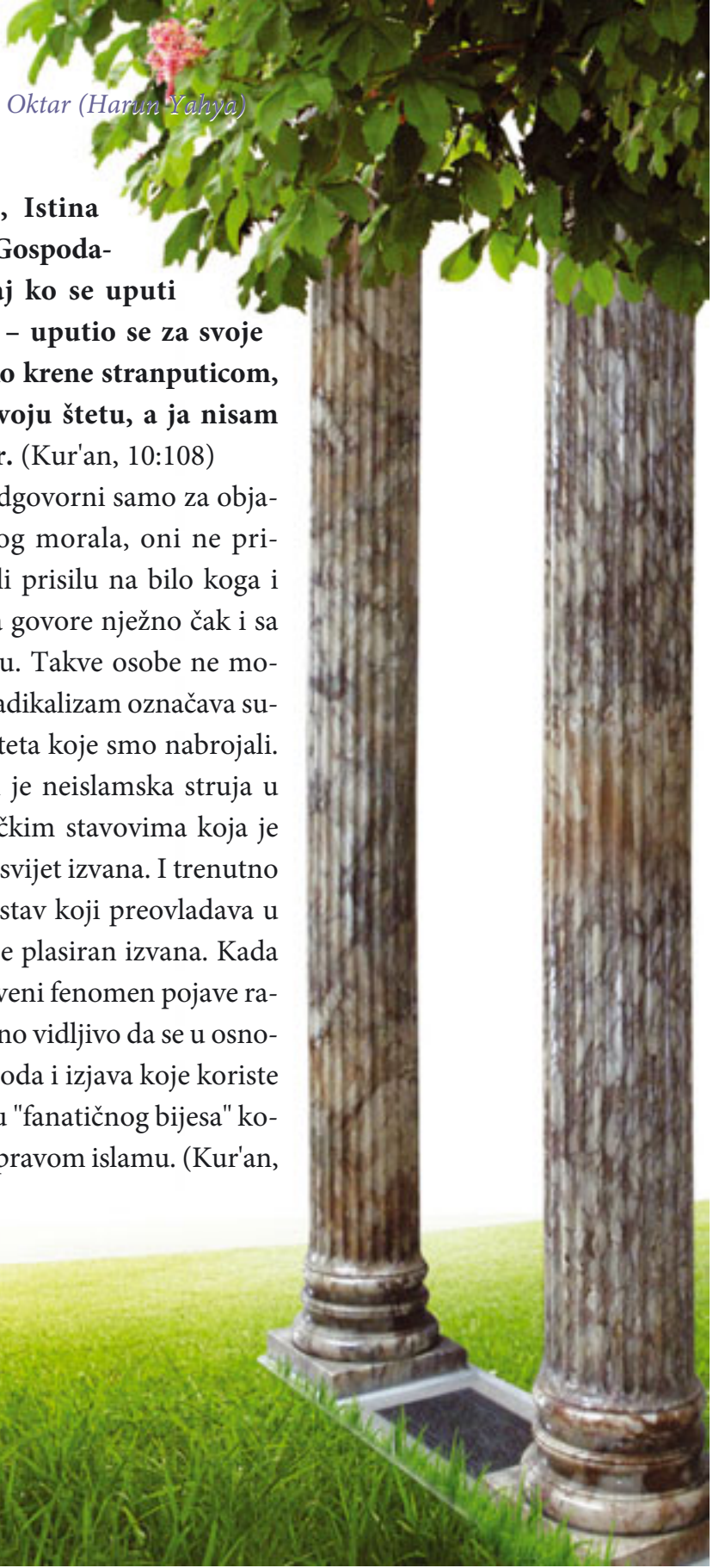
Dakle, ne postoji prisila da ljudi vjeruju i postanu muslimani, ili da muslimani obavljaju molitve i udalje od grijeha. Postoji samo savjet. Bog objavljuje u nekoliko ajeta uputu Božijeg Poslanika (savs) da muslimani nisu tlačitelji:

Mi dobro znamo šta oni govore; ti ih ne možeš prisiliti, nego podsjeti Kur'anom onoga koji se prijetnje Moje boji. (Kur'an, 50:45)



Reci: "O ljudi, Istina vam dolazi od Gospodara vašeg, i onaj ko se uputi Pravim putem – uputio se za svoje dobro, a onaj ko krene stranputicom, krenuo je na svoju štetu, a ja nisam nad vama čuvar. (Kur'an, 10:108)

Muslimani su odgovorni samo za objašnjavanje religijskog morala, oni ne primjenjuju pritisak ili prisilu na bilo koga i naloženo im je da govore nježno čak i sa tiranima koji poriču. Takve osobe ne mogu biti radikali jer radikalizam označava suprotno od tih kvaliteta koje smo nabrojali. Zaista, radikalizam je neislamska struja u filozofskim i političkim stavovima koja je ubačena u islamski svijet izvana. I trenutno poimaje i politički stav koji preovladava u islamskom svijetu je plasiran izvana. Kada analiziramo društveni fenomen pojave radikalizma, bit će jasno vidljivo da se u osnovi radi o skupu metoda i izjava koje koriste komunisti, tj. izrazu "fanatičnog bijesa" kojem nema mjesta u pravom islamu. (Kur'an, 48:26)



Kako se može razbiti začarani krug radikalizma i terorizma?

Kao što je i izneseno u ranijim poglavljima, neupitna činjenica nakon 13 godina vojnih operacija od Afganistana do Libije, od Nigerije do Iraka –radikalne terorističke grupe nisu nestale zahvaljujući vojnoj sili, nasilju i ugnjetavanju, nego suprotno– ojačale su mnogo više nego se očekivalo.

Štaviše, sve vrste vojnih operacija, uključujući i vojne napade i operacije na tlu samo su **dovele do povećanja smrtnosti civila, uništile gradove i devastirale infrastrukturu, što je rezultiralo izljevima bijesa u tim zemljama, a taj bijes su odlično iskoristile radikalne organizacije.** Zapravo je utrošeno milijarde dolara tek da se stvore protivnici takvih vojnih operacija, a ujedno su time osigurani i novi ljudski resursi terorističkih organizacija, što je najnepoželjniji mogući rezultat.

Iako je odstrjel vođa terorističkih organizacije predstavljen kao efikasna tehnika od strane nekih vojnih analitičara, gledano iz šire perspektive, nikakvi rezultati zapravo time nisu ostvareni. Ubistvo Osame bin Ladena očigledno nije značilo kraj al-Kaide.

Osim toga, **terorističke organizacije su sposobne vješto pretvoriti čak i ove oružane napade na njih u propagandu.** Oni imaju sposobnost da prikažu napade na njih kao dokaz pravednosti prirode njihove borbe. Iz tog razloga, organizacije ili postaju jače ili nastavljaju svoje aktivnosti u tajnosti, a to čini vojne operacije protiv njih neefikasnim.

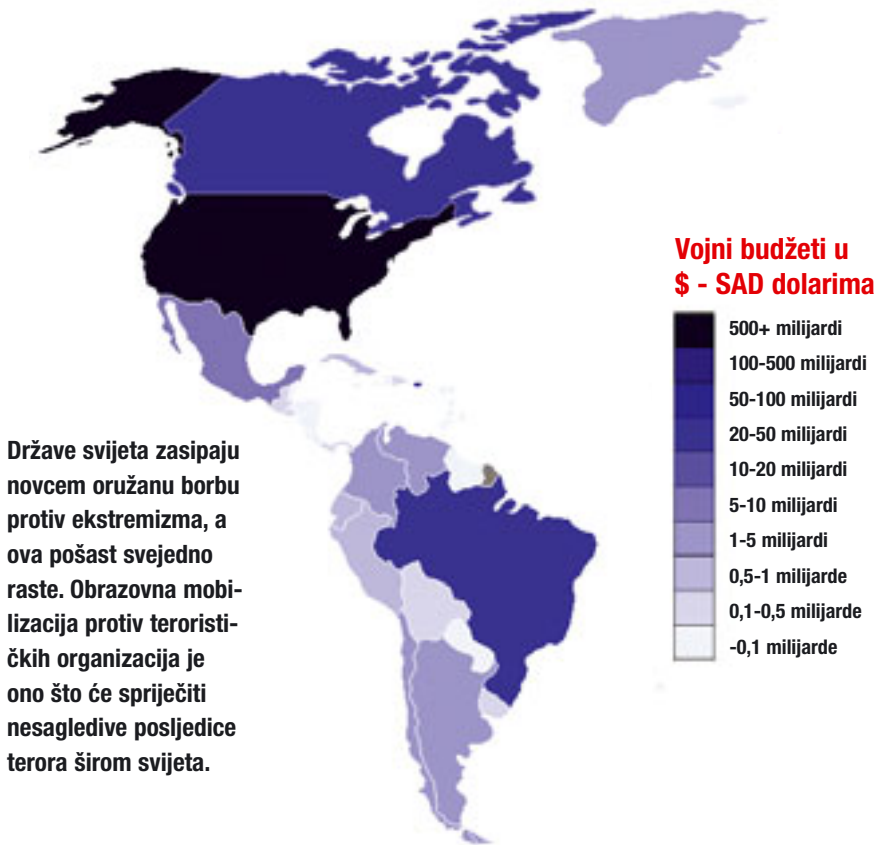
Kako bi se prekinula ova spirala terora, potrebno je ostvariti društveno-ekonomski razvoj i politike, kao što su osiguranje provođenja demokratskih procesa - jasno je izražena potreba da te aktivnosti budu dovedene do izražaja u područjima gdje postoje intenzivne terorističke aktivnosti. Da bi sve te stvari mogle dogoditi, međutim, ne-

RADIKALIZAM



ophodno je da se ukloni neznanje koje leži u korijenu svih grešaka radikalnog razmišljanja. Način za to je kroz obrazovne i kulturne aktivnosti. **Pravilno obrazovanje s ispravnim idejama treba da se realizuje** - to bi bilo daleko ekonomičnije od trošenja triliona dolara na oružje, a kasnije i trošenje dodatnih milijardi na humanitarnu pomoć, jer je to metoda koja će proizvesti beskrajno bolje rezultate.

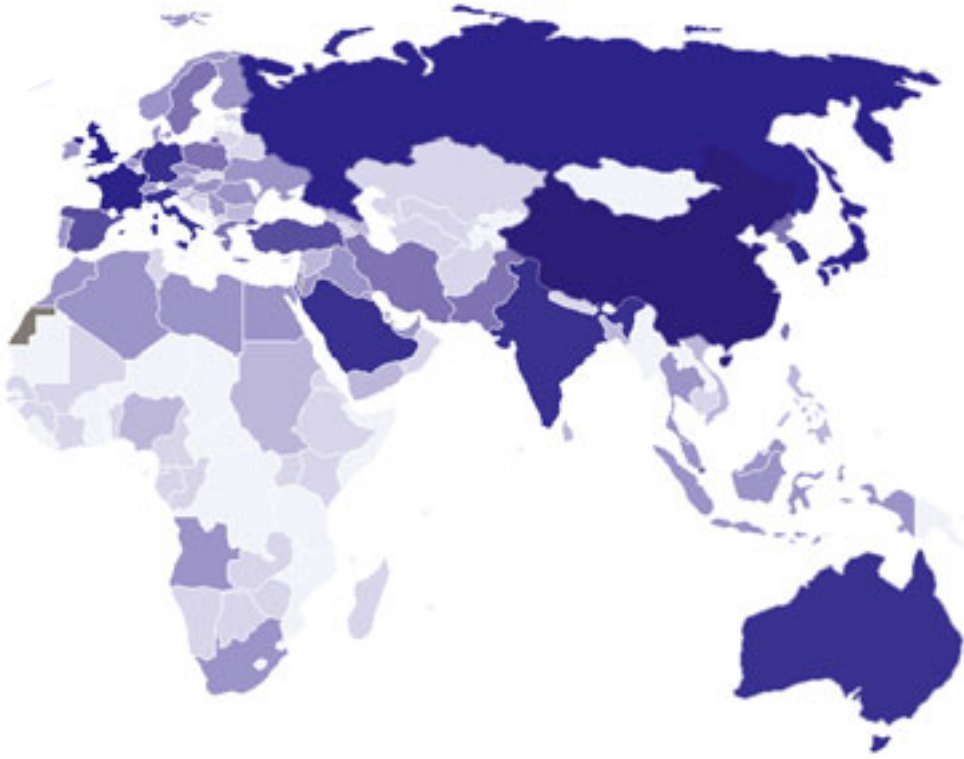
Moguće je zaustaviti ove militante prije nego što se pretvore u ubice kroz mjere predostrožnosti poduzete protiv intelektualnih temelja ovih organizacija. Osim toga, tada bi bilo moguće spriječiti nove regrutacije tih organizacija. Ni jedna teroristička organizacija nikada se ne bi mogla oduprijeti takvoj intelektualnoj borbi putem te-



levizije, radija i interneta. **Pokret koji gubi svoju intelektualnu osnovu ne može preživjeti.** Države trebaju ili da preuzmu ovaj zadatak ili da podrže nevladine organizacije koje se stave na raspolaganje za ovaj zadatak.

Edukativna mobilizacija protiv svih terorističkih organizacija, bez obzira na njihove ideološke korijene je ono što će biti potrebno da se spriječi nečuveni razmjer terora sa kojim se susrećemo u cijelom svijetu.

NATO nastavlja obasipati novcem borbu protiv ekstremizma oružanim snagama - pa zašto onda ta pošast stalno raste? Odgovor je u pravcu ka kojem su te finansije usmjerene. Pokušati se boriti sa ekstremističkim ideologijama isključivo fizičkom silom će učiniti malo, ali



će zasigurno povećati broj pristalica te ideologije. Kako vojne kampanje u regiji uzrokuju sve više gubitaka nevinih ljudskih života, rodbina i bliski krug onih koji su poginuli u tim napadima će biti motivirani da se pridruže ekstremistima zbog ogorčenosti prema Zapadu.

Takva opasna kretanja moraju se okončati, a njihove ideološke osnove treba uništiti u cijelom svijetu. U stvari, to je nešto što mogu učiniti samo nacije s Bliskog istoka uz pomoć svojih Zapadnih saveznika. U tom smislu, kako bi se iskorijeniti radikalizam i njegovi efekti globalno, te da bi se održali pozitivni ideali poput humanosti, demokratije, pluralizma i ljudskih prava, obrazovanje je najvažniji korak. Da bi se spriječilo širenje radikalizma - glavne prijetnje globalnoj sigurnosti - svjetski lideri treba da shvate hitnu potrebu za intelektualnom kampanjom i potraže načine da isprave neznanje uz pomoć intelektualnih napora.

STVARNA CIJENA VOJNE OPREME I ONO NA ŠTO SE, UMJESTO TOGA, TAJ NOVAC MOGAO POTROŠTI



Budžet vojske SAD-a se uvećava za 104% tokom 11 uzastopnih godina. Potrošnja od \$354 milijarde 2001. godine narasla je na \$721 milijarde 2011. Novac potrošen na vojsku se mogao investirati u zdravstvo i obrazovanje, te su mogle biti poboljšane prilike za zapošljavanje za hiljade ljudi.

Ta dva podatka su primjer kako je vojna potrošnja mogla biti iskorištena na drugim poljima.



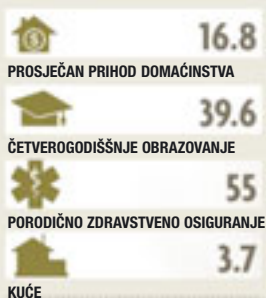
OPREMANJE JEDNOG AMERICKOG VOJNIKA
\$17,500



KRSTAREĆA RAKETA
\$830,000



TENK ABRAMS
\$6,210,000





F-22 RAPTOR
\$150,000,000

	3,033.7
PROSJEČAN PRIHOD DOMAĆINSTVA	
	7,147.6
ČETVEROGODIŠNJE OBRAZOVANJE	
	9,951.6
PORODIČNO ZDRAVSTVENO OSIGURANJE	
	676.3
KUĆE	



B-2 ČELIČNI BOMBARDER
\$1.01 Billion

	20,426.7
PROSJEČAN PRIHOD DOMAĆINSTVA	
	48,127.3
ČETVEROGODIŠNJE OBRAZOVANJE	
	67,007.2
PORODIČNO ZDRAVSTVENO OSIGURANJE	
	4,553.7
KUĆE	



PODMORNICA VIRGINIA KLASE
\$2.3 Billion

	46,516.3
PROSJEČAN PRIHOD DOMAĆINSTVA	
	109,596.9
ČETVEROGODIŠNJE OBRAZOVANJE	
	152,590.7
PORODIČNO ZDRAVSTVENO OSIGURANJE	
	10,369.7
KUĆE	



NOSAČ AVIONA GERALD FORD KLASE
\$13.5 Billion

	273,030.6
PROSJEČAN PRIHOD DOMAĆINSTVA	
	643,286
ČETVEROGODIŠNJE OBRAZOVANJE	
	895,641.2
PORODIČNO ZDRAVSTVENO OSIGURANJE	
	60,865.6
KUĆE	



GODIŠNJA POTROŠNJA PROGRAMA NUKLEARNOG NAORUŽANJA
\$52 Billion

	1,051,673.5
PROSJEČAN PRIHOD DOMAĆINSTVA	
	2,477,842.3
ČETVEROGODIŠNJE OBRAZOVANJE	
	3,449,842.3
PORODIČNO ZDRAVSTVENO OSIGURANJE	
	234,445.4
KUĆE	

Napad na Charlie Hebdo: primjer koji ukazuje na važnost intelektualne borbe protiv terorizma

Jedan od najužasnijih akata radikalnog terorizma koje smo opisali u ovoj knjizi je bez sumnje ubistvo 12 zaposlenika satiričnog magazina Charlie Hebdo u Parizu. Nakon ovog napada, sinagoge, džamije, islamske organizacije, košer trgovine i groblja su također bili pod prijetnjom. Napad koji se desio u Danskoj tokom komemoracije za zaposlenike Charlie Hebdo-a još jednom je naglasio ozbiljnost situacije.

Začarani krug mržnje je izgleda formiran, a to najviše utječe na obične, ne-dužne ljude. Radikali svake filozofije imaju potencijal da učine Evropu nena-stanjivom za svakoga, a uglavnom za manjine kao što su muslimani i Jevreji. Terorizam, anarhija i nasilje su stoga najveći problem ovog stoljeća. Islamski svijet najviše pati zbog ove nevolje. Međutim, moramo još jednom ponoviti da terorizam nema religiju.

Terorizam i nasilje su neizbježan rezultat obrazovnog sistema koji smatra da su ljudska bića samo životinje koje se bore za svoje živote





Ovaj začarani krug mržnje koji je formiran, izgleda da za metu ima isključivo obične, nevine ljude.

u okrutnom okruženju - ovaj sistem uči ljude okrutnosti, sebičnosti i nemilosrdnosti. U ovom sistemu, altruizam, saradnja, suosjećanje i ljubav ne vrijede ništa. Čovjek postaje jak samo ako je okrutan i sebičan. Kada se duhovno slaba osoba obrazuje ovako, a pogotovo ako ne zna kako da koristi svoju savjest, ona će se lako povinovati bilo kojoj ideologiji koja vidi "nasilje kao sredstvo da se dokaže i da dobije svoja prava." Sve u svemu, osoba koja je prošla takvo obrazovanje može biti uvjeren da prihvati put terorizma, ponekad kroz komunističke principe, a ponekad i kroz radikalne uticaje koji se predstavljaju kao islamski. Iz tog razloga, prva mjeru koju svijet treba poduzeti u borbi protiv terorizma jeste popravljavanje pogrešnog obrazovnog sistema.

Istina je da je sadržaj Charlie Hebdo magazina i drugih sličnih publikacija uvrijedio muslimane. Ovaj časopis je objavio sadržaj koji je uvrijedio ne samo muslimane, već i kršćane, Jevreje, budiste i mnoge druge ljude. Međutim, ono što musliman treba da uradi u takvoj situaciji jeste pribjegavanje pravnim resursima, kako bi zatražio da se njegove vrijednosti ne degradiraju.

Čak i bolje, umjesto toga on može pristupiti počiniocima (ili onima sa sličnim idejama) na prijateljski način i objasniti im -ljubazno da njihov stav nije pohvalan, da se humor može upotrebljavati i u elegantnom stilu, i ohrabriti ih da više budu otvoreni ka ljubavi i suosjećanju. Oni mogu pisati i govoriti o tome da takve pogrešne ideje treba popraviti i obavijestiti cijeli svijet zna o tim činjenicama. Međutim, musliman koji poštuje Kur'an nikada ne može ubiti drugu osobu samo zato što druga osoba ne slijedi islam.

S druge strane, širom svijeta, ubija se i čine se brutalne radnje u ime islama, a žrtve tih grozna djela su najčešće upravo muslimani. Veliki broj muslimana gubi živote svakodnevno kao rezultat terorističkih napada koji se dešavaju širom svijeta.

Sadržaj Charlie Hebdo magazina i drugih sličnih publikacija je uvrijedio muslimane. Međutim, ono što musliman treba da uradi u takvoj situaciji jeste da iskoristi pravne resurse. Čak i bolje, umjesto toga on može pristupiti počiniocima i objasniti da se humor može upotrebljavati i u elegantnom stilu, i ohrabriti ih da više budu otvoreni ka ljubavi i saosjećanju.

SIGURNO JE ISLAM IZNAD ONOGA ŠTO JE PRIKAZANO NA TIM CRTEŽIMA



Oružje ne ubija ljude...

...Radikalni muslimani s kuhinjskim alatom ih ubijaju.



Islam je iznad ovih crteža. Musliman koji poštuje Kur'an nikada ne može ubiti drugu osobu samo zato što druga osoba ne slijedi islam.

Treba imati na umu da ono što ti ljudi žive nije islam na osnovu Kur'ana, nego radikalizam. Radikalizam koji se pojavio nakon smrti poslanika Muhammeda (savs) je proizveo pravila koja ne postoje u religiji i, koristeći ime Boga i Poslanika (savs), stvorili su potpuno novu religiju. Ovaj sistem koji se razvio na osnovu izmišljenih hadisa

nema mjesta za ljubav, suosjećanje, prijateljstvo, poštovanje za žene, mir, ljepotu, umjetnost i nauku - drugim riječima, za stvari koje donose radost ljudima. Postoji samo prostor za ugnjetavanje, prisile, okrutnosti i nasilja. Radikalni sistem praktično traži da se ljudi zakopavaju živi i uklanja sve što je lijepo koristeći ime islama.

Stoga je od najveće važnosti da se u nastojanjima da se objasni činjenica da je islam religija mira, objašnjenja moraju biti zasnovana na Kur'anu. Tehnički je nemoguće da osoba koja brani verziju islama punu sujevjerja radikala, izmišljenih hadisa i običaja - govori o miru i ljubavi.

Ova istina daje smjernice ne samo muslimanima, nego i Zapadnom svijetu koji želi da se zaustavi terorizam: način da se zaustavi takozvani islamski terorizam je intelektualno iskorjenjivanje ideja kojima se on hrani. Dokle god radikalno stanje uma i postoji, bombardovanje muslimanskog svijeta bespilotnim letjelicama, slanje vojnika, ili ubijanje lidera terorista, dakle, odgovori na nasilje s još više nasilja, neće iskorijeniti terorizam. Naprotiv, to će ga pospješivati i činiti ga čak i većim čudovištem. Sve što bi pogoršalo mržnju i neprijateljstvo treba pažljivo izbjegavati i treba graditi okruženje ideja, a ne oružja.

Podsjetimo se: teror je neprihvatljiv u bilo kojem obliku, a posebno, izjednačavanje islama, koji posmatra ubistvo jedne osobe ravnim ubistvo cijelog čovječanstva, sa terorizmom. To je najstrašnija tragedija našeg stoljeća. Međutim, teror neće nestati zbog protestnih šetnji na ulicama, niti zbog osuda od strane političara, niti ako jednostavno ponavljamo, "Islam je religija mira." Činjenica da je islam religija mira je u Kur'anu, i treba da bude proglašena svijetu, uporno i sa potpuno potkrepljujućih dokaza, kroz edukaciju. Islamski svijet i treba da bude očišćen od besmislica: Zapadnjačka podrška je, naravno, važna za to, ali muslimani su oni koji treba da obave taj posao.

Zašto se priključuju radikalnim terorističkim organizacijama?

Stručnjaci za terorizam, obavještajni agenti, pisci, urednici i analitičari na Zapadu stalno traže odgovor na jedno pitanje: zašto ljudi pristupaju radikalnim organizacijama? Oni dolaze sa brojnim teorijama: govore o siromašnoj djeci gradskih predgrađa, o neobrazovanim i neukim ljudima i o mladim ljudima kojima je dosadno pa su u potrazi za avanturom. Neki opisuju ovaj fenomen kao "atraktivnu snagu utopijske politike", dok drugi tvrde da ovi ljudi idu za ciljem da "napišu vlastite priče". Međutim, ove teorije su uglavnom odbačene s obzirom da se postepeno shvatilo da mnoge takve grupe uključuju i veliki broj bogatih ljudi, ljudi s karijerama, akademika, doktora i inženjera, i da mnogi od njihovih članova dolazi iz dobrostojećih sredina.



Neki su izjavili da oni koji se pridruže takvim organizacijama imaju "psihičke probleme". Odgovor koji je došao od John-a Horgana, psihologa i profesora u Lowell Centru za terorizam i sigurnosne studije Univerziteta Massachusetts je slijedeći: *"Zbog onoga što teroristi rade, možemo pretpostaviti da bi se to moglo objasniti preko patologije tih ljudi, ali pokušavati objasniti terorizam kao mentalnu bolest je zabluda."*²

Horgan i drugi su morali eliminirati sve mogućnosti koje su pretpostavili jer ni siromaštvo, ni dosada, niti mentalne bolesti ne mogu objasniti zašto su ljudi iz gotovo svake zemlje na svijetu tako odlučni da prevaziđu dosta poteškoća da postanu dijelom sistema u kojem ljudi umiru i bivaju ubijeni sa lakoćom. Niko se ne bi bacio u rat, ostavivši iza sebe svoju porodicu i sve što ima zbog "pisanja priča". On nikada ne bi prihvatio smrt tako brzo i bezuslovno.

Ljudi se pridružuju radikalnim grupama iz cijelog svijeta, od Evropskih zemalja do Kazahstana, od Australije do Somalije i od Rusije do Tunisa. Broj ljudi koji ulaze u takve grupe raste sve vrijeme. Evropske zemlje, kao što su Francuska i Njemačka, su na čelu listi sa ovim brojkama.

Pogledajmo sada pravi odgovor na ovo uznemirujuće pitanje: zastranjenje od Kur'ana i pravih učenja islama, te posljedično usvajanje iskrivljenih tumačenja islama je navelo neke muslimane da okrenu leđa slobodi, umjetnosti i nauci, i radikalizovala ih u značajnoj mjeri. Kako se ideološka infrastruktura radikalizma širila na nekontrolisan način (a ponekad i na način pod kontrolom određene tajne snage), to je počelo biti prijetnja širokom rasponu teritorije, uključujući i Evropu. Radikalizam koji se razvio je direktno izazvao islamofobiju, iako zagovornici islamofobije ne vide da su dodatno ohrabrenje radikalizmu na način koji nikada nisu želji.

Rast broja onih koji traže rješenje u uništavanju islama i muslimana, koji ne žele muslimane u svojoj zemlji, i koji mirno gledaju



Procjenjuje se da je oko 15,000 boraca iz bar 80 različitih zemalja ušlo u Siriju da pomognu zbaciti Assadov režim. Evropa se trenutno guši od straha i paranoje radi članova radikalnih organizacija koji bi se mogli vratiti u svoje zemlje i nastaviti činiti akte terorizma i tamo.

ugnjjetavanje muslimana u svijetu, je najbolje poslužio za daljnje podsticanje mržnje. Užasne slike nakon intervencija koalicijskih snaga u Afganistanu i Iraku su, za veliku većinu kap koja je prelila čašu. Niko nije mogao ili nije ostao ravnodušan na "neselektivno" ubijanje porodica i uništavanje domova od strane Zapadnih sila. Divljaštvo neminovno potiče mržnju.

Cilj Zapadnjačkih koalicija može istinski biti da uvedu svoju verziju demokracije na ovim prostorima. Ipak, metoda koja se koristi je toliko pogrešna da nije samo donijela štetu Bliskom istoku, nego i sa-



mom Zapadu. Oni koji žele da razumiju zašto se toliko ljudi priključilo radikalnim grupama iz Evrope i zašto je samoubistvo tako veliki problem u američkoj vojsci, treba da se duboko zagledaju u pogrešnu prirodu politika koje se primjenjuju.

Dakle, šta bi trebalo biti rješenje? Radikalne grupe prate devijantnu ideologiju za koju mnogu ljudi širom svijeta vjeruju da je istinita. Sljedbenici te ideologije ne mogu se suprotstaviti ovim grupama, jer, u srcu, oni jednostavno ne vjeruju da su na pogrešnom putu. Ovaj duboko ukorijenjen problem mogu riješiti samo islamski svijet kroz potpuno odricanje izvora zasnovanih na besmislicama i okretanjem ka Kur'anu umjesto toga, a osoba koja će to ostvariti je hazreti Mahdi (as).

Radikalne grupe uspijevaju proizvesti ovakve efekte u velikoj mjeri putem interneta. Oni koriste društvene medije za majstorski uvjerljivu propagandu. Oni dopiru do pet kontinenata i okupljaju prista-



Više od 1,000 stranih boraca se pridružuje borbi u Siriji svakog mjeseca. Čak ni avionski napadi ne mijenjaju taj broj. Problem radikalizma se može jedino riješiti tako što će se cijeli islamski svijet javno odreći izvora zasnovanih na besmislicama i umjesto toga se okrenuti isključivo Kur'anu.

lice. Oni pridobijaju ljude sa možda samo nekoliko kratkih linija. Drugim riječima, kroz obrazovanje.

Horgan u tom smislu rezimira ovim riječima: " *Oni su postali toliko vješti u društvenim medijima da dopiru do nezadovoljnih pojedinaца na globalnoj razini.*"

To je zaista zapanjujuće, s obzirom da je obrazovanje tako lako, a da Zapadne koalićijske sile, ipak, i dalje insistiraju na jaćanju svojih baza na Bliskom istoku s više oružja. Ono što treba učiniti jeste početi sa korištenjem istih sredstva i pokazati ljudima lažnu prirodu te religije praznovjerja sa dokazima iz Kur'ana koristeći tako moćno sredstvo komunikacije kao što je internet. Treba dokazati, koristeći vlastitu svetu knjigu islama, da islam odbacuje divljaštvo i uči ljubavi i miru. A Zapad to može - nema, naravno, potrebe nikoga uvjeravati da oni imaju na raspolaganju veća sredstva nego radikalne grupe. Zamislite da svi međunarodni mediji, koji su uglavnom pod kontrolom Zapada, glasno pruže podršku takvom obrazovanju! Bile bi potrebne samo sekunde da svijet da čuje istinu.

Evropa je u ovom trenutku u stanju bijednog straha i paranoje od pripadnika radikalnih organizacija koje mogu da se vrate u svoje matične zemlje. Smatra se da će ljudi koji su se borili u tim regijama, po povratku kući neizbježno nastaviti da vrše terorističke napade u svojim zemljama, a te zemlje poduzimaju izvanredne sigurnosne mjere opreza kako bi spriječile takve košmare. Ipak, oni nikada nisu zastali i pomislili da bi se problem mogao riješiti u korijenu ako jednostavno educiraju te ljude o pravom islamu. Ono što je potrebno da shvate slijedeće: ako je neko odlučio da ubije ili umre u stranoj zem-

Ono što treba dokazati, koristeći vlastitu svetu knjigu islama, jeste da islam odbacuje divljaštvo i uči ljubavi i miru. Bile bi potrebne samo sekunde da svijet čuje istinu, ukoliko bi svi međunarodni mediji jasno pružili podršku takvom obrazovanju!



lji, razlog za to može biti samo vjerovanje. Budući da se to vjerovanje temelji na duboko pogrešnom tumačenju Kur'ana, postoji rješenje koje može proizvesti jasne i određene rezultate: da ljudi nauče pravu vjeru iz pravog izvora, drugim riječima, iz Kur'ana.

Međutim, ako Zapadne zemlje nastave da ignorišu obrazovanje, tragedija koja potresa svijet će početi da ih ugrožava čak i više. Bombe, puške i rakete nisu rješenje za ovaj problem - oni su samo sredstvo za širenje mržnje.



Televizijski izvještaji ne treba da ustupaju medijski prostor terorizmu

Danas, većina razvijenih zemalja i svijeta su pod prijetnjom terora. Najkonkretniji primjer za to je Francuska. Ove godine, trupe su ušle Pariz po prvi put nakon Drugog svjetskog rata. Stacioniranje 1.080 vojnika oko Eiffelova toranja, kao odgovor na terorističke napade u Parizu i mjere protiv drugog potencijalnog napada, otkriva obim ove prijetnje. Međutim, čak i ove mjere opreza nisu bile dovoljne i novi teroristički napadi su se desili u centru grada.



Fašistički i pokreti ekstremne desnice su u porastu u posljednje vrijeme u Evropi, a napadi na migranate, posebno muslimane, su porasli. Tenzije između Rusa i Čečena su beskrayne. Borba koja datira desetljećima u prošlost i dalje je

aktivna u Africi i na Bliskom istoku. S druge strane PKK, koja tvrdi da je zaustavila svoje terorističke aktivnosti u planinama, nastavlja sa masakrima u turskim gradovima.

Razne teorije čiji je cilj iskorjenjivanje terorizma predložene su tokom godina i pokušale su se različite metode. Ne samo da ništa nije urodilo plodom, nego su se akati terora zapravo povećali.

Najjasniji primjer za to je ubistvo Osame Bin Ladena. Da li je njegova smrt kraj al-Kaide? Ne.

Terorističke organizacije žele da zastraše nevine ljude i primoraju ih na lojalnost, kako bi se postigla kontrola nad društvom, te izvode najokrutnije, krvoločne radnje u tom cilju. U izvršenju tih djela, oni nastoje zadržati moral svojih pristalica na visokom nivou, te odati dojam da su jaki i da je pobjeda na dohvat ruke. Možemo jasno vidjeti ovo u Turskoj u aktivnostima terorističke organizacije PKK.

Terorističke organizacije obično pažljivo isplaniraju sve prije nego počine svoje zločine. Napad na Svjetski trgovinski centar i Pentagon 11. septembra, napad na podzemnu željeznicu u Londonu, napad na voz u Španiji, bombaški napad na pozorište u Rusiji, napadi u Francuskoj i svi zločini počinjeni od strane PKK u Turskoj su rezultat pažljivog planiranja. Hladnokrvnost profesionalnih terorista u najnovijim napadima u Parizu potvrdili su ovu istinu.

Gotovo sve terorističke grupe aktivno koriste medije za potrebe publiciteta. Ove grupe su stoga sasvim spremne za anarhiju i kaos koji stvaraju kako bi dobili široku pokrivenost

u medijima. U očima terorističkih organizacija, uspjeh njihovih akcija je direktno proporcionalan njihovoj pokrivenost u medijima.

Na primjer, kada se radnja ponavlja na televiziji mnogo puta i široko je pokrivena na društvenim mrežama, efekat multiplikatora je kao da je to učinjeno više stotina puta.

Iz tog razloga, jedna od najvažnijih odgovornosti u borbi protiv terorizma pada na medije. U svojim izvještajima, mediji ne smiju direktno - ili indirektno - podržavati terorističke organizacije i ne smije im se dozvoliti prostor za rast.

Kako i koliko mediji treba da pokriju akte terora je predmet važne rasprave širom svijeta. U stvari, jedan od glavnih razloga zašto čak i najnaprednije, snažne i moderne zemlje nisu uspjele stati u kraj teroru jeste to što su mediji hranili teror kroz nepromišljene i histerične reportaže. Kao rezultat takve pokrivenosti, užas terorizma je u stanju da se brzo širi.

Nema sumnje da mediji imaju obavezu da obrade vijest na objektivan način, ali oni moraju biti još oprezniji kada je u pitanju terorizam: ljudski život mora se održati iznad svih drugih vrijednosti, a mediji moraju biti oprezni da ne postanu dio ovog divljaštva tako što nesvjesno šire terorističku propagandu na svoj obično senzacionalistički način. Kod pokrivanja akata terora, mediji se ne smiju baviti rejtingom niti konkurentnošću.

Na primjer, američki mediji, nakon napada 11. septembra i britanski mediji nakon napada na podzemnu željeznicu u Londonu su se ponašali u prilično oprezno u načinu svog

pokrivanja ovih događaja. Čak i nakon nedavnih incidenata u Fergusonu (Missouri, SAD), mediji pokazala vrlo malo nasilja koje se dogodilo. Međutim, globalni mediji su prenosili sve detalje napada u Parizu svakodnevno, bez prestanka.

Mora se voditi računa da se u vijestima ne emituju bliski prikazi pokolja ili nečega što bi moglo u javnosti stvoriti paniku i strah. Veliki oprez je potreban prilikom izrade programa koji uključuje ljude, pa čak i ako su političari, kako ne bi davali izjave koje bi mogle biti percipirane kao propaganda terorističke organizacije. Ne smije se odati dojam, pa čak i nevoljko, da su terorističke organizacije jake i uticajane.

Mediji su jedan od najvažnijih oružja u ratu protiv terorizma. Vrlo je važno da države obrazuju dostupnu javnost putem medija. Snažan utjecaj medija na javno mjenje treba usmjeriti na podizanje javne svijesti u borbi protiv terorizma. Na isti način na koji terorističke organizacije oduvijek pokušavaju da nametnu svoje ideologije na ljude u regijama u kojima pokušavaju uspostaviti kontrolu, države moraju također stalno podizati javnu svijest protiv terorizma putem medija i osigurati da postoje programi koji pružaju intelektualne osnove za to. Jedan od načina da se to uradi je da se redovno emituje naučna kritika krvoločnih standarda terorističkih grupa.

Ne smije se zaboraviti da teror ne može biti poražen samo kroz oružje i politiku. Ono što će stvarno okončati teror jeste da se sprovedu intelektualna istraživanja koja će potkopati njegovu intelektualnu infrastrukturu.

Islamofobija, uspon ekstremne desnice i ksenofobični pokreti koji potpiruju radikalizam

Iako se strah poznat kao "islamofobija" pojavio širom svijeta nakon napada 11. septembra, 2001. godine, svoje korijene vuče još od Krstaških ratova, ili čak i ranije. Islam se sada proširio širom svijeta, muslimani predstavljaju 6 % stanovništva Evrope, više od 45 miliona. Do 2050. godine, procjenjuje se da će muslimani činiti oko 20 % stanovništva, a jedan od pet ljudi u Evropi će biti musliman, što je jedan od glavnih razloga za porast islamofobije među Evropljanima u posljednjih nekoliko godina.

Međutim, pravi okidač iza porasta islamofobije su radikalne terorističke grupe koje su se pojavile u ime islama. Ove radikalne or-



ganizacije, sa svojim perverznim razmišljanjima udaljenim od suštine islama, izazvale su veliki strah i mržnju prema islamu.

Razni krugovi koji se protive islamu su također odigrali iznenađujuće efikasnu ulogu u sadnji ovog straha u glavama ljudi i to je dovelo do nevjerovatnih raspona islamofobičnih diskursa i aktivnosti, te do pojave sigurnosnih, obavještajnih i industrijskih aparata vrijednih milijarde dolara. Ova industrija ima za cilj da spriječi porast islamskog svijeta koji posjeduje ekonomske i finansijske centre moći, glavne izvore energije i podzemnih bogatstva.

Politike usvojene od strane Zapadnih vlada, posebno nakon 11. septembra koje su uglavnom usmjerene protiv muslimana, i zakoni koji su doneseni u tom kontekstu, ubrzali su rast islamofobije.





Islamofobija je forma rasizma i Evropa danas svjedoči porastu njenih trendova. Međutim, pravi okidač ovog porasta islamofobije jesu radikalne grupe koje su se pojavile u ime islama. Ove grupe, koje sa islamom nemaju nikakve veze, uzrokovale su ogroman strah i mržnju prema islamu.

Ekstremne desničarske stranke odigrale su veliku ulogu u podsticanju protivljenja islamu. Ove stranke koriste islamofobične govore za prikupljanje glasova i postaju sve jače na osnovu toga, a u napadima posebno targetiraju muslimanske migrante.

Muslimanski migranti u Evropi moraju se boriti protiv ksenofobije, kao i protiv islamofobije. Etnocentrični mentalitet koji ih smatra drugačijim, te ih isključuje i prezire, podvrgava ih, kako fizičkim, tako i psihičkim napadima, te tvrdi da migranti ugrožavaju njihov kulturni i društveni život, je u porastu u mnogim evropskim zemljama. Napadi poput fizičkog premlaćivanja, kamenovanje džamija i radnih mjesta, bacanje molotovljevih koktela, premlaćivanje poslodavaca i radnika, svastike i uvredljive parole ispisane na zidovima,





vandalizacija groblja, napadi na domove i porodice, tuče i prijetnje, verbalno maltretiranje, samo su neke od stvari kojima su muslimani u Evropi često izloženi.

Međutim, kao i svi drugi migranti, muslimani su ljudi koji napuštaju svoje domove i pokušavaju da se integriiraju, te da daju veliki ekonomski doprinos svojim novim društvima. Diskriminacija i neprijateljstvo prema njima su potpuno nespojivi sa ljudskim pravima i načelima moderne demokratije, te su nepravedni i netolerantni.

Dakle, bilo bi jednako pogrešno uzeti u obzir neprijateljstvo prema islamu i muslimanima u Evropi kao jedinu percepciju na ovu situaciju. Ljudi koji misle da muslimani uzimaju poslove i druge pogodnosti od zapadnjaka, oni koji namjerno podstiču neprijateljstvo prema islamu i muslimanima, ili oni koji misle da će sve veći broj muslimana eliminirati kršćanstvo i/ili oskrnaviti zapadnu kulturu i onih koji izjednačavaju islam sa terorom i radikalizmom moraju sve uzeti u obzir. Postoji samo jedan način prevazilaženja svih ovih strahova: pravi muslimani moraju opisati svoju vjeru sa strpljenjem i umjerenošću, te objasniti i pokazati da je islam očišćen od svih besmislica, da je moderan, kompatibilan sa naukom, demokratijom i logikom, prosvijećen, progresivan, da se suprotstavlja teroru i naređuje ljubav, bratstvo i mir. Oni moraju objasniti da muslimani nemaju namjeru

iskorijeniti kršćanstvo i da Kur'an pohvalno govori o kršćanima. Oni moraju objasniti da mentalitet koji se izjednačava sa terorizmom, klanjem i samoubilačkim napadima, koji je protiv umjetnosti, nauke i sve ljepote, i koji je neprijateljski nastrojen prema drugim vjerama ne potiče od islama, nego od zaluđenih fanatika. Pod uticajem fanatika, zapadnjaci misle da islam odbacuje razum, toleranciju i modernizam, i da se zalaže za terorizam i radikalizam, te da islamske vrijednosti, sukladno tome kompatibilne sa demokratijom i ljudskim pravima. Muslimani stoga moraju da se uključe u sistematsku kampanju podizanja svijesti, imajući u vidu da je dezinformacija možda glavni uzrok islamofobije, da mnogi ljudi koji se plaše islama, u stva-

U Kur'anu ne postoji distinkcija među rasama. Kur'an savjetuje ljude različitih vjera da žive zajedno u istom društvu u miru i sreći. Tako bi se mogao uspostaviti svijet u kojem će ljudi živjeti jedni pored drugih u miru, bez obzira kojoj rasi ili religiji pripadaju. Tada će svaka rasna netrpeljivost biti spriječena, svačija prava će se poštovati i svi će živjeti dostojnstveno.



ri, vrlo malo o tome znaju i da mnogo toga što oni misle da znaju je, sasvim jasno, neistinito.

Zapad, koji se hvali važnošću koju pridaje demokratiji i ljudskim pravima i tretiranjem svih vjerovanja jednako, ima veliku odgovornost: prva stvar koju Zapad treba da uradi je uvođenje zakonske mjere protiv islamofobičnih i rasističkih aktivnosti. Islamofobija se mora smatrati zločinom iz mržnje na isti način na koji se takvim smatra i antisemitizam. Prioritet Zapada mora biti da se razvije kultura zasnovana na ljubavi, poštovanju, prijateljstvu i bratstvu, bez prezira prema onima koji nisu izvorno potekli s tih prostora. Zapadne zemlje, međunarodne organizacije i organizacije civilnog društva moraju hitno pokazati osjetljivost na ovu temu. Potrebno je reagirati brzo i donijeti nove zakone, obrazovati nove generacije tako da budu oslobođene tih predrasuda jer to je bitno za mir u svijetu.



Zakoni neće spriječiti radikalne ideologije, ali obrazovanje hoće

U jeku napada na Charlie Hebdo, parlamenti evropskih zemalja započeli su intenzivan rad. Evropske zemlje su individualno donijele antiterorističke zakone^{1,2,3} i potrudile se da dobiju podršku od nevladinih organizacija. U ovom trenutku bi trebalo da obrate pažnju na još jednu važnu stavku, a to je da ne potpiruju otrovne ideologije radikala dok se bore protiv terora.

Radikalni teror je već odavno dosegao nivo kojim prijeti da promijeni demografiju svijeta. Na tragu napada na Charlie Hebdo doneseni su prijedlozi koji mogu uzrokovati radikalne promjene u strukturi EU. Ideja uklanjanja Shengen Zone,⁴ prijedlog koji može smanjiti životni standard Evropljana u oblasti turizma, trgovine i diplomatije, stavljen je na dnevni red. Zemlje koje podržavaju ponovno uspostavljanje graničnog sistema su one koje su pretrpjele značajne prijetnje terorizmom: Velika Britanija, Belgija, Danska, Francuska, Njemačka, Poljska, Španija i Holandija. Ipak, ostaje pitanje: u kojoj mjeri te zemlje mogu ostvariti rezultate sa ovim zakonima koji će poremetiti mir građana tih zemalja i dovesti do daljnje polarizacije u njihovim društvima?

Svi moraju znati da je svaki korak poduzet kako bi se otežao život muslimanskih grupa jednostavno kašika u medu radikalnih grupa. Ove grupe se hrane mržnjom i bijesom, a kada su u pitanju ova dva osjećanja, zakoni sami nisu dovoljni.

Možda možemo osujetiti pokušaj teroriste da podmetne

bombu u tržnom centru poduzimajući stroge mjere sigurnosti, a tako i otežavajući život za svakog građanina u tom gradu. Međutim, nijedan zakon ne može promijeniti mišljenje fanatika koji gaji mržnju ka ženama koje su oskudno odjevene u tom tržnom centru.

Cilj zapadnog društva mora biti da podigne generacije koje život svakog u tom tržnom centru posmatraju kao blagoslov i poštuju civilne norme. U suprotnom, borba protiv terorizma postaje vrtlog, kako financijski, tako i vremenski, a u konačnici od koristi je jedino teroristima.

Ponuda francuskog ministra unutrašnjih poslova Bernard Cazeneuvea da kontroliše granice jasno otkriva kako evropske zemlje ne shvataju problem radikalizma. Cazeneuve je ponudio zakon koji otežava ulazak u Evropske zemlje⁵ prije uvođenja punktova na granicama unutar EU. Francuski ministar je čini se nesvjestan činjenice da radikalne prijetnje ne vide granice. Isto tako, izgleda da je nesvjestan u kojoj mjeri radikalizam predstavlja izazov za evropske društvene strukture, te da jedna mlada osoba rođena u evropskoj porodici također može da se radikalizuje. Današnja sredstva komunikacije omogućavaju radikalnim terorističkim grupama da obrazuju svoje sljedbenike u potpunosti preko interneta, tako da oni na taj način imaju pristup svakom kutku svijeta u ideološkom smislu.

Komunistički gerilski pokret koji se pojavio u 1950-ih godina na Kubi mogao je regrutovati članove posjećujući mnoga od planinskih sela u Sierra Maestra. Blokiranje ovih sela

od strane vojske moglo je usporiti širenje pokreta. Drugi primjer je da se sprečavanjem cirkulacije Sun Tzuovih spisa mogao izazvati zastoj u ideološkoj obuci gerilskih boraca u zemljama Dalekog istoka. Ipak danas, putem interneta, najuzvišenije planinsko selo na svijetu ili najudaljenija otočka država je samo jedan klik daleko. Također je postalo jasno da filtriranje interneta ne prekida pristup informacijama. Kada im se zatvori jedna web stranica, odmah se pojavljuje druga na nekoj drugoj adresi. Danas ljudi koji se nazivaju "usamljeni vukovi" upućuju terorističke akte iz njihove pojedinačne ćelije, a homogeno su rasprostranjeni u gotovo svakom društvu.

S obzirom na ove prijetnje, postoji samo jedan efikasan način: vođenje intelektualne borbe putem interneta, televizije i radio stanica, koristeći te resurse bolje nego što to čine radikali. Ako radikali imaju hiljadu web stranica koje se koriste za ideološke svrhe, mi moramo imati na desetine hiljada njih koje će propagirati ljubav, bratstvo i zajedništvo.

Ono što evropske države moraju učiniti jeste da se trude da način razmišljanja koji prati samo istinska učenja islama i koji je zasnovan isključivo na Kur'anu, bude razvijan u muslimanskom svijetu. Turska, zemlja koja je uspjela da uspostavi stabilan demokratski temelj i sekularni ustavni okvir uprkos tome što je jedna od najmnogoljudnijih muslimanskih zemalja, može pomoći Zapadu. Ako uzmemo u obzir uspjeh Turske u spriječavanju svoje omladine da se uključuje u terorističke grupe i njene integracije u zapadni stil života u kom-

parativnoj studiji među evropskim zemljama, uvidjet ćemo pozitivne rezultate vijekovima duge islamske tradicije i iskustva u obrazovanju mladih. Iako evropske zemlje imaju samo mali broj muslimana, njihov broj regruta u takvim grupama daleko nadmašuje brojeve iz Turske, sa njenih 99% muslimanskog stanovništva. Turska je svakako kompetentna da bude partner Evropi u ovom poduhvatu protiv terorizma. Turska je zemlja koja će nositi vrline koje je sačuvala iz prošlosti u budućnost.

1. <http://www.theguardian.com/commentisfree/libertycentral/2009/jan/22/explainer-terrorism-legislation>
2. <http://www.christiantimes.com/article/david.cameron.wants.new.anti.terror.laws.in.cyberspace.after.paris.attacks/50351.htm>
3. <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/france/11335586/EU-pushing-for-new-anti-terror-powers-to-monitor-air-travel.html>
4. http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-15-3140_en.htm
5. <http://www.ft.com/cms/s/0/9f340c78-99af-11e4-93c1-00144feabdc0.html#axzz3PKGRqhaZ>

Današnja sredstva komunikacije omogućavaju radikalnim terorističkim grupama da obrazuju svoje sljedbenike u potpunosti preko interneta, tako da oni na taj način imaju pristup svakom kutku svijeta, u ideološkom smislu. S obzirom na ove prijetnje, postoji samo jedan efikasan način: vođenje intelektualne borbe putem interneta, televizije i radio stanica, ali koristeći te resurse bolje nego što to čine radikali.





Vojne operacije ne daju rješenja za terorizam

Američki vojnici uvijek pobjeđuju u američkim filmovima. Odvijaju se najsloženije operacije, pobjeda je izvojevana i taoци su oslobođeni. Američka superiornost je oduvijek simbol. Ali da li je to tako i u stvarnom svijetu?

Ako se osvrnemo na historiju vidjet ćemo da se činjenice ne poklapaju uvijek s fikcijom. Operacija Eagle Claw je jedan primjer za to. Operaciju su organizovale Sjedinjene države u aprilu 1980. da oslobode 52 američka građanina koji su bili taoци u ambasadi SAD-a u Iranu, a završila je debaklom zbog iznenadne pješčane oluje. Nesreća tijekom dopunjavanja goriva na putu do USS Nimitz, koji je bio centar operacije, dovela je do uništenja C-130 Hercules aviona i helikoptera SAD-a. Vojska SAD-a izgubila je osam vojnika, dva vojna aviona i jedan transporter, te se morala povući iz regiona bez obavljanja zadatka.

Drugi primjer se dogodio u Somaliji. Operacija pod komandom generala William F. Garrison 1994. godine je završila fijaskom i smrću 24 pakistanska i 19 američkih vojnika u bor-



bama u Mogadishu. U.N.-ove mirovne snage i trupe SAD-a su se povukle iz regije 3. marta, 1995. godine, trpeći sve veće gubitke.

Vojna historija SAD-a je puna takvih propalih operacija spašavanja, čak i ako nisu uvijek tako notorne kao ove dvije. Jedan takav incident dogodio sredinom decembra 2014. godine, u selu Dafaar u jemenskoj pokrajini Abva. Operacija spašavanja od strane specijalnih snaga SAD-a okončana je ubistvom dvojice talaca (33-godišnji američki fotoreporter Luke Somers i južnoafrički nastavnik Pierre Korkie), od strane militanata. Lokalni zapovjednik Al-Kaide, više militanata, žena i 10-godišnje dijete su također izgubili živote.

Ministar odbrane SAD-a Chuck Hagel je potvrdio da se to desilo tokom operacije spašavanja talaca. Somers i Korkie su kao taoci držani u Jemenu više od godinu dana.

SAD sprovode akcije s bespilotnim letjelicama u Jemenu od 2002. Ipak, mnoge od ovih operacija završile su neuspjehom, uz smrt mnogih civila. U 2014. godini, 13 civila je poginulo, a 20 ljudi je ranjeno u vazдушnim napadima na ciljeve al-Kaide u jemenskom gradu Rada.

Dakle, šta bi se sad trebalo činiti u ovim državama gdje nema mogućnosti da se zaustavi nastavak terorističkih aktivnosti, a strane vojne intervencije dovode do smrti nevinih ljudi?

Da ponovimo, prije svega, intelektualna borba mora biti poduzeta protiv terorističkih organizacija koje koriste nasilje u ime islama. Distorzija u razmišljanju članova ovih organizacija mora biti izričito opisana. Svi filozofski lideri i političari moraju nedvosmisleno izjaviti da je u Kur'anu izričito navedeno

da muslimani moraju pozvati ljude da prihvate moralne vrijednosti islama tek blagim riječima, a nikako upotrebom sile i prisile. Ovi ljudi mogu biti pozvani na Pravi put samo ako im se ukaže na slobodu vjeroispovijesti utkanu u islamske moralne vrijednosti.

Svim muslimanima, šiitima ili sunitima, mora biti obznanjeno da nasilje ni na koji način ne smije biti sredstvo putem kojeg bi trebalo da traže svoja prava i da to predstavlja flagrantno kršenje islamskih moralnih vrijednosti. Ljudima treba objasniti da se islamske moralne vrijednosti ne mogu nametati putem terora, da će takva djela jednostavno povećati broj neprijatelja islama i da će oni bez izuzetka nanijeti još goru štetu muslimanima.

Nastava usmjerena na podriivanje intelektualne infrastrukture terorističkih organizacija treba se osigurati za učenike u školama. Treba pripremiti knjige i članke koje treba izučavati, te organizovati konferencije i akademske seminare. To je jedini način na koji se terorizam može iskorijeniti iz svijeta. Ova metoda može presušiti močvaru u kojoj se teror razmnožava.

Danas postoje radikalne organizacije i njihove ekstenzije koje pokrivaju široka područja od Centralne Azije do Kavkaza, od Afrike do Balkana, ali i iz središta Evrope do Sjedinjenih Američkih Država

Jedini razlog zašto je radikalizam u stanju da okupi pristalice iz tako različitih kultura i lokacija je obrazovanje, upute i propagandne tehnike koje primjenjuju na ljude koji su uglavnom neuki po pitanju religije i koji emotivno pristupaju stvarima, a ne svojim intelektom. Internet i društveni mediji su glo-

balni komunikacijski alati koje najčešće koriste radikalne organizacije za obrazovanje i propagandu. Stoga, očigledno je da se osim upotrebe sile i oružja, trebaju razviti i druga sredstva za borbu protiv radikalizma.

Ipak, najpopularnije Zapadnjačke strateške institucije, "think tankovi" i politički savjetnici nisu uspjeli doći do bilo kakve alternative konstantnim novim vojnim strategijama. Preciznije, ideja da možda postoji alternativa masakru im nikada nije ni pala na pamet. Oni su oduvijek ignorisali faktor vjere i ideologije u nastanku socioloških fenomena, kao što je radikalizam.

Jedini način da se zaustavi teror, nasilje i ubistva koja proizlaze iz iskrivljene koncepcije islama zasnovane na sujevjernim izvorima, iskrivljenim tumačenjima i lažnim hadisima, te zapovijedima koje su potpuno u suprotnosti sa Kur'anom je da se informiše čitav islamski svijet o pravom islamu zasnovanom na Kur'anu, i to na najfiniji mogući način, te da se isprave ta lažna uvjerenja i shvatanja u svjetlu i pod vodstvom Kur'ana.

Svi muslimani moraju u potpunosti odbaciti ljutit, nepokolebljiv i svadljiv stav koji se protivi samoj prirodi Kur'ana i umjesto toga usvojiti prijateljski, nježan, ljubazan, smiren i suosjećajan stav. Muslimani moraju biti primjer u svijetu i i uzor za divljenje zbog svoje zrelosti, suosjećanja, umjerenosti, skromnosti i mira. Muslimani moraju živjeti islam na najbolji mogući način i uvesti u svijet islamski moral, ne samo u ovim stvarima, nego i u svojim dostignućima u oblasti nauke, kulture, umjetnosti, estetike, društvenog poretka i ostalih aspekata života.

Sreća, pravda, ekonomsko blagostanje i zadovoljstvo se mogu ostvariti jedino putem mira i jedinstva.

Božanske religije zahtjevaju ljubav.

Vrijeme je da svi shvate da tajna mira leži u prihvatanju humanog pristupa, zasnovanog na religijskom moralu.



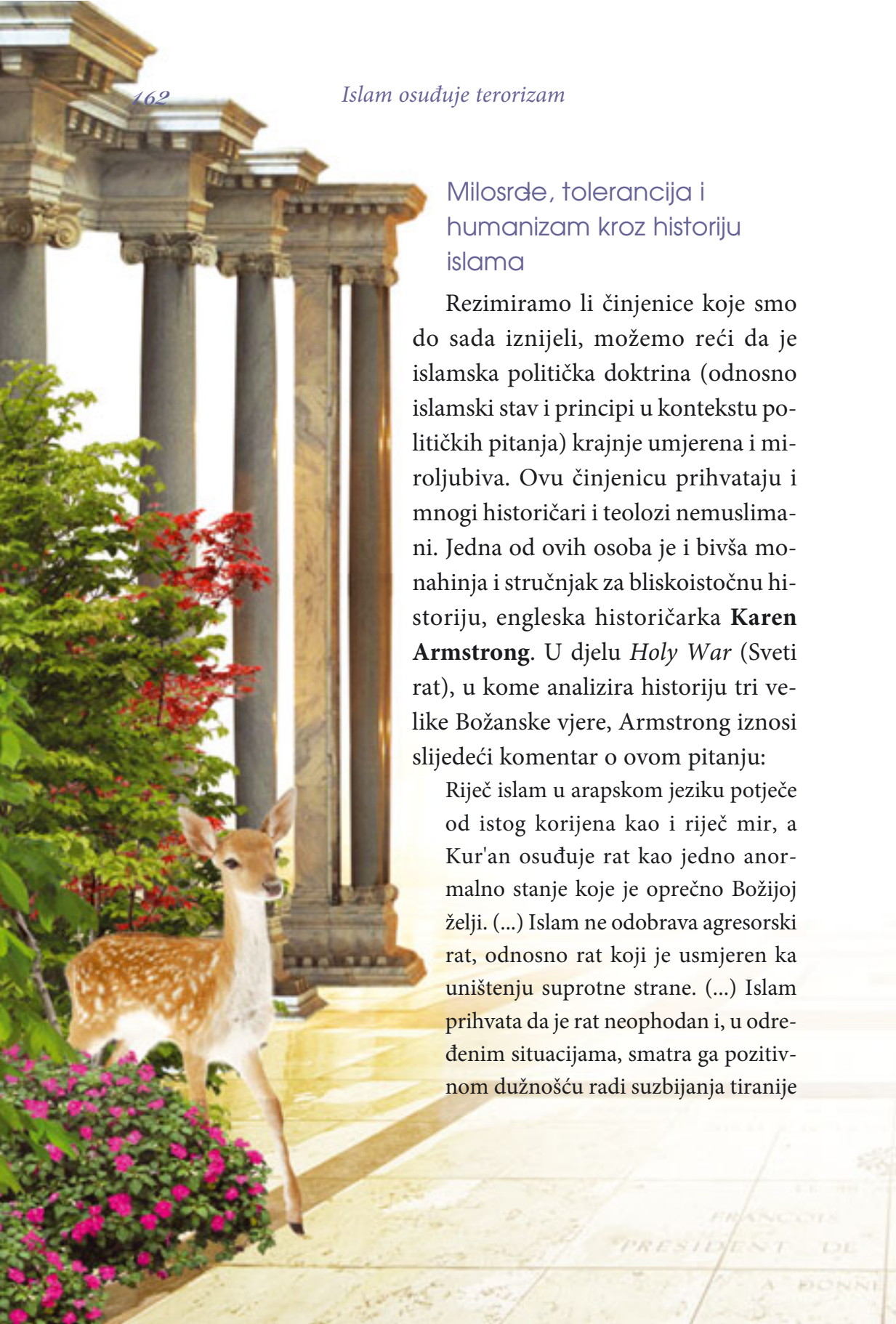


DA LJUBAVI,
NE MRŽNJI

Milosrđe, tolerancija i humanizam kroz historiju islama

Rezimiramo li činjenice koje smo do sada iznijeli, možemo reći da je islamska politička doktrina (odnosno islamski stav i principi u kontekstu političkih pitanja) krajnje umjerena i miroljubiva. Ovu činjenicu prihvataju i mnogi historičari i teolozi nemuslimani. Jedna od ovih osoba je i bivša monahinja i stručnjak za bliskoistočnu historiju, engleska historičarka **Karen Armstrong**. U djelu *Holy War* (Sveti rat), u kome analizira historiju tri velike Božanske vjere, Armstrong iznosi slijedeći komentar o ovom pitanju:

Riječ islam u arapskom jeziku potječe od istog korijena kao i riječ mir, a Kur'an osuđuje rat kao jedno anormalno stanje koje je oprečno Božijoj želji. (...) Islam ne odobrava agresorski rat, odnosno rat koji je usmjeren ka uništenju suprotne strane. (...) Islam prihvata da je rat neophodan i, u određenim situacijama, smatra ga pozitivnom dužnošću radi suzbijanja tiranije



i surovosti. (Međutim), Kur'an poučava da rat treba biti ograničen i da se, što je moguće više, vodi na jedan human način. Ne samo protiv stanovnika Meke i lokalnih Jevrejskih plemena, Muhammed je, u isto vrijeme, bio prisiljen boriti se i protiv kršćanskih plemena u Siriji, koja su planirala napad na njih. Međutim, to opet nije rezultiralo njegovim odricanjem "Sljedbenika knjige" (kršćana i Jevreja). Njegovi muslimani su bili u situaciji da se brane, međutim, nisu se upuštali u sveti rat protiv vjere svojih neprijatelja. Kada je kao komandanta muslimanske vojske u rat protiv kršćana poslao Zubejda, svoga slugu koga je oslobodio, Muhammed mu je naredio da se na Božijem Putu bore hrabro, ali na jedan ljudski, human način. Naredio mu je da ne smiju uznemiravati svećenike, kaluđere ili monahinje i da ne smiju dirati nejake koji ne ratuju. Nikakvo krvoproliće ne smije se provoditi nad civilima, ne smije se poseći čak ni jedno jedino drvo i ništa se ne smije rušiti..³

Halife koje su došle nakon Muhammeda (savs) su u osvojenim zemljama



također uspostavljali atmosferu mira i sigurnosti, kako za lokalno stanovništvo, tako i za novopridošle. Prvi halifa **hazreti Ebu Bekr** je prilikom pohoda na Siriju izdao jednu direktivu. Milosrdan i tolerantan poredak koji je tražio da se uspostavi na osvojenim teritorijama predstavljao je uzoran primjer Kur'anskog morala. Ta direktiva glasi:

Ljudi, dajem vam deset pravila koja ćete srčano primjenjivati: Nemojte izdati i ne skrećite sa Pravog Puta! Ne ubijajte djecu, žene i starce! Ne palite i ne uništavajte stabla hurme i ne sijecite stabla bilo kojeg voća! Ne ubijajte deve, a ni bilo šta iz stada..! Naići ćete na one koji su svoj život posvetili onosvjetskim poslovima i ostavite ih u njihovim osamljenostima! Susrest ćete se sa onima koji nude različita jela; Jedite, ali ne zaboravite spomenuti Allahovo ime! ⁴

A **hazreti Omer**, koji je preuzeo hilafet nakon hazreti Ebu Bekra i koji je poznat po toleranciji, milosrđu i pravdi, sa lokalnim stanovništvom osvojenih država načinio je različite sporazume koji predstavljaju primjere pravednosti i tolerancije. U povelji o sigurnosti koju je dao kršćanima Jerusalema i Ludda, hazreti Omer je, npr., dao garancije da se neće rušiti crkve i da se muslimani neće moliti u njima. Iste su bile i garancije ponuđene kršćanima Lahma. Povelja data drugom nasturijanskom patriku Išuayhebu (650.-660.) nakon osvajanja Medine, također je sadržavala garancije da se crkve neće rušiti, da se nijedna zgrada neće rekonstruirati u džamiju.⁵ Hazreti Omer je ostao dosljedan svim ovim sporazumima i garancijama. Pismo koje je treći nasturijanski patrik poslao svome prijatelju veoma je značajno zbog toga što se milosrđe i tolerancija muslimanskih lidera prema sljedbenicima knjige saopćava iz pera jednog kršćana:

Uopće nisu uznemiravali kršćane (...) ovi Arapi kojima je Bog podario vlast. Oni su se doista s poštovanjem odnosili prema našoj vjeri, vjerskim službenicima, prema svetim ljudima, a našim crkvama i manastirima su činili dobročinstva...⁶



Jerusalem, koji je svet svim muslimanima, Jevrejima i kršćanima, mora biti mjesto gdje će se svi vjernici moći prisjećati Boga, s ljubavlju i radošću.

Ovi dokumenti o zaštiti koje je davao hazreti Omer pokazuju nam kakvu toleranciju može posjedovati vjernik ukoliko živi moralom koji je opisan u Kur'anu:

Ova povelja je uvjerenje koje Omer, Božiji rob i zapovjednik vjernika daje stanovnicima Aelie (rimski kolonija na lokaciji sadašnjeg Jerusalema). Značila je zaštitu vjere, života, crkava i sinagoga za sve individue lokalnog stanovništva, zdrave i bolesne, niti krstove/križeve stanovnika, niti išta od njihove imovine, niti će ograničenje biti stavljeno na njihovo ispovijedanje vjere, kao što neće biti rušene, crkve neće biti ni naseljavane i neće im ništa faliti. Nikome od naroda se neće učiniti ni najmanje zlo.⁷

Svi ovi primjeri primjena su pravde koju je Bog u Kur'anu naredio vjernicima. U jednom ajetu, Bog kaže slijedeće:

Allah vam zapovijeda da odgovorne službe onima koji su ih dostojni povjeravate i kada ljudima sudite da pravično sudite. Uistinu je divan Allahov savjet! - A Allah doista sve čuje i vidi! (Kur'an, 4:58).

A jedan od misionarskih lidera anglikanske crkve, Canon Taylor, u jednom svom referatu na slijedeći način iznio je ljepote koje nalaže Kur'an:

Islam je iznio suštinske dogme religije – Jedinstvo i Savršenstvo Boga, Njgovu Milost i Pravednost, da Bog zahtjeva pokornost Njegovoj volji, povjerenje i vjerovanje. Pobrojao je odgovornosti ljudi, donio vijest o Vječnom životu, Sudnjem danu i označio osvetu kao djelo izopačenih, te propisao obavezu molitve, davanja milostinje, posta i lijepog ponašanja. Odredio je dužnosti kao što su klanjanje namaza, post i činjenje dobra. Bacio je ustranu izvještačene vrline koje su neiskrene i nestvarne, podvale i lakomislenosti načinjene u ime vjere, moralne emocije koje se raznim načinima mogu iskrivljeno tumačiti i međusobno protuslovne riječi onih koji raspravljaju o teologiji. Zarobljenicima je ulio nadu u slobodu, čovječanstvu bratske emocije i potvrdio fundamentalne činjenice ljudske prirode.⁸

Pogrešno ubjeđenje da su u osvojenim zemljama muslimani nasilno vršili islamizaciju pobija se čak i od strane Zapadnih analitičara. Svi potvrđuju pravedan i tolerantan odnos muslimana prema drugima. Ovu činjenicu na slijedeći način ističe Zapadni analitičar **L. Browne**:

... Neosporne činjenice dokumentiraju temeljnu neosnovanost tvrdnji kršćanskog porijekla koje govore o tome da su, pod prijetnjom mača, u osvojenim zemljama muslimani narod utjerivali u islam.⁹

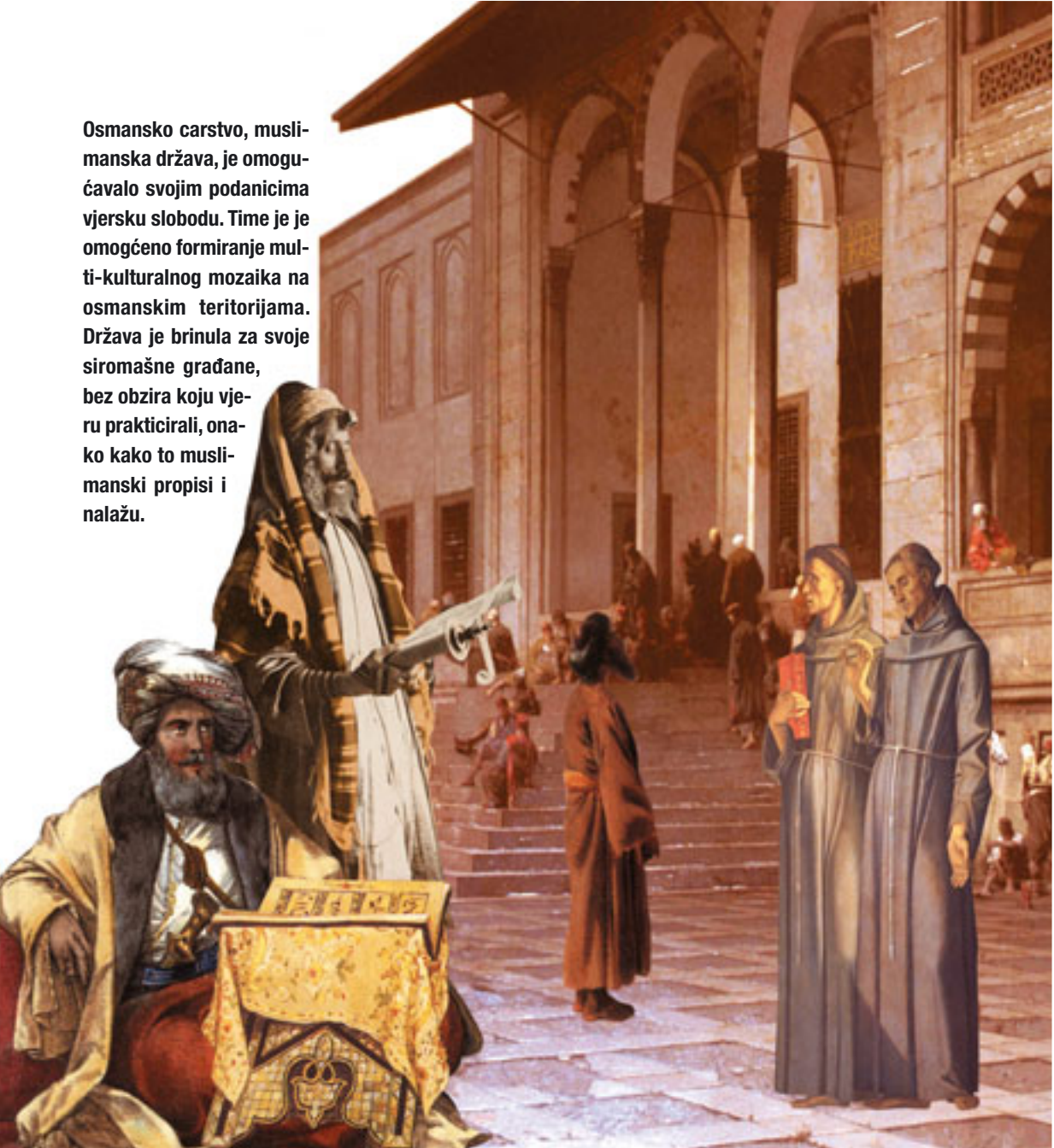
U svojoj knjizi *Prospekti islama*, Browne također kaže da je pravi



U vrijeme poslanika Muhmmeda (savs), pravedna i saosjećajna politika se prakticala prema sljedbenicima Knjige.

razlog za takav napredak muslimana bilo njihovo bratstvo. Ogromna većina muslimanskih vladara koji su vladali muslimanskim teritorijama kroz historiju je nastavila da se odnosi prema pripadnicima drugih religija s krajnjom samilošću i poštovanjem. Unutar granica islamskih teritorija i Jevreji i kršćani su živjeli sigurno i uživali sve slobode.

Osmansko carstvo, muslimanska država, je omogućavalo svojim podanicima vjersku slobodu. Time je je omogućeno formiranje multi-kulturalnog mozaika na osmanskim teritorijama. Država je brinula za svoje siromašne građane, bez obzira koju vjeru prakticirali, onako kako to muslimanski propisi i nalažu.



Islamska pravda i tolerancija vladala je, također, i u periodu Seldžučke i Osmanlijske imperije. U svojoj knjizi *The Preaching of Islam* (Propovijedanje islama) engleski analitičar Sir **Thomas Arnold** na slijedeći način objašnjava kako su, zbog ovakvog seldžučkog stava, kršćani željeli ući pod njihovu upravu:

"Ovaj osjećaj da je vjerski život siguran pod islamskom upravom bio je

povodom da maloazijski (anadolski) kršćani toga vremena dočekaju Seldžuke u svojstvu spasilaca. (...) Štaviše, s nadom u spas od despotizma Bizantijske imperije, stanovnici malih mjesta u Maloj Aziji su, u vrijeme Mihaila VIII (1261.-1282.), pozvali Turke da zauzmu njihove kasabe. Mnogi od njih, bogati ili siromašni, usudili su se, čak, na seobu u teritorije koje su se tada nalazile pod kontrolom Turaka."¹⁰

Melikšah, koji je bio na vlasti u najsjašnjem periodu Seldžučke imperije, sa velikom tolerancijom i milosrđem pristupao je narodu osvojenih teritorija, a u ishodu toga taj narod ga je spominjao sa velikom ljubavlju i poštovanjem. . Svi nepristrasni historičari iskreno ističu Melikšahovo pravedno i tolerantno vladanje. Njegova tolerancija stvorila je ljubav prema njemu i u srcima naroda svetih Knjiga (sljedbenici Knjige). Štaviše, iz tog razloga su mnogi gradovi, na način rijetko sretan u historiji, svojevolumno prihvatili da uđu pod upravu Melikšaha. U sjećanjima svećenika **Odo de Diogloa**, pripadnika manastira St. Denis, koji je u drugim krstaškim pohodima učestvovao kao specijalni pisar Louisa VII, koja su uvrštena u aktualnoj knjizi Sir Thomasa Arnolda, sasvim otvoreno se objašnjava kako su se muslimani pravedno odnosili prema svima, bez obzira ko kojoj vjeri pripadao:

"Da nakon one bijede i nesreće koju su vidjeli, u srca muslimana Turaka nije ušao osjećaj sažaljenja i stanje preostale povorke križara bilo bi mnogo tragičnije. Turci su liječili rane ovih jadnika, darežljivo su hranili siromašne među njima i riješili ih njihovih nevolja. Štaviše, određeni muslimani su otkupili francuski novac, koga su Bizantinci trikovima i pod prijetnjom iskamčili od hodočasnika, i podijelili ga siromašnim hodočasnima. Ovakvi zaštitnički odnosi onih koji su bili druge vjere i postupci Bizantinaca, istovjernika koji su ih upošljavali u napornim poslovima, tukli ih i varali, bili su takva prilika za razmišljanje kršćanskih hodočasnika da su mnogi od njih svojevolumno prihvatili vjeru muslimana koji su ih spasili."¹¹

Ovi redovi ispisani od strane historičara iznose da su muslimanski vladari, koji su posjedovali islamski moral, vladali tolerancijom, milosrđem i pravdom. Historija Osmanlijske imperije, koja je stoljećima upravljala teritorijama na tri kontinenta je, isto tako, puna primjera tolerancije.

Nastanjivanje Jevreja, koji su u Španiji i Portugalu, od strane katoličkih vlasti, bili izloženi pokolju i progonu, na teritoriji koja se nalazila pod Osmanlijskom upravom, u vrijeme **sultana Bajazita II**, veoma je efektan primjer tolerancije koju je nametnuo islamski moral. Katolički kraljevi, koji su u tom periodu vladali velikim dijelom španske teritorije, velike su presije vršili nad Jevrejima koji su pret hodno mirno živjeli pod muslimanskom upravom Andaluzije. Dok su u Andaluziji u miru živjeli zajedno muslimani, kršćani i Jevreji, katolički kraljevi su preduzeli akciju nasilnog pokrštavanja cijele zemlje i s tim ciljem počeli su vršiti presije nad Jevrejima, a protiv muslimana krenuli u otvoreni rat. Na kraju, 1492. godine, srušena je posljednja uprava muslimana koji su bili stjerani na područje Granade na jugu Španije, i izvršen užasan pokolj muslimana, a iz zemlje su protjerani Jevreji koji su odbili pokrštavanje.

Tako je dio ovih protjeranih Jevreja utočište potražilo i našlo na teritoriji koja se nalazila pod upravom Osmanlija.

Osmanlijska mornarica pod komandom **Kemal Reisa** svojim brodovima je na osmanlijsku zemlju prevozila protjerane Jevreje i muslimane koji su se uspjeli spasiti od pokolja.

Sultan Bajazit II, kojeg historija pamti po velikoj pobožnosti, ove je izmučene Jevreje, koji su u proljeće 1492. protjerani iz Španije, nastanio na određena mjesta svoje imperije, a naročito na područja Soluna, koji se sada nalazi pod grčkom upravom, Edirna, Livadiye i



1492. godie su Jevreji koji su odbili da se pokrste, protjerani iz Španije od strane kralja Ferdinanda i kraljice Isabelle (slika lijevo). Jevreje je prihvatilo Osmansko carstvo, vrhunac islamske pravde i saosjećanja.

Tirhale, koje se nalaze u blizini Egriboza. Velika većina od oko 25.000 Jevreja, koji danas žive na području Turske potomci su upravo ovih Jevreja, iseljenika iz Španije. Vjeru i običaje koje su prije petsto godina donijeli sa sobom prilagodili su turskim uvjetima i, sa svojim školama, bolnicama, staračkim domovima, kulturnim institucijama i novinama, vode jedan miran život. Kao što među njima ima trgovaca i poslovnih ljudi, postoje i oni sa različitim zanimanjima od stručnjaka u tehničkim pitanjima, kao što je arhitektura, do ekonomske propagande. Pored toga, postoje i intelektualni krugovi naučnika i umjetnika raznih profila. Dok u mnogim evropskim zemljama Jevrejske zajednice stoljećima žive u strahu od antisemitskih rasističkih napada, Jevreji u Turskoj žive u jednom krajnjem miru. Čak je samo ova činjenica dovoljna da se može ustanoviti poimanje tolerancije i pravde koju nalaže islam.



Sultan Bajazid II je bio pobožan musliman. On je prihvatio Jevreje koji su bježali od španskih progona i omogućio im slobodu da ispovijedaju svoju religiju na muslimanskim teritorijama.



Saosjećajnost i tolerancija, koju vidimo kod sultana Bajazita II, važi i za sve ostale osmanlijske sultane. Osvajanjem Istanbula, **sultan Mehmed** je i Jevrejima i kršćanima u gradu priznao pravo na slobodu življenja. U jednom od svojih djela, u kontekstu muslimanskog tolerantnog i pravednog vladanja, **Andre Miquel**, koji je poznat po vrijednim djelima o islamskom svijetu, kaže slijedeće:

Kršćanska populacija bila je pod veoma dobro organiziranim režimom koga oni nisu mogli naći u vrijeme bizantijske i latinske uprave. Nisu bili izloženi nikakvoj tiraniji. Naprotiv, imperija, a naročito Istanbul, bila je sklonište španskih Jevreja koji su u Španiji bili izloženi raznim torturama. Nikada ih se nije prisiljavalo da pređu na islam.¹²

I u muslimanskim državama prije Osmanlija nemuslimanima su također bila priznata velika prava. Profesor teologije i međunarodnih odnosa na Georgetown univerzitetu **John L. Esposito** na slijede-



Sultan Mehmed Osvajač je odobrio mnoge koncesije patrijaršijama. Vrhovni Patrijarh je uživao autoritet po prvi put u historiji, pod osmanskom vladavinom. Na slici sultan Mehmed Osvajač prima posjetu Patrijarha.

ći način ističe da su Jevreji i kršćani, koji su kroz historiju došli pod upravu muslimanskih država, nailazili na veliku toleranciju:

Za mnoge nemuslimanske zajednice koje su egzistirale na bizantijskoj i perzijskoj zemlji i kojima su inače upravljali strani vladari, islamski režim je značio promjenu vlasti, ali ovi novi vladari su, u većini slučajeva, bili popustljiviji i tolerantniji. Na kraju, većina ovih zajednica posjedovala je više autonomije i većinom su plaćali manje poreze. (...) Ispostavilo se da je islam jedna tolerantnija vjera, koja je Jevrejima i lokalnim kršćanima pružila znatno više vjerskih sloboda.¹³

*Biće sigurni samo oni koji
vjeruju i vjerovanje svoje s
griehom ne miješaju; oni će
biti na Pravome putu.” ...
(Kur'an, 6:82)*



PRAVO LICE IZVRŠILACA TERORA U IME VJERE

Cinjenice koje smo do sada naveli pokazuju da je organiziranje terorističkih akcija protiv nevinog stanovništva djelo koje je apsolutno oprečno vjerskom moralu. Nijedan iskren musliman ne može počiniti jedan ovakav zločin. Naprotiv, muslimani su zaduženi da zaustave počinioce ovog zločina, da uklone "nered na Zemlji" i da svim ljudima donesu mir i sigurnost. Islam se ne može stavljati u istu poziciju sa terorom; naprotiv, islam je vjera koja suzbija i koja je rješenje protiv terora.

Ne može postojati "kršćanski", "Jevrejski" ili "islamski teror". Upravo, pogleda li se na strukturu osobe koja prakticira aktualni teror, jasno se ispostavlja da je teror jedan socijalni, a ne vjerski fakat.

Križari - barbari koji su narušavali svoju vjeru

Istinska poruka jedne vjere ili nekog drugog idejnog sistema ponekad se može sasvim iskriviti od strane njenih navodnih pristalica. Križari, koji predstavljaju jedan mračni period historije kršćanstva, dobar su primjer toga.

Križari su bili evropski kršćani koji su, radi osvajanja Svete zemlje (Palestina sa okolinom), krajem XI st. krenuli iz Evrope. Imali su, navodno, vjerski cilj, međutim, donosili su vandalizam i strah u sva

mjesta kroz koja su prolazili. Kao što ćemo detaljnije vidjeti u narednim poglavljima, činili su masovne pokolje civila, opljačkali su mnoga sela i gradove. A kada su osvojili Jerusalem, u kome su pod muslimanskom upravom u miru živjeli muslimani, Jevreji i pravoslavni kršćani, počinili su veliko krvoproliće i pokolj. Odsijecajući im glave, barbarski su pobili Jevreje i muslimane. **"Pobili su sve Arape i Turke na koje su naišli (...) poklali su sve i muškarce i žene!"**¹⁵ - zapisao je jedan historičar. Jedan od križara, **Raymond od Aguilesea**, "hvaleći se", na slijedeći način opisao je ovaj vandalizam:

Desile su se fantastični prizori koje je vrijedjelo vidjeti. Neki od naših ljudi - a to su bili oni najmilosrdni-



ji - sjekli su neprijateljima glave. Neki su ih gađali i obarali strijelama, a neki su ih žive bacali u vatru, mučili ih dugotrajnim ubijanjem. Ulice grada bile su pune odsječenih glava, ruku i nogu, tako da je bilo veoma teško ići ulicom a da se ne spotakneš i padneš. Sve to, međutim, nije ništa u poređenju sa onim što se desilo u Solomonovom hramu. Šta se tamo desilo?! Ako vam kažem istinu, možda će vam teško biti povjerovati u to! Mogu reći samo da je nivo krvi u hramu dosezao do iznad koljena naših ljudi!¹⁶

Gore navedenim metodama križarska vojska je u toku dva dana svirepo pobila 40 hiljada muslimana.¹⁷

Križarski barbarizam bio je razuzdan do tih granica da su, u toku četvrtih križarskih pohoda, opljačkali Istanbul, grad u kome su živjeli njihovi istovjernici. Nisu se ustezali čak ni od nasilnog otimanja zlata iz crkava.

Neosporno je da je sav ovaj barbarizam oprečan kršćanskoj političkoj doktrini. Zato što je u biti kršćanstvo, kako se ističe u Novom zavjetu, "poruka ljubavi". U Evanđelju po Mateju stoji da je Krist rekao svojim pristalicama: "**...Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone**" (Evanđelje po Mateju, 5/44). A u Evanđelju po Luki saopćava se da je Krist rekao: "**Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi...**" (Evanđelje po Luki, 6/29) Ni na jednom mjestu u Novom zavjetu nema nijedne odredbe koja bi ozakonila nasilje, a nezamislivo je ozakonjenje ubijanja nevinih ljudi. Pojam "pokolja nevine dječice" u Novom zavjetu spominje se u slučaju kada je okrutni Jevrejski kralj Herod pokušao ubiti Krista dok je još bio tek rođena beba.

Dobro, kada je kršćanstvo jedna vjera ljubavi, koja uopće ne dozvoljava nasilje, kako se desilo da su kršćanski križari počinili najveći vandalizam u historiji? Najveći razlog toga je što su križari bili jedna banda, sastavljena od neukih ljudi za koje se može reći da su bili "ljudi sa dna". U pogrešnom smjeru su povedene mase koje gotovo

ništa nisu znale o svojoj vjeri, koje u svom životu nikada nisu pročitale, a možda čak ni vidjele Novi zavjet i koje su bile neobaviještene o moralnim kriterijima kršćanstva. Jedna grupa, koja se u ime vjere pojavila sa neistinom, uz križarski slogan "Tako Bog želi", za sobom je u barbarizam povukla ove neuke mase. Djela koja vjera kategorično zabranjuje oživotvorili su kroz široke mase ovom obmanjivačkom metodom.

Treba skrenuti pažnju da su istočni kršćani, koji su u kulturnom pogledu u tom periodu bili na daleko višem nivou, Bizantinci npr., bili daleko humaniji od križara. Prije dolaska križara, a i nakon njihovog odlaska, pravoslavni kršćani vodili su jedan zajednički i miran život sa muslimanima. Prema komentatoru BBC televizije, **Terry Johnsu**, odlaskom križara sa Bliskog istoka "ponovo je započeo civilizirani život i pripadnici tri vjere su se opet vratili zajedničkom životu u Jerusalemu."¹⁸

Primjer križara ukazuje na jednu generalnu činjenicu: ako su




sljedbenici neke ideje daleko od civilizacije, u idejnom smislu nedovoljno razvijeni, ako su to "nepismeni" ljudi, tada je veoma visoka sklonost ka nasilju. Ova činjenica važi i za ideologije koje nisu vjerske. Svi komunistički pokreti u svijetu pristalice su nasilja, ali najbrutalniji i najkrvožedniji od svih komunista bili su Crveni kmeri, koji su se pojavili u Kambodži- zato što su oni bili najnepismeniji i najneobrazovaniji komunisti.

Kao što neobrazovani ljudi do ludila dovode ideju koja zagovara silu, isto tako se i u ideju koja se protivi nasilju (u vjeru, npr.) može umiješati nasilje. I u islamskom svijetu su se desili primjeri toga.

Karakter beduina prema Kur'anu

U vrijeme Muhammeda (savs), u Arabiji su postojale dvije osnovne socijalne strukture: građani i beduini. U gradovima Arabije vladala je kultura koja je bila prilično napredna za uvjete toga vremena. Trgovačke veze su ove gradove povezivale sa vanjskim svijetom, i to



Kršćanstvo je vjera ljubavi, ali ipak su kršćanski križari počinili najveći vandalizam u historiji. U pogrešnom smjeru su povedene mase koje gotovo ništa nisu znale o svojoj vjeri, koje u svom životu nikada nisu pročitale, a možda čak ni vidjele Novi zavjet i koje su bile neobaviještene o moralnim kriterijima kršćanstva. Jedna grupa, koja se u ime vjere pojavila sa neistinom, uz križarski slogan "Tako Bog želi", za sobom je u barbarizam povukla ove neuke mase.

je povećavalo "duhovni horizont" gradskih Arapa. Posjedovali su kulturu odijevanja, zanimali su se za književnost, a osobito za poeziju. Što se tiče beduina, oni su bili nomadska plemena nastanjena u pustinji koja su posjedovala veoma zaostalu kulturu. Apsolutno su bili neobaviješteni o dešavanjima iz oblasti umjetnosti i književnosti. Imali su grub karakter, koji je imao veze sa veoma oštrim pustinjskim uvjetima u kojima su živjeli.

Islam se rodio i razvio među stanovnicima Meke, koja je predstavljala jedan od najvažnijih gradova poluotoka. Međutim, širenjem islama, sva arabijska plemena su ga postepeno prihvatila. Među ovim plemenima bili su i beduini. Ali, postojao je jedan problem u vezi sa njima: njihov kulturni i intelektualni nivo uopšte nije bio dovoljan za poimanje dubina islama. Njihovo stanje se na slijedeći način iznosi u jednom Kur'anskom ajetu:

Beduini su najveći nevjernici i najgori licemjeri, i razumljivo je što ne poznaju propise koje Allah Svome Poslaniku objavljuje. A Allah sve zna i mudar je. (Kur'an, 9:97)

Beduini, odnosno socijalne grupe koje su "najveći nevjernici i najgori licemjeri" i koji su podesni za nepriznavanje granica, postali su u vrijeme Muhammeda (savs) dio islamskog svijeta. Međutim, u kasnijim periodima oni su počeli predstavljati problem u islamskom svijetu. Primjer toga je sekta haridžija, koja se razvila među beduinima. Osnovna je odlika ove izopačene sekte, koja je, zbog toga što su izašli izvan sunnitskog učenja, poznata pod imenom haridžije - pobunjenici, ta da su pripadnici ove sekte krajnje oštri, brutalni i fanatični. Potpunim iskrivljavanjem stvarnih značenja određenih ajeta, haridžije, koje ne posjeduju nikakvo shvatanje u kontekstu kvaliteta Kur'anskog morala i srži islama, zapodjenule su rat protiv svih muslimana koji ne pripadaju njima. Štaviše, organizirali su i "terorističke" akcije. Jedan od najbliskijih ashaba Muhammeda (savs), koga je on prozvaio "vratima grada znanja", hazreti Alija, ubijen je nožem prilikom napada koga je organizirao jedan haridžija.

Beduini su u vrijeme poslanika Muhammeda (savs) bili nomadska plemena nastanjena u pustinji, koja su posjedovala veoma zaostaluu kulturu.



A u potonjim periodima islama razvila se još jedna surova organizacija poznata pod imenom hašhašiti. Bila je to teroristička organizacija sastavljena od militantata koje je, jednostavnim sloganima i obećanjima, bilo lahko zavesti, koji nisu posjedovali nikakav uvid u bit i dubine islama i koji su, zbog svoje nepismenosti, zračili fanatizmom.

Drugim riječima, kako god su križari u potpunosti iskrivili stvarnu poruku kršćanstva i tumačili je kao doktrinu vandalizma, i određene nastrane grupe koje su se pojavile u islamskom svijetu također su pribjegle brutalnostima proisteklim pogrešnim tumačenjima islama. Njihova zajednička strana je što su to, kako Kur'an kaže, "beduini", odnosno nepismeni, nekulturni, konzervativni ljudi opake i grube prirode. Vandalizam kome su pribjegavali rezultat je ove njihove socijalne strukture, a nikako produkt vjere za koju tvrde da joj pripadaju.

Bilo bi potpuno pogrešno misliti da se osobenosti beduina vežu isključivo za ovaj period i da više ne postoje. Danas je očito prisustvo ljudi sa istim tim osobenostima. Postoji mnogo mana u razmišljanju ovih ljudi koji ne vole nikoga drugog osim sebe ili grupu kojoj pripadaju, ili koji čak žele prikazati upotrebu nasilja protiv onih koji nisu iste vjere kao oni, vjerskom obavezom. Tvrđnje da su neki ljudi nevjernici i pogrešno tumačenje osвете su primjeri koje nalazimo ovdje.

Iskvareno rasuđivanje onih koji prolijevaju krv u ime islama

U islamskom svijetu, neki muslimani koji vjeruju u istog Boga, koji prihvataju poslanika Muhammeda (savs) kao Božijeg poslanika i Kur'an kao svetu knjigu, optužuju jedni druge da su se odvojili od vjere, da su nevjernici i stoga ubijaju jedni druge. Masovna ubijanja šita i uništavanje šiitskih džamija, privukla su pažnju na radikalna nedjela u islamskom svijetu. Napadi pojedinih šiitskih grupa na sunita u nekim područjima kao što je, na primjer, Irak, također su doprinijeli ovoj slici. Međutim, ovakvo razmišljanje ne prestaje samo sa ovim organizacijama, niti je to nova boljka.

Fetve koje su donešene od strane takozvanih učenjaka koji tvrde da govore u ime islama, razlog su zašto muslimane ubijaju u Egiptu samo zato što su šiti, ili što sunita ubijaju i vuku po ulicama Iraka samo zato što su suniti. Ovi takozvani učenjaci drže govore u svojim džamijama ili se pojavljuju na TV kanalima, te zahvaljujući svojim fetvama, uvlače neuke ljude u užasno nasilje. Na Bliskom istoku je ovaj iskvareni koncept religije, zasnovan na sujevjerju i očituje se u strašnoj borbi između šita i sunita u istoj zemlji. Za to vrijeme oni se isto tako očituju i u sektaškim ratovima između pojedinih grupa i organizacija. Naravno, nasilje koje vrše ove grupe je bez sumnje greška, ali ona se ne može ispraviti ukoliko se ne vratimo Kur'anu, suštini vjere.

Bilo bi potpuno pogrešno misliti da se osobenosti beduina vežu isključivo za ovaj period i da više ne postoje. Danas je očito prisustvo ljudi sa istim tim osobenostima. Postoji mnogo mana u razmišljanju ovih ljudi koji ne vole nikoga drugog osim sebe ili grupu kojoj pripadaju, ili koji čak žele prikazati upotrebu nasilja protiv onih koji nisu iste vjere kao oni, vjerskom obavezom. Tvrdnje da su neki ljudi nevjernici i pogrešno tumačenje osvete su primjeri koje nalazimo ovdje:

Proglašavanje ljudi nevjernicima

Ovaj nemilosrdni duh neslaganja posmatra prolijevanje krvi nedužnih kao "čin obožavanja", odbija dati pravo na život onima koji se ne slažu s njegovim razumijevanjem vjere, te uzrokuje širenje ove propagande koja neprestano izaziva dalje prolijevanje krvi u islamskim zemljama. Jedan od problema u osnovi ove iskrivljene ideologije jeste "tekfir":

"Tekfir" znači proglašenje osobe (ili grupe) nevjernikom (kafir), optužba da se odvojio od vjere, od islama. Kada se izrekne



Kuvajt (bombardovanje džamije imama Ja'far as-Sadika).



Napad na džamiju u Jemenu.



Masakr u Speicher kampu, gdje je ubijeno oko 1,700 iračkih šita, kadeta zračnih snaga.

kazna grupi koja je proglašena "tekfirmom", obaveza je ubiti ove ljude u skladu s njihovim neislamskim razumijevanjem koje je zasnovano na sujevjerju. Međutim u Kur'anu, Bog ne daje pravo niti jednom ljudskom biću da odbije ili da ne prihvati nečije prihvatanje islama. Štaviše, čak i ako osoba djeluje suprotno vjeri, Bog će odlučiti o kazni koju je zaslužila.

Ma u čemu se razilazili, traži da presudu da Allah... (Kur'an, 42:10)

"Sud pripada jedino Allahu, a On je naredio da se klanjate samo Njemu. To je jedino prava vjera, ali većina ljudi ne zna." (Kur'an, 12:40)

U današnje vrijeme pojedine sunitske grupe smatraju šite nevjernicima, jednako kao što i šiti smatraju sunite nevjernicima. Vidimo da kada spominju jedni druge, to čine s mržnjom, da ne klanjaju zajedno, te da u mnogim područjima ubijaju jedni druge. Rezonovanje po tekfiru koje se našlo u vjeri nema mjesta u Kur'anu. Ono je zasnovano na takozvanom hadisu "al-Firqat al-Najiyah" (Spašena

U današnje vrijeme pojedine sunitske grupe smatraju šite nevjernicima, jednako kao što i šiti smatraju sunite nevjernicima. Vidimo da ne klanjaju zajedno. Rezonovanje po tekfiru, koje se našlo u vjeri, nema mjesta u Kur'anu.



sekta) koji se pripisuje našem Poslaniku (savs). Dio izmišljenog hadisa na koji se najviše pozivaju – onaj koji se najviše spominje, ali koji nema osnovu u Kur'anu, glasi: "Moj narod će se razdvojiti na sedamdeset tri sekte, i sve će završiti u Vatri izuzev jedne: one koju činimo moji pratioci i ja."

Ovaj hadis se nalazi u različitim spisima u kojima je nešto dodato ili izbrisano. Na primjer, Tirmizi ne spominje "sve će završiti u Vatri izuzev jedne". Hakim vrlo kratko spominje ovaj hadis riječima: **"Moj narod će se razdvojiti na sedamdeset sekti; najveća će djelovati po svom nahođenju i učiniti ono što je zakonito nezakonitim, a ono što je nezakonito, zakonitim."** (*Al-Mustadrak*, 4/430)

Ovo razjedinjenje koje vidimo u islamskom svijetu je rezultat pogleda koji smatra da Kur'an nije dovoljan, te pokušava da uvede novi oblik islama kroz sujevjerje, fanatizam, kao i izmišljene hadise i tradicije. Umjesto da se vodi primjerom muslimana za vrijeme našeg Poslanika (savs), ove grupe fanatika smišljaju vlastita pravila o tome šta je zakonito, nezakonito, te vjeruju samo vlastitim zaključcima. Oni tvrde da su muslimani koji na drugačiji način prakticiraju vjeru, otpadnici. Međutim, Bog je jasno ukazano na to u Kur'anu:

"O vjernici, kada u boj krenete, na Allahovu putu, sve dobro ispitate i onome ko vam nazove selam ne recite: "Ti nisi vjernik!" - kako biste se domogli ovozemaljskih dobara; ta u Allaha su mnoge dobiti! i vi ste prije bili kao oni, pa vam je Allah darovao milost Svoju; zato uvijek sve dobro ispitate, a Allahu je, zaista, poznato ono što radite." (Kur'an, 4.94)

U hadisima vidimo da je Poslanika (savs) odgovarao ljude od toga da optužuju jedni druge da su nevjernici:

...onome koji bi nekoga nazvao nevjernikom ili neprijateljem Boga, a da on to nije bio, sve to vraćalo samom njemu (*Sahih Muslim, Knjiga 1, Hadis 118*)

...prokleti vjernika je isto kao ubiti ga, i ko god optuži vjernika da je nevjernik, to je isto kao da ga je ubio (Sahih Bukhari, Knjiga 73, Hadis 126)

Ko god klanja kao što to mi činimo i okrene se prema Kibli, te jede meso naših ubijenih životinja, on je musliman i pod zaštitom Boga i Njegovih poslanika. Nemojte izdati Boga tako što ćete izdati one koji su pod njegovom zaštitom (Sahih Bukhari, Knjiga 8, Hadis 386)

Bilo koja osoba koja se obrati svom bratu riječima: o nevjerniče (je u stvari počinila djelo nevjerovanja) to se vraća samom njemu. (Sahih Muslim, Knjiga 1. Hadis 117)

Kada osoba nazove svoga brata nevjernikom, to se vraća samom njemu (Sahih Muslim, Knjiga 1, Hadis 116)

U vrijeme našeg Poslanika (savs), bilo je licemjera koji nisu imali vjeru u svojim srcima: Bog nas je obavijestio u mnogim

ajetima u Kur'anu da je bilo ljudi koji nisu bili sretni zbog objave Poslaniku (savs), ljudi koji su se ponašali abnormalno i čija je moralnost bila ista takva, a bilo je i onih koji su krili da ne vjeruju. Međutim, naš Poslanik (savs) je nastavio širiti vjeru i potrudio se da ojača vjeru svakoga, bez iznimke, te ih nikada nije osuđivao zbog nevjerovanja. Nemoguće je biti Božiji sluga i osuđivati bilo koga po pitanju vjerovanja ili neku osobu kazniti zbog toga.

Bog nam otkriva da se muslimani razlikuju, kao i to da je svađa među njima greška za koju će se odgovarati na ahiretu:

"Tebe se ništa ne tiču oni koji su vjeru svoju raskomadali i u stranke se podijelili, Allah će se za njih pobrinuti. On će ih o onome što su radili obavijestiti." (Kur'an, 6:159)

U Kur'anu smo obavješteni o tome da muslimani trebaju biti ujedinjeni, živjeti kao braća, da se ne smiju razjediniti, da moraju biti prijatelji, u svom jedinstvu jaki poput bedema:

"i pokoravajte se Allahu i Poslaniku Njegovu, i ne prepirite se da ne biste klonuli i bez borbenog duha ostali; i budite izdržljivi, jer Allah je, zaista, na strani izdržljivih." (Kur'an, 8:46)

"i ne budite kao oni koji su se razjediniili i u mišljenju podvojili kada su im već jasni dokazi došli - njih čeka patnja velika" (Kur'an, 3:105)

Umjesto da doprinesu jedinstvu muslimana, oni koji govore o razjedinjenosti i mržnji, koji određuju fetve tvrdeći da je neko nevjernik, oni, u stvari, potiču muslimane na nasilje i krvoproliće. Oni koji su u Džihadu protiv drugih muslimana na osnovu odluka svojih sektaških vođa, griješe, a to je greška koju neće moći opravdati na ahiretu. Bog naređuje mir među muslimanima:

"Vjernici su samo braća, zato pomirite vaša dva brata i bojte se Allaha, da bi vam se milost ukazala." (Kur'an, 49:10)

Pogrešno tumačenje Kisasa (odmazde)

Zapovjedi u Kur'anu imaju za cilj da uklone sve arbitrarne kazne koje bi mogle proizaći iz lične osvete, što je bilo uobičajeno u arapskom društvu za vrijeme Poslanika Muhammeda (savs) Princip odvratanja se jasno očituje u Kur'anu u zapovijedima "Kisasa", odnosno odmazde u kojima se štiti nečiji život, tako što se sprečavaju i uklanjaju kaznena djela:

O vjernici! Propisuje vam se odmazda za ubijene: slobodan - za slobodna, i rob - za roba, i žena - za ženu. A onaj kome rod ubijenog oprosti, neka oni velikodušno postupe, a neka im on dobročinstvom uzvрати. To je olakšanje od Gospodara vašeg, i milost. A ko nasilje izvrši i poslije toga, njega bolna patnja čeka. (Kur'an, 2:178)

Ono što treba istaći o ovom ajetu koji se tiče osvete jeste to da on potiče oprost, te kaže da je to mnogo pohvalnije ponašanje.

Postoje neki uvjeti za odmazdu – ovisno o tome ko stoji iza nje i prema kome se ona čini. U Kur'anu, Bog objašnjava da nasljednici imaju pravo na odmazdu:

I ne ubijajte nikoga koga je Allah zabranio, osim kad pravda zahtijeva! A ako je neko, ni kriv ni dužan, ubijen, onda njegovom nasljedniku dajemo vlast, ali neka ni on ne prekoračuje granicu u ubijanju, ta njemu je data vlast. (Kur'an, 17:33)

Osim toga, kako je navedeno u Kur'anu, nasljednik ima izbor da izbjegne odmazdu, da traži kompenzaciju, što je u osnovi oprost. U jednom drugom ajetu, Bog objašnjava da je najbolje oprostiti:

Ma u čemu se razilazili, treba da presudu da Allah. To vam je, eto, Allah, Gospodar moj - u Njega se ja uzdam i Njemu se obraćam (Kur'an, 42:10)

Kako jasno stoji u ajetima u Kur'anu, najbolje je oprostiti i popraviti se. To je ponašanje kakvo je Bog volio i prije islama:

Mi smo im u njemu propisali: glava za glavu, i oko za oko, i nos za nos, i uho za uho, i zub za zub, a da rane treba uzvratiti. A onome ko od odmazde odustane, biće mu to od grijeha iskupljenje. Oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio pravi su nasilnici.
(Kur'an, 5:45)



Po Kur'anu je pogrešno na zlo odgovoriti zlim

Kada vođe terorističkih organizacija koje zloupotrebljavaju islam, ili vjerske vođe koje žele da ih ozakone, pitaju zašto izdaju fetve koje dozvoljavaju masakre i bombaške napade, oni će reći da je to odmazda zbog napada na muslimane. Istina je da muslimane ubijaju u različitim dijelovima svijeta, da im se nanosi zlo, da su potlačeni i da im se čini nepravda, ali ipak, Bog je zabranio da se na nasilje odgovara nasiljem. Činjenica da se u ajetima preporučuje oprost, čak i kada ima potrebe za osvetom, ide u prilog ovoj tvrdnji.

Po islamu krivica je lična i odmazda se ne smije koristiti u svrhu lične osvete

U Kur'anu je Bog zabranio zlo. Štaviše, islam je utvrdio princip "individualnosti zločina". Bombardovanje ljudi, napadi na nedužne civile, djecu, žene i starije osobe nisu ništa drugo nego ubistvo. Isto tako, ubijanje ljudi samo zbog njihove nacionalnosti, vjere, sekte ili osveta koja je zasnovana upravo na ovim razlozima, također je u potpunosti oprečnosti sa islamom.

Pravednost se nalazi u osnovi zakona o ratovanju u islamu, nastojanje da se uspostavi mir, kompromis i da se oprost. Cilj je da se osigura život za sebe i druge. Iz ovog razloga, princip "odmazde" koji je Bog dozvolio kako bi spriječio ubijanje, ali savjetovao oprost kao puno bolji oblik ponašanja, ne može biti iskorišten u ličnoj osveti prema pojedincima i društvu.

Kur'anske zapovijedi su savršeno jasne, ali činjenica da postoje ljudi koji pokušavaju sprovesti teror u ime religije čini istragu psihologije terora krucijelom.

Psihologija terora i njezine metode

Pojam terora ima širi obim značenja od onoga koji se koristi u svakodnevnom jeziku.

Generalno, teror u današnjem jeziku predstavlja oružanu borbu koju, u principu, vode radikalne grupe. Teror doslovno znači **izazivanje straha, zastrašivanje**. Međutim, ovo izazivanje straha i zastrašivanje je prilično velikog obima i predstavlja stanje straha i **nasilja**, stanje koje se odražava u svim sferama ljudskog života. Teror sadrži jedan sistematičan i povećan strah radi nametanja ljudima određene ideje i postupaka, te sve vrste nasilja koje bi pobudile strah. Međutim, cilj prema kome je usmjeren teror, u svakom slučaju, direktno ili indirektno, bivaju civili.

Terorističke organizacije koriste se terorom da bi na svoju stranu pridobile javnost. Računaju da će zadavanjem straha postići moć, a sa tom snagom javnost ili, u većini slučajeva, jedan dio javnosti pridobiti na svoju stranu. Vrsta terora o kome upravo govorimo je ono što se prvo poima pri spominjanju riječi teror, a generalno se oslovljava kao desničarski teror.

Međutim, postoji još i teror koji je vidljiv u zemljama Trećeg svijeta i koga primjenjuju diktatorski režimi. Logika koja je ovdje vidljiva zapravo nije ništa drugo do makro praksa logike ljevičarskog terora. Kadar koji posjeduje vlast ili gdje je diktator tlačitelj, vlast koristi jedino radi ličnih interesa i zbog toga je sukobljen sa različitim društvenim opozicijama. U tom slučaju, da bi dokazao da je jači od opozicije, aktualni režim koristi istu formulu: primjenjuje teror da bi ga se narod bojao. A taj strah mu osigurava moć.

Terorističke organizacije ističu da im je, u skladu sa ideologijom koju zastupaju, cilj uklanjanje uprave i vlasti za koju smatraju da stvara tiraniju i nepravdu i, na taj način, uspostavljanje jednog sretnog i pravednog načina života. Međutim, to uopće nije realan pri-

stup. Za one koji posjeduju ovakvo shvatanje, Bog kaže slijedeće u prvim ajetima sure Al-Baqarah:

Kada im se kaže: "Ne remetite red na Zemlji!" - odgovaraju: "Mi samo red uspostavljamo!" Zar?! A, uistinu, oni nered siju, ali ne opažaju (Kur'an, 2:11-12).

Ubijanje ljudi za teroriste predstavlja oblik življenja. Bezdušno su u stanju pucati na nevine ljude, baciti bombu na malu i sasvim nedužnu dječicu. Prolijevanje krvi njima znači zadovoljstvo, nasladu i cilj. Izlaze iz ljudskosti i pretvaraju se u razjarene divlje životinje. Ukoliko se među njima pojavi neko ko pokazuje i najmanji osjećaj milo-

Za teroriste je ubijanje ljudi i širenje uništenja i haosa – stil života. Oni krv proljevaju namjerno. Ubijaju nevine, bacaju bombe na djecu i raznose kuće bez ikakva saosjećanja.



sti, odmah ga izbacuju iz stroja proglašavajući ga kukavicom ili izdajicom. Inače, u većini slučajeva oni se i međusobno oružano obračunavaju i organiziraju se međusobne krvave čistke unutar različitih frakcija.

Kao što se vidi, terorizam nije ništa drugo do jedan satanski vulkan koji bljuje krv. Ko god da podršku ovom kolu vandalizma, daje podršku jednom satanističkom sistemu. Nikoga ne bi smjelo zavarati to što teroristi koriste vjerske pojmove, što djeluju pod vjerskim simbolima. Teroristi, koji se na taj način zaogrću lažnim plaštom vjere, čine dva zločina. Prije svega, zbog toga što izazivaju krvoproliće, a potom što, predstavljajući da to čine u ime vjere, praktikuju čisto antivjersku propagandu.

Kao što smo i ranije naveli, vjera i teror dva su apsolutno oprečna stajališta. Kao svoj put, terorizam se opredjeljuje za agresivnost, ubijanje, rat, zadavanje bola, tiraniziranje... Međutim, prema Kur'anu, sve to predstavlja zulum. Bog naređuje mir, dogovor, činjenje dobra i dovođenje u red međuljudskih odnosa. Saopćava nam da zabranjuje teror i svaku vrstu nereda i da proklinje one koji se nalaze u akcijama ove vrste:

A oni koji ne ispunjavaju dužnosti prema Allahu, iako su se na to čvrsto obavezali, i kidaju ono što je Allah naredio da se poštuje, i čine nered na Zemlji - njih čeka prokletstvo i najgora prebivalište! (Kur'an, 13:25).

Temeljna karakteristika onih koji se nalaze u terorizmu, koji su se, na neki način, upleli u ovaj zulum jeste da su oni daleko od straha od Boga, i ljubavi prema Njemu, da imaju okamenjena srca i jedno bolesno duhovno stanje.

Teroristi su nemilosrdni, jedini cilj im je uništenje

Osnivač ruskog anarhizma Michael Bakunjin i njegov učenik Nachayev na slijedeći način definiraju idealnog terorista:

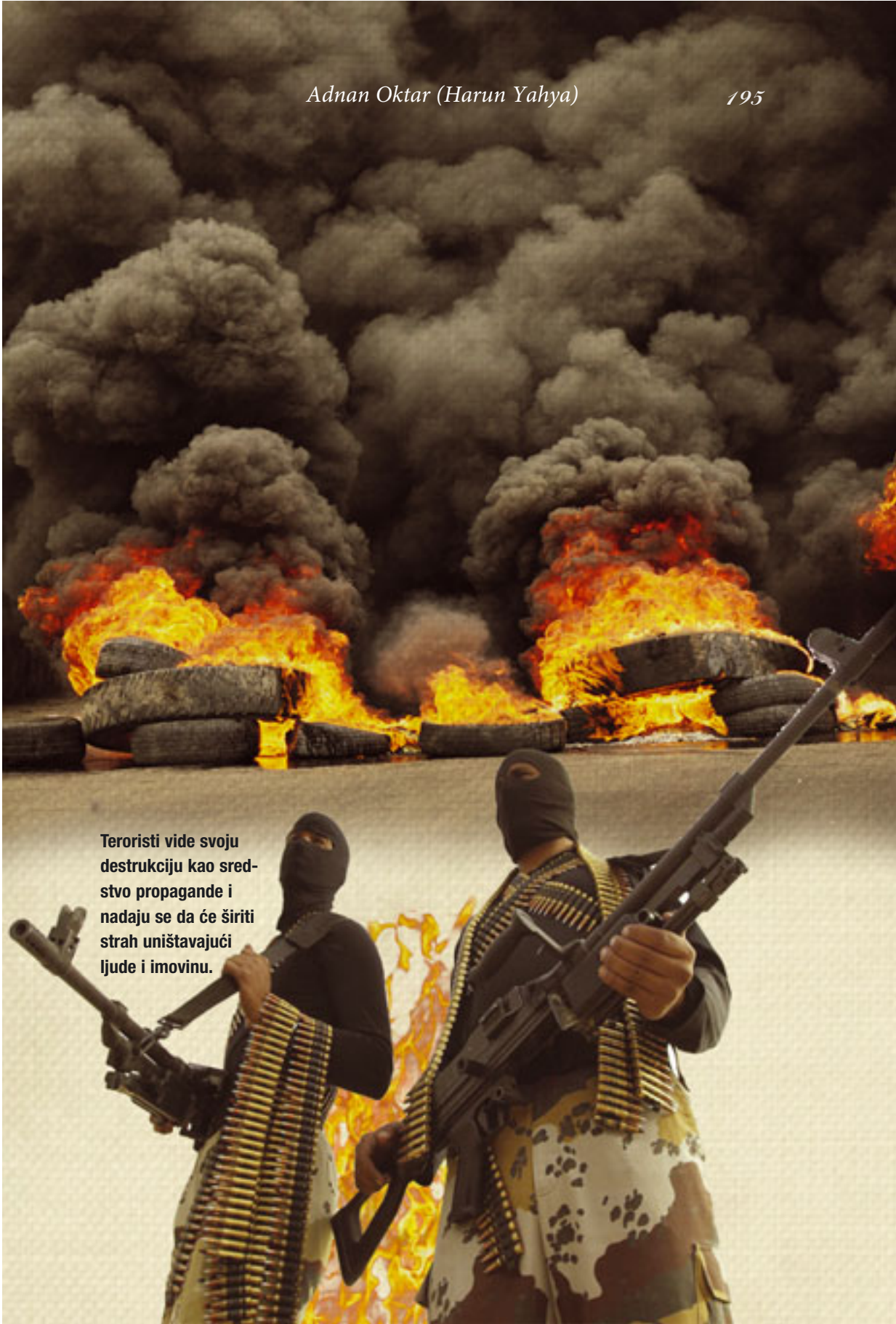
Idealni terorist je osoba koja je prekinula sve zakonite i moralne odnose sa legalnim poretkom i svim institucijama civiliziranog svijeta. (...) Priznaju samo jednu nauku: uništenje.¹⁹

Kao što je razumljivo iz ovih riječi Bakunjina i Nachayeva, teroristi su osobe koje su prekinule sve veze sa svim institucijama, i materijalnim i duhovnim, koje, prema tome, negiraju sve moralne vrijednosti i koje ove institucije doživljavaju kao smetnju i neprijatelja. A u jednoj drugoj izjavi Bakunjin je rekao da bi "terorist trebao imati samo jedan cilj - nemilosrdno uništenje! (...) Uzimajući u obzir ovaj cilj, morao bi uvijek, neumorno i hladnokrvno, biti spreman na smrt i na svojeručno ubijanje onih koji ga sprečavaju u tome!"

Portret terorista se slijedećim rečenicama skicira u Revolucionarnom priručniku, knjizi koja se smatra nekom vrstom priručnika terorizma:

...Revolucionar, prema kome se grubo postupa, trebao bi, također, biti grub prema drugima zanemarujući pritom ljubav, zahvalnost, pa čak i dostojanstvo. Mora jedino znati za hladnu požudnost revolucionarne misije, čija će mu realizacija donijeti zadovoljstvo, draž i nagradu.²⁰

Ove riječi sasvim jasno razotkrivaju mračnu stranu terorizma i pokazuju da je teror na apsolutno suprotnoj strani u odnosu na islam koji se zasniva na miru, toleranciji i ljubavi.



Teroristi vide svoju
destrukciju kao sred-
stvo propagande i
nadaju se da će širiti
strah uništavajući
ljude i imovinu.

Islam osuđuje sve akte terora i nasilja, pa tako i Bostonski napad

Svi pravi muslimani su osudili užasne terorističke napade na Bostonskom maratonu u Americi 2013. godine, isto kao što su osudili napade 11. septembra i sve ostale terorističke napade.

Ovaj teroristički napad u kojem je troje ljudi izgubilo život, a stotine drugih su ranjeni, predstavlja divljački čin koji je isplaniran s namjerom da se Zapadni i islamski svijet primoraju da se bore jedni protiv drugih. Slični nemilosrdni napadi su korišteni mnogo puta u različitim zemljama kako bi se pokušalo dati Zapadu utisak da je islam vjera koja propagira nasilje i teror. Ovi napadi su bili prilično uspješni. Nakon napada u Bostonu, pojedine medijske kuće u Americi su potakle nasilje prema muslimanima i njihovu izolaciju iz društva. Uvijek je bilo takvih provokacija i njih će uvijek biti. Međutim, muslimani imaju dužnost da se ne zaustavljaju na osudi terorističkih napada, te da cijelom čovječanstvu nastave govoriti o pravoj islamskoj moralnosti.

Ko god tvrdi da je musliman i kaže da mu vjera nalaže terorističke napade i nasilje, ima namjeru ili da provocira, ili u stvari ne zna ništa o vjeri. Neko ko kaže takvo nešto jer ne posjeduje znanje o islamu će se popraviti ukoliko mu se objasni ono što je navedeno u Kur'anu. Ljude



Prema moralim učenjima Kur'ana, ubiti jednu nevinu osobu je akt nevjerovatne okrutnosti. Bog zabranjuje terorističke napade i osuđuje one koji ih čine.

možemo ispravno naučiti islamu samo ako u provokaciji nema vjere u ono što govore. Ako svako zna da su nasilje i mržnja neprihvatljivi u islamu, nestat će problemi koje izazivaju provokatori i ekstremisti.

Postoje ljudi u kršćanskom i židovskom svijetu koji nastoje da potaknu neprijateljstvo prema islamu, isto kao što postoje ljudi u islamskom svijetu koji potiču neprijateljstvo prema kršćanima i Jevrejima. Svi oni su fanatici čije provokacije nisu zasnovane na onom što je navedeno u Kur'anu, nego na hadisima koje su sami izmislili. Ovo je vrlo ozbiljan problem u islamskom svijetu, i mi ga ne smijemo zanemariti. Svi pravi muslimani se osjećaju nelagodno kada se takvi ljudi počnu smatrati pripadnicima islamskog svijeta i predstavnicima vjere, budući da oni nemaju niti jednu od vrijednosti koje nalaže islam. Oni su lišeni osjećaja ljubavi, ljubaznosti i suosjećanja. Ispunjeni su bijesom, ne samo prema pripadnicima drugih vjeroispovijesti, nego i prema muslimanima koji pripadaju drugoj sekci. Oni mrze nekoga koga nikada nisu upoznali jer pripada drugoj grupi. To je izopačeno i neprihvatljivo ponašanje za muslimane.

Izazivanje sukoba među pripadnicima drugih vjera i etničkih pripadnosti je metoda koju su uspješno koristili svi oni koji su željeli ratove. Ipak, ovaj svijet je ogroman i dovoljno je plodnog tla za svakoga ko želi živjeti u miru i blagostanju. Ne postoji pravi razlog za sukobe ili nasilje. Svi navedeni razlozi za rat i sukobe su isprazni.

Puno je lakše živjeti u miru i ljubavi, nego u sukobu i ratu. Na primjer, neprihvatljivo je da bilo Palestinci ili Izraelćani žive skriveni iza zidova, u strahu od bombi i drugog naoružanja. Borba ova dva naroda, od kojih jedan potiče od poslanika Ismaila, a drugi od poslanika Jakuba, predstavlja sramotu za cijelo čovječanstvo.

Nadamo se da će izbljedjeti radikalni pogledi ljudi, a da će ih zamijeniti umjereni, lijepi pogledi razumnih ljudi, punih poštovanja – historijski gledano, radikalni pokreti uvijek nestanu ili se sami unište – ali, da bi se to desilo, jako je bitno da svi razumni ljudi u islamskom, kršćanskom i jevrejskom svijetu budu ujedinjeni u solidarnosti. Bitan je savez dobrih ljudi. Do ovog saveza mora doći ne samo među muslimanima, nego i među sljedbenicima Knjige. U suprotnom se nikada u potpunosti nećemo moći riješiti terorističkih napada i nasilja.

*Allah poziva u Kuću mira
i ukazuje na Pravi put
onome kome On hoće..
(Kur'an, 10:25)*



STAV ISLAMA PREMA ZAJEDNICAMA SVETIH KNJIGA

Paralelno sa savremenim pitanjem terora, druga veoma značajna tema koja je došla na dnevni red svjetske javnosti je odnos između islama i Zapada. Kao što je već poznato, određeni analitičari su '90-ih iznijeli da se svijet nalazi pred jednim sukobom islam-Zapad. Upravo je to i glavna tema poznate teze i djela Samuela Huntingtona Sukob civilizacija. Međutim, ova teza zasniva se na utopističkom scenariju koji proističe iz pretjeranog utjecaja određenih neukih i radikalnih elemenata u objema civilizacijama. U principu, ne može postojati sukob između islamske i Zapadne civilizacije, pošto je Jevrejsko-kršćansko uvjerenje, koje čini temelje Zapadne civilizacije, u skladu i savezu sa islamom, a nikako u sukobu.

U Kur'anu se Jevreji i kršćani nazivaju "zajednicama svetih Knjiga" (sljedbenici Knjige). Razlog tome je što su pristalice obje ove vjere potčinjene svetim Knjigama koje je objavio Bog, a što se tiče islamskog stava prema ovim zajednicama, on je krajnje tolerantan i pravedan.

Pravedni islamski stav prema sljedbenicima Knjige formiran je još u periodu rađanja islama. Kao što je poznato, muslimani su u tom periodu bili u poziciji manjine koja je, pod presijama i torturama idolopoklonika, u Meki nastojala očuvati svoju vjeru. Zbog jačine ovih presija neki muslimani su donijeli odluku o napuštanju Meke i traženju azila kod pravednijih vladara. Muhammed (savs) rekao im je da utočište potraže kod etiopskog kralja Nedžašija, koji je bio kršćanin. Kada su došli u Etiopiju, muslimani, koji su poslušali ovaj savjet, zatekli su jednu krajnje pravednu vlast koja ih je primila ljubazno i s poštovanjem. Kralj Nedžaši odbio je zahtjeve idolopokloničkih izaslanika koji su tražili izručenje muslimana, a muslimanima saopćio da slobodno mogu živjeti u njegovoj zemlji.

Ovakvo kršćansko ponašanje, koje se zasniva na idejama saosjećajnosti, milosrđa i pravičnosti, činjenica je na koju je Bog skrenuo pažnju u Kur'anu:

... i svakako ćeš naći da su vjernicima najbliži prijatelji oni koji govore: "Mi smo kršćani" - zato što među njima ima svećenika i monaha i što se oni ne ohole. (Kur'an, 5:82)

Zajedničko vjerovanje i vrijednosti muslimana i sljedbenika Knjige

Kršćansko i muslimansko vjerovanje zajedničko je u mnogo prava. Na isti način i Jevrejstvo sa islamom dijeli dosta zajedničkih vjerovanja. Kur'anskim ajetom "...Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste - jedan, i mi se Njemu pokoravamo" (Al-'Ankabut, 46) Bog ističe da su muslimani i sljedbenici Knjige saglasni u vjeri u Boga.

Pristalice sve tri vjere:

* vjeruju da je Bog cijeli univerzum stvorio iz ničega i da Svojom neograničenom moću gospodari cijelom materijom;

* vjeruju da je Bog, na jedan čudotvoran način, stvorio živa bića i čovjeka i da čovjek posjeduje dušu koju mu je Bog udahnuo;

* vjeruju u oživljenje nakon smrti, raj i pakao, u postojanje meleka (anđela), te da je Bog naše živote zasnovao na sudbini;

* vjeruju da je kroz historiju Bog ljudima poslao niz vjerovjesnika kao što su Nuh, Ibrahim, Ishak, Yusuf, Davud (savs), a muslimani vole sve ove vjerovjesnike. U jednom Kur'anskom ajetu se na slijedeći način prenosi da muslimani ne prave nikakva razdvajanja među vjerovjesnicima:

Poslanik vjeruje u ono što mu se objavljuje od Gospodara njegovog, i vjernici - svaki vjeruje u Allaha, i meleke Njegove, i knjige Njegove, i poslanike Njegove: "Mi ne izdvajamo nijednog od poslanika Njegovih!" i oni govore: "Čujemo i pokoravamo se; oprosti nam, Gospodaru naš; Tebi ćemo se vratiti!"
(Kur'an, 2:285).

Onda kada se muslimani, kršćani i Jevreji ujedine oko zajedničke riječi, kada shvate da su jedni drugima prijatelji, a nikako neprijatelji, svijet će biti jedno veoma drugačije, prelijepo mjesto.



Ne samo u pitanjima vjere, sljedbenici Knjige su u skladu sa muslimanima i u pitanjima moralnih vrijednosti. U savremenom svijetu, u kome se veoma brzo širi nemoralnost poput prostitucije, homoseksualizma i droge i model sebičnih, koristoljubivih i nemilosrdnih ljudi, sljedbenici Knjige i muslimani vjeruju u zajedničke vrline: čestitost, čednost, poniznost, nesebičnost, saosjećajnost, milosrđe, ljubav...

Iako su takvi pojmove poput "Kraja historije" i "Sukoba civilizacija" počeli biti popularni od 90-ih pa nadalje, jedna činjenica nazire se u ovim teškim vremena. Ovi koncepti nemaju nikakvu važnost i oni ne pružaju nikakva rješenja. Iskustvo nas uči da ne možemo graditi blaženstvo na nesreći drugih. S obzirom na to, moramo naći način da zacijelimo ove rane zajedno i da se "oporavimo" što je prije moguće. Jedino sredstvo za ovo je shvatiti vrijednost koju Kur'an pridaje sljedbenicima Knjige.

Vrijednost koju sljedbenicima Knjige pridaje Kur'an

Od sada vam se dozvoljavaju sva lijepa jela; i dozvoljavaju vam se jela onih kojima je data Knjiga, i vaša jela su njima dozvoljena; i čestite vjernice su vam dozvoljene, i čestite kćeri onih kojima je data Knjiga prije vas, kad im vjenčane darove njihove dadete s namjerom da se njima oženite, a ne da s njima blud činite i da ih za prilježnice uzimate. A onaj ko otpadne od prave vjere – uzalud će mu biti djela njegova i on će, na onome svijetu, nastradati. (Kur'an, 5:5)

Ovaj ajet opisuje vrijednost koju muslimani daju sljedbenicima Knjige. Prema ovom ajetu, muslimanu je dozvoljeno da se oženi pripadnicom sljedbenika Knjige. Ovo je vrlo značajna dozvola, budući da je navedena u ajetu: **Nevaljale žene su za nevaljale muškarce, a nevaljali muškarci su za nevaljale žene; čestite žene su za čestite**

muškarce, a čestiti muškarci su za čestite žene. (Kur'an, 24:26) Muslimani imaju dužnost da ožene dobre, čiste ljude. Ovo ukazuje na to da su Jevreji i kršćani također dobri, čisti ljudi.

Osim toga, postoji još jedan vrlo bitan kriterij. Musliman koji namjerava oženiti Jevrejku ili kršćanku, će joj se obraćati sa "draga", "voljena", on će s njom zasnovati porodicu, s njom, provesti s njom

Danas i muslimani i sljedbenici Knjige učestvuju u borbi protiv nemorala poput seksualnih perverzija ili ovisnosti o drogama. Svaka od ove tri religije prihvata čestitost, iskrenost i samopožrtvovanje kao predivne vrline.



cijeli svoj ovozemaljski ili čak život na ahiretu. Ona je jedina osoba s kojom će on dijeliti svoje probleme i svoju sreću. Oni će paziti jedno drugo kada su bolesni, te vjerovati jedno drugom.

Prema vjerovanju fanatika, muškarac treba osjećati neprijateljstvo prema osobi koju naziva "voljenom", sa kojom će provesti cijeli svoj život, kojoj će povjeriti svoj život, majci svoje djece koju će proglasiti prokletom samo zato što je ona kršćanka ili Jevrejka. Čovjek bi morao biti mentalno bolestan da učini nešto ovakvo. Ovaj ajet opisuje ljubav koju racionalan musliman koji postupava kako nalaže Kur'an, pokazuje prema Jevrejima i kršćanima.

Ajet također daje posebnu dozvolu muslimanima: to je dozvola da jedu hranu koju su pripremili sljedbenici Knjige. Ovo je vrlo važno. Kao što znamo, muslimani moraju obratiti pažnju na zabrane kada pripremaju hranu: zabranjeno je svinjsko meso, te meso životinje koja nije ubijena u ime Boga. Činjenica da je muslimanima dozvoljena hrana koju pripreme Jevreji i kršćani ukazuje na to da se ovim narodima može vjerovati. Isto se odnosi na kršćane i Jevreje, jer je i njima dozvoljeno da jedu hranu koju su pripremili muslimani.

Korisno bi moglo biti da spomenemo još opis prijateljstva. Sljedbenici Knjige i muslimani mogu jesti zajedno pod istim krovom, biti gosti jedni drugima, sjediti za istim stolom i biti domaćini jedni drugima. To je definicija prijateljstva. Ono što je opisano nije klima u kojoj vlada mržnja, ubijanje, nego ljubav, prijateljstvo i bratstvo.


Ovo nije jedini ajet u kojem se govori o sljedbenicima Knjige. Bog hvali sljedbenike Knjige u mnogim Kur'anskim ajetima. Kao što stoji u sljedećim ajetima:

U narodu Musaovu ima ljudi koji na Istinu upućuju i koji prema njoj pravedno sude. (Kur'an, 7:159)

Ali, nisu svi oni isti. Ima ispravnih sljedbenika Knjige koji po svu noć Allahove ajete čitaju i mole se; Oni u Allaha i u onaj svijet vjeruju i traže da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvrćaju i jedva čekaju da učine dobročinstvo; - oni su čestiti; bilo kakvo dobro da urade, biće za nj nagrađeni. - A Allah dobro zna one koji se Njega boje. (Kur'an, 3:113-115)

Ima i sljedbenika Knjige koji vjeruju u Allaha i u ono što se objavljuje vama i u ono što je objavljeno njima, ponizni su prema Allahu, ne zamjenjuju Allahove riječi za nešto što malo vrijedi; oni će nagradu od Gospodara njihova dobiti. - Allah će zaista brzo računati svjedjeti. (Kur'an, 3:199)

Kako ovi ajeti jasno pokazuju, čisti i iskreni Jevreji i kršćani su pohvaljeni u Kur'anu, te im je obećana lijepa nagrada od Boga. Bog kaže da će On uvesti ove ljude u Džennet. To je izraz Njegove ljubavi. Kako musliman može biti neprijatelj nekome koga Bog voli, s kim



U Kur'anu se kršćani i Jevreji nazivaju sljedbenicima Knjige i naređuje se njihovo poštovanje, te milost i ljubaznost prema njima. I jedni i drugi također vjeruju u Boga i dijele iste moralne vrijednosti muslimana.



je zadovoljan i koga želi uvesti u Džennet? Prema Kur'anu, to je nedopustivo. Takvo neprijateljstvo je zločin prema Kur'anu. Stoga, fanatici koji se vode izmišljenim hadisima – uprkos tome što ajeti Kur'ana jasno ukazuju na nešto drugo – griješe tako što stvaraju neprijateljstvo prema sljedbenicima Knjige.

Ono što moramo uraditi jeste pozvati sljedbenike Knjige u islam, učiniti to lijepim riječima, a onda odluku prepustiti njima.

Muslimani sljedbenike Knjige pozivaju na "Jedinstvo Boga"

I sa sljedbenicima Knjige raspravljajte na najljepši način, ali ne i sa onima među njima koji su nepravedni – i recite: "Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste – jedan, i mi se Njemu pokoravamo." (Kur'an, 29:46)

Reci: "O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!" Pa ako oni ne pristanu, vi recite: "Budite svjedoci da smo mi muslimani!" (Kur'an, 3:64)

Ovi ajeti ukazuju na dužnosti muslimana da ne omalovažavaju sljedbenike Knjige, da ih slučajno ne bi stjerali u kut, osjetili mržnju prema njima, kao što nalažu neki izmišljeni hadisi. Dovoljno je da ih ljubazno pozovu da vjeruju u jednog Boga. Monoteizam je osnovni princip sve tri vjere. Muslimani se mogu sastati i razgovarati sa sljedbenicima Knjige, propovijedati, i pozvati ih da vjeruju u jednog Boga i sve knjige koje su objavljene. Komunikacija, propovijedanje i prijateljstvo predstavljaju nit koja ih veže. Prema Kur'anu svaki musliman ima obavezu da se ljubazno ophodi prema Jevrejima i kršćani-

ma, da ih pozove da vjeruju u jednog Boga, i naravno, sve to na vrlo ljubazan način, bez toga da ih satjera u kut.

Jevreji imaju pravo da žive u svetoj zemlji prema Kur'anu

S obzirom na to da neke muslimanske zajednice nisu svjesne Kur'anskih ajeta, te ne znaju ono što propagira islam, oni nastoje ukloniti Jevreje iz Svete Zemlje i zbrisati Izrael s mape. Oni nisu svjesni da takvo ponašanje predstavlja pobunu protiv Kur'ana.

Prema Kur'anu, Jevreji imaju pravo da žive u Svetoj Zemlji. Kako stoji u ajetu:

A kada Musa reče narodu svome: "O narode moj, sjetite se Allahove blagodati prema vama kada je neke od vas vjerovjencima učinio, a mnoge vladarima, i dao vam ono što nijednom narodu nije dao; o narode moj, uđite u Svetu zemlju, koju vam je Allah dodijelio, i ne uzmičite nazad, pa da se vratite izgubljeni" (Kur'an, 5:20-21)

i poslije toga rekosmo sinovima Israilovim: "Naselite se u zemlji, pa kad Smak svijeta dođe, dovešćemo vas izmiješane." (Kur'an, 17:104)

Kako se jasno vidi iz navedenih ajeta, i Tora i Kur'an govore o tome da Jevreji moraju živjeti u Svetoj Zemlji. Zaista je dobro to što Jevreji žive u Svetoj Zemlji i to je izvor radosti za prave muslimane. Lijepo je vidjeti da je ispunjeno obećanje koje je Bog dao prije 3000 godina, te svjedočiti onome što su predskazali poslanici Ibrahim (savs) i Musa (savs). Bog je prije nekoliko hiljada godina obznanio da će "Jevreji živjeti u toj zemlji", i mi sada vidimo da se to uistinu i desilo. Trebamo s radošću gledati na to.

Bitno je istaći da Bog insistira na miru, ne samo u Kur'anu, nego i u Tori. U Svetoj zemlji će živjeti Jevreji, ali i muslimani i kršćani, i

svi oni će se pobrinuti za to da ljubavi mir vladaju u cijeloj regiji. Oni će živjeti u bratstvu. Ima dovoljno prostora za sve. Niko neće biti istjeran iz svog doma ili prognan. Takvo nešto se neće desiti. To je vjerska obaveza za Jevreje, kršćane i muslimane. Bog želi mir za sve nas.

Prema manastirima, crkvama i sinagogama mora se osjećati poštovanje

Druga značajna činjenica koju saznajemo iz Kur'ana je da se muslimani s krajnjim poštovanjem moraju odnositi prema kršćanskim i Jevrejskim bogomoljama. U Kur'anu se i bogomolje sljedbenika Knjige, manastiri, crkve i sinagoge, spominju kao mjesta u kojima se spominje Božije ime i koja se nalaze pod Allahovom zaštitom:

Muslimani žele da Jevreji i kršćani žive u miru i slozi zajedno s njima, poštujući jedni druge s istinskim razumijevanjem, u prijateljstvu i saosjećanju.



...A da Allah ne suzbija neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji vjeru Njegovu pomažu - ta Allah je zaista moćan i silan! (Kur'an, 57:40)

Navedeni ajet pokazuje da se svaki musliman sa poštovanjem treba odnositi prema bogomoljama sljedbenika Knjige i da ih treba štiti.

U biti, Bog u Kur'anu naređuje muslimanima da ni prema kojem narodu ne gaje mržnju. U nizu ajeta se naređuje pravedan odnos i prema idolopoklonicima. Zaista, kao što je uradio sa sljedbenicima Knjige, radi osiguranja društvenog poretka, Muhammed (savs) je sklopio određene sporazume i sa idolopoklonicima. Prema njima se uvijek odnosio pravedno i njihovi zahtjevi za zaštitu prihvatani su od strane Muhammeda (savs).

Ovaj zahtjev za azil podrazumijevao je, također, i zahtjev za Muhammedovom (savs) zaštitom od mogućnosti bilo kakve nepravde ili napada. Veliki broj nemuslimana i idolopoklonika je u toku života Muhammeda (savs) od njega tražio utočište, a, izlazeći ususret njihovim zahtjevima, on im je osiguravao zaštitu, pošto je u Kur'an-skoj suri At-Tawba Bog naredio da prihvati njihove zahtjeve kada mu se idolopoklonici obrate za azil. Spomenuti ajet glasi:

Ako te neki od mnogobožaca zamoli za zaštitu, ti ga zaštititi da bi saslušao Allahove riječi, a potom ga otpremi na mjesto pouzdano za njega... (Kur'an, 9:6)

Kršćani i Jevreji su sljedbenici Knjige, odnosno potčinjeni su Knjigama koje im je Bog objavio. Posjeduju pojmove ispravno - pogrešno, dozvoljeno - zabranjeno. Znaju da će polagati račun pred Bogom, uvažavaju i vole Njegove poslanike. Dakle, postoji zajednički temelj na osnovu kojeg se svi možemo ujediniti.


Okupljanje oko "jedne zajedničke Riječi"

U kontekstu termina sljedbenici Knjige, Bog u Kur'anu izdaje naređenje muslimanima: pozivati na "okupljanje oko jedne zajedničke Riječi":

Reci: "O, sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko jedne Riječi i nama i vama zajedničke: da se nikome osim Allahu ne klanjamo, da nikoga Njemu ravnim ne smatramo i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne držimo!"... (Kur'an, 3:64).

Upravo je to poziv koga mi upućujemo kršćanima i Jevrejima: dođite da se, kao ljudi koji vjeruju u Boga i koji se pokoravaju Njegovim objavama, okupimo oko zajedničke Riječi, tj. vjere: svi zaje-





dno volimo Boga, našeg Stvoritelja i Gospodara, pokoravamo se Njegovim naredbama i molimo se da nas Bog još više približi Istini.

Kada se muslimani, kršćani i Jevreji na ovaj način okupe oko zajedničke Riječi, kada shvate da su prijatelji jedni drugima, a ne neprijatelji, kada vide da im je istinski neprijatelj ateizam, svijet će tada biti jedno sasvim drugačije područje. U slučaju da se naučna borba protiv ateističkih ideja vodi

Džamije, crkve i sinagoge su posebna mjesta za molitvu gdje se spominje Božije ime. U Kur'anu Bog kaže da se ova svetišta moraju poštovati i čuvati.

saosjećanjem, ljubavlju i pod svjetlom nauke, prestali bi stoljetni sukobi, neprijateljstva, mržnja, strahovi i terorističke akcije i uspostavila bi se nova civilizacija, koja bi bila zasnovana na "zajedničkoj Riječi", na ljubavi, poštovanju i miru.

Postoje određene značajne činjenice koje muslimani moraju imati u vidu. Ne smiju zaboraviti da su sasvim jasni kriteriji kojima nas Bog o različitim vjerama i narodima podučava u Kur'anu, a ti su:

* Kur'an zabranjuje svaku vrstu rasizma;

* u Kur'anu se naređuje da se, sve dok prema islamu i muslimanima ne budu zauzimali neprijateljski stav, prema različitim vjerama odnosimo krajnje umjereno i prijateljski.

Sasvim je jasna činjenica da Jevreji imaju niz pogrešaka koje se kritiziraju, na koje se skreće pažnja i na koje se upozorava u Kur'anu. Očigledni su također i zločini protiv čovječanstva koje danas vrši Izrael. Međutim, sve to ne bi smjelo biti povod da muslimani osjećaju mržnju prema Jevrejima. Zločini koje su, zbog cionističke ideologije, počinili i koje i danas čini jedan dio Jevreja, ne smiju se pripisati istinskoj Jevrejskoj vjeri i njezinom narodu.

Drugi temeljni aspekt kome smo podučeni opet u Kur'anu je da ne iznosimo presudu nekome zato što pripada nekoj rasi, naciji ili vjeri. U svakoj ljudskoj zajednici nalaze se i oni koji su dobri i oni koji su loši. U Kur'anu se skreće pažnja na ovu diferenciju. Ilustracije radi, nakon isticanja da je jedan dio sljedbenika Knjige ustao protiv Boga i da je "u zlu svaku mjeru prekoračio", skreće se pažnja i na izuzetke od toga pa se kaže:

Ali, nisu svi oni isti. Ima ispravnih sljedbenika Knjige koji po svu noć Allahove ajete čitaju i mole se; Oni u Allaha i u onaj svijet vjeruju i traže da se čine dobra djela, a od nevaljalih



**Zlodjela na svijetu će prestati kada se muslimani, kršćani i Jevreji ujedinjeni obrate Bogu, pošti-
vajući svoje međusobne razlike.**

**odvraćaju i jedva čekaju da učine dobročinstvo; - oni su čestiti;
bilo kakvo dobro da urade, bit će za nj nagrađeni. - A Allah
dobro zna one koji se Njega boje! (Kur'an, 3:113-115).**

A u drugom ajetu se kaže: "Mi smo svakom narodu poslanika poslali: "Allahu se klanjajte, a kumira se klonite!" i bilo je među njima onih kojima je Allah na Pravi put ukazao, a i onih koji su zaslužili da ostanu u zabludi; zato putujte po svijetu da vidite kako su završili oni koji su poslanike u laž utjerivali" (Kur'an, 16:36). Svim svojim poslanicima Bog objavio je da je Bog samo jedan, i da sve molitve, robovanje i pokornost trebaju biti usmjereni jedino prema Njemu. Međutim, neki od onih kojima su slati poslanici i Knjige našli su Pravi put, a neki su ostali na stranputici. Dok su neki ljudi na strani dobra, drugi se odlučuju za put smutnji. To je jedan Allahov zakon. i vjernici bi trebali posjedovati ovakav nadzor, ne bi smjeli gubiti iz vida da, kao što u svakoj vjeri mogu postojati iskreni vjernici uzornog morala koji se boje Boga, isto tako, mogu

postojati i oni koji su daleko od morala koji nalaže vjera.

Nadamo se i želimo osnivanje jednog svjetskog poretka u kome će sve rasističke stranputice biti napuštene, gdje će, bez obzira na rasu i vjeru, svi ljudi moći zajedno živjeti u miru, gdje će svi biti poštovani i sa zaštićenim pravima. Nema sumnje, udruživanjem vjernika i idejnom borbom protiv svih ateističkih ideologija osigurat će se željeni mir i sigurnost. Bog u svojim ajetima kaže slijedeće:

Nevjernici jedni druge nasljeđuju. Ne postupite li tako, nastat će smutnja na Zemlji i nered veliki! (Kur'an, 8:73).

A zašto je među narodima prije vas bilo samo malo čestitih, koji su branili da se na Zemlji nered čini, koje smo Mi spasili! A oni koji su zlo radili odavali su se onome u čemu su uživali, i griješnici su postali! (Kur'an, 11:116).

Zbog čega bi muslimani i sljedbenici Knjige trebalo da djeluju zajedno?

Još jedna bitna činjenica koja povezuje kršćanstvo, judaizam i islam i zahtijeva da djeluju kao jedno jeste utjecaj ateizma u današnje vrijeme. Isto tako možemo govoriti o šteti koju nanose različite radi-



kalne struje koje su kasnije postale dijelom tri monoteističke religije.

Među najpoznatijim i najstrašnijim filozofijama podrazumijevamo materijalizam, komunizam, fašizam, anarhizam, rasizam, nihilizam i egzistencijalizam. Mnogi ljudi koji vjeruju u ove pogrešne filozofije, varljive opise i objašnjenja koja se tiču kosmosa, društva i samog čovjeka, su i sami izgubili vjeru ili su sumnjali u nju. Štaviše, ove ideologije su uvukle narode, društva i nacije u sukobe i ratove. Njihova krivica su bol i nevolje koje čovječanstvo trenutno proživljava.

Dok niječu postojanje Boga i stvaranje, sve već prethodno spomenute ideologije imaju takozvanu naučnu osnovu: teoriju evolucije Charlesa Darwina. Darvinizam predstavlja osnovu ateizma. U kratkim crtama, ova teorija tvrdi, i to bez naučne osnove – da su ljudska bića evoluirala kao rezultat slučajnosti i putem borbe za život. Stoga Darwin šalje vrlo varljivu poruku ljudima: "Vi niste odgovorni nikome, vaš život je rezultat slučajnosti, morate se boriti, te uništiti druge ukoliko je riječ o borbi za vlastiti život. Ovaj svijet je mjesto gdje se dešavaju sukobi i štite vlastiti interesi."



Poruke koje nam šalju darvinistički koncepti kao što je koncept "prirodne selekcije", "borbe za život", "opstanka najjačeg" predstavljaju sredstvo ove opasne dogme. Ona savjetuje ljude da budu egoisti, da se bore samo za sebe, da budu okrutni i da tlače druge. Ona uništava vrline kao što su milost, suosjećanje, samopožrtvovanost, poniznost, tj. zajedničke moralne vrijednosti tri velike monoteističke religije i predstavlja ono što naziva "pravilima života".

Darvinistička dogma je u suprotnosti sa vjerovanjem sljedbenika Knjige i moralnim vrijednostima Kur'ana. Ona predstavlja osnovu svijeta koji se protivi svim monoteističkim religijama.

Zato je potrebno da sljedbenici Knjige i muslimani surađuju, pošto vjeruju u Boga i prihvataju moral koji On nalaže. Pripadnici triju vjera bi trebali ukazati svijetu na laži koje propovijeda darvinizam koji nema naučnu osnovu, ali koji ljudi nastoje sačuvati zbog filozofije materijalizma. One bi

zajedničkim snagama trebale pokrenuti jednu intelektualnu borbu protiv svih lažnih ideja (komunizma, fašizma, rasizma) koje služe ateizmu. Isto tako one se moraju potruditi da objasne da su radikalne ideje, koje su kasnije predstavljene kao da pripadaju religiji, u stvari, pogrešne i umjesto toga trebaju reći istinu. Kada uspiju u tome, svijet će u vrlo kratkom vremenskom periodu prigrliti mir i pravdu.



Okrutnost antisemitizma se mora zaustaviti

Naš svijet je vidio dovoljno nasilja. Od Hulagu Khana koji se hvalio time što je ubio 200.000 muslimana u Bagdadu, što je rezultiralo potpunim uništenjem stoljetnog naslijeđa, preko vikinga koji su uzimali silom sve ono što su željeli, do današnjeg režima u Siriji koji napada vlastiti narod, možemo reći da smo svjedočili mnogobrojnim strašnim zlodjelima, a mnoga od njih se i dalje dešavaju u Istočnom Turkestanu, Kašmiru, Iraku i mnogim drugim zemljama.

Međutim, kroz historiju vidimo da su neke grupe bile metom mnogo više nego druge. Kao na primjer Jevreji: njihova borba je počela sa faraonom koji je ubijao njihove sinove i ostavljao samo kćeri u životu. Borba protiv Jevreja je nastavljena, od Asirije i Babilona, do Rimljana koji su masakrirali, te prognali Jevreje i uništili njihove hramove i gradove. U srednjem vijeku, Jevreji su ponovo bili meta, marginalizirani i prognani iz mjesta gdje su tražili pomoć. Ova tiranija se nastavila u skorašnjoj historiji kada su nacisti ubili šest miliona Jevreja.

Borba protiv njih se vodi i danas.

Antisemitizam u Evropi nalazimo u obliku zlostavljanja na javnim mjestima, uvredljivih komentara i diskriminacije u društvenom životu, te što je još užasnije, u obliku brutalnih napada, uništavanja i pljačke onoga što im pripada, uništavanju njihovih automobila, stotina ljudi koji tokom nasilnih protesta uzvikuju "ugušite Jevreje", "ubijte Jevreje", pucaju i

postavljaju bombe oko sinagoga ili poput napada koji se desio u Francuskoj kada su jedan Jevrejski par brutalno napali u njihovom domu. Ovaj incident podsjeća na strašni incident koji se desio 2006. godine u Francuskoj, kada je mladi Jevrej kidnapovan i tokom nekoliko sedmica mučen, da bi potom bio ostavljen nag da umre.

Francuska nije jedina zemlja gdje postoji antisemitizam. Od Argentine do Tunisa, od Irske do Španije, Jevreji su stalno predmet mržnje. Čak i u Sjedinjenim Američkim Državama, koje su poznate po podršci koju pružaju Izraelu, Jevreji često kriju svoj identitet i ne prakticiraju vjeru u javnosti. Među mnogobrojnim napadima na Jevreje u Americi možemo izlistati one koje se tiču napada na 24-godišnjeg Jevreja koji je nosio kapicu, od strane četvorice muškaraca u Bruklinu, zatim napad na 12-godišnju djevojčicu na koju je grupa djevojaka bacila flašu uzvikujući "prljava Jevrejko", te napad na Jevreja u Los Angelesu, kojeg su okružili petorica muškaraca uzvikujući "Heil Hitler" prije nego što su ga počeli tući.



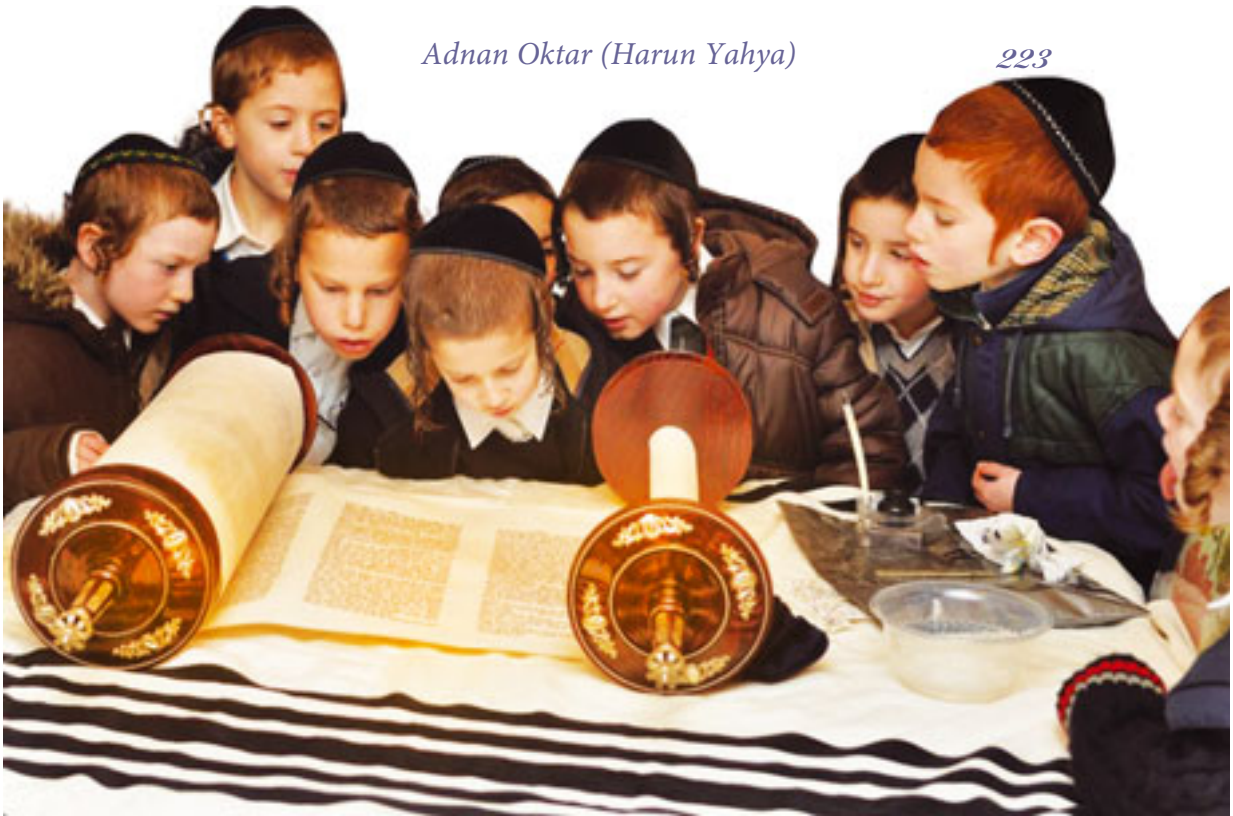
Međutim, na Bliskom istoku nalazimo najgore oblike antisemitizma, naročito nakon posljednjeg rata u Gazi, mržnje prema Jevrejima je porastu, neovisno na njihovu starosnu dob, rod i upletenost u sam sukob.

A zašto neki ljudi misle da je dopušteno mrziti Jevreje?

U prošlosti, neki ljudi su posmatrali Jevreje kao one koji su se odvajali od društava u kojima su živjeli zbog antisemitizma. To je nastavljeno tako što su se širile laži u kojima su Jevreji predstavljeni kao oličenje zla. Danas, sukob između

**Progoni Jevreja kroz historiju su zapravo posljedica rasne predra-
sude koja je definitivno protivna islamu. Ni jedan musliman ne smije nepravедno suditi niti biti okrutan prema nevinom Jevrejskom narodu i djeci.**





Izraelćana i Palestinaca je upravo ono što održava tu mržnju i često se koristi kao opravdanje za nasilje prema običnim Jevrejima koje srećemo na ulici.

Jasno je da političari kao i obični ljudi mogu napraviti grešku. Međutim, progon cijele jedne zajednice zasnovan na onome što je počinila nekolicina nije ponašanje u skladu sa Kur'anom. Jevreji su poznati kao narod koji je miran i umjeren u svom ponašanju. To su tihi ljudi koji se vole zabaviti svojom svakodnevnom rutinom i religijskim dužnostima. Iz ovog razloga je još strašnije to što su tako mirni i umjereni ljudi već stoljećima progonjeni.

Bilo kakvo neslaganje sa politikom Izraela treba biti izrečeno

na uljudan način, bez da se okrivi cijela zajednica. Bog zabranjuje muslimanima takvo ponašanje. U Kur'anu, Bog upozorava vjernike riječima:

O vjernici, dužnosti prema Allahu izvršavajte, i pravedno svjedočite! Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže čestitosti, i bojte se Allaha, jer Allah dobro zna ono što činite! (Kur'an, 5:8)

Prirodno je da u svakoj grupi, zajednici i narodu postoje dobri i loši ljudi. Isto kao što u muslimanskim zajednicama postoje bezbrojne ubice, lažovi i kriminalci, tako i u Jevrejskoj zajednici postoje ljudi čija djela nisu pohvalna. Ipak, smiješno i apsurdno je osjećati netrpeljivost prema cijeloj grupi zbog greški koje je počinila nekolicina. Osim toga, to nije u skladu sa onim što nam nalaže Kur'an.

Prema Kur'anu, Jevreji su sljedbenici Knjige, oni se moraju poštovati, štiti, te voljeti. Bog hvali Jevreje u mnogim ajetima zbog njihove odanosti, bogobožnosti, i uistinu, Jevrejski narod je primjer muslimanima po tome kako su odani bili Musau (savs).

Sve ove činjenice pokazuju da ne postoji osnova za neprijateljstvo, ni u islamu, niti u judaizmu. Bratstvo i mir će vladati tek onda kada svi shvate da je Bog stvorio svijet da bismo se voljeli, te da mržnja prema drugima nije u skladu sa Božjim zapovijedima.

Odnosi našeg Poslanika (savs) i sljedbenika Knjige

- Postoje priče o tome kako je naš Poslanik (savs) išao na proslave vjenčanja sljedbenika Knjige, da ih je posjećivao kada su bili bolesni i da im je donosio poklone.
- Kada su ga posjetili kršćani iz Najrana, poslanik Muhammed (savs) je razastrao svoju odjeću na pod kako bi mogli sjesti i na taj način im zaželio dobrodošlicu.
- Jedna od supruga našeg Poslanika (savs) bila je Marya bint Sham'un, također poznata kao Merjem al-Qubtiyyah, koja je bila koptska kršćanka iz Egipta
- Naša majka Safiyya bint Huyayy, jedna od supruga Poslanika (savs), bila je kćerka poglavice Jevrejskog plemena Banu Nadir iz Medine, Huyayy ibn Akhtaba.
- Poslanik Muhammed (savs) je dopustio Jevrejima da budu dijelom Ustava Medine koji su potpisali klanovi Aws i Khazraj, te je tako osigurao opstanak Jevreja kao posebne religijske grupe među muslimanima
- Član "Jevreji iz Banu Awfa su zajednica isto kao što su to vjernici. Jevrejima njihova vjera, a muslimanima njihova" Ustava Medine, koji je osnova poštovanja koje su muslimani imali za Jevrejske tradicije i vjerovanja, utemeljen je za vrijeme našeg Poslanika (savs). Članovi 26-33 istog ustava kažu da sljedbenici Knjige uživaju ista prava kao i muslimani, dok član 16

kaže da im se ne smije nanijeti nepravda.

- Godine 630. naš Poslanik (savs) je izdao sljedeću naredbu izaslanicima Kralja Himyara koji su došli u Medinu da objave da su poslali muslimani: ako Jevrej ili kršćanin postane musliman, on postaje jedno s vjernicima (ima ista prava kao muslimani). Ko god želi da ostane Jevrej ili kršćanin, mora se ostaviti na miru. (Ibn Hisham, as-Seera, II, 586)
- Kršćani iz Najrana su poslali delegaciju od oko 60 članova u Medinu. Kada je delegacija stigla u Medinu, našli su se u prisustvu našeg Poslanika (savs), a kada je došlo vrijeme za molitvu, oni su željeli posjetiti džamiju. Iako su se ljudi tome usprotivili, naš Poslanik (savs) im je oslobodio džamiju. Oni su se okrenuli ka istoku i obavili molitvu. (Ibn Hisham, as-Seera, Beirut, I, 573-574; Hamidullah, Poslanik Islama, I, 619-620.)
- Prava sljedbenika Knjige su osigurana zaštitom iz vremena našeg Poslanika (savs) na osnovu dogovora koje je napravio sa Jevrejima i kršćanima. Kad god je došlo do neslaganja, sljedbenici Knjige bi se pozvali na te dogovore. Na primjer, kada su kršćani iz Damishqa bili u nevolji, pokazali su ugovor Hazreti Omeru, tadašnjem halifi, te su tražili rješenje problema. To je vrlo poznata činjenica koju možemo naći u historijskim knjigama.
- Tekst dogovora našeg Poslanika (savs) sa kršćaninom Ibn Harith ibn Ka'bom i njegovim ljudima sadrži sljedeće: Sayyidu

Ibn Harith ibn Ka'bu i njegovim sljedbenicima, te svima onima koji su pripadnici kršćanske religije, bilo da su na istoku ili na zapadu, u blizini ili daleko, bilo da su Arapi ili stranci, poznati ili nepoznati... Obavezujem se da ću ih podržati, zaštititi njih, njihove crkve, kapele, manastire gdje god da se nalaze, na planinama ili u dolinama, u pećinama ili nenaseljenim područjima, u ravnicama ili u pustinji. Zaštitiću njihovu vjeru i crkvu gdje god da se nalaze, na kopnu ili moru, na Zapadu ili istoku, i biću na oprezu, kao i ljudi u mojoj kući, te muslimani kao cjelina. Niti jedan kršćanin neće na silu preći na islam i ne svađajte se sa sljedbenicima Knjige (29:46). Oni moraju biti pod krilom milosti. Užasavajte se na zlo koje bi ih moglo zadesiti gdje god da se nađu."

- Povelje koje je naš Poslanik (savs) dao sljedbenicima Knjige iz Adruha, Makne, Khaybara, Najrana and Aqabe' također pokazuju da su životi i imovina sljedbenika Knjige bili pod zaštitom muslimana koji su priznali njihovu slobodu vjerovanja.
- Kada je naš Poslanik (savs) tek počeo propovijedati, on se susreo s određenim brojem kršćana u Meki. Zaista, jedan od prvih ljudi koji su razgovarali sa našim Poslanikom (savs) i hazreti Hatidžom tokom prvih dana objave bio je Waraqa bin Naufal, kršćanin koji je imao ručno pisane kopije evanđelja. (Sahih Bukhari)

- Muslimani su za vrijeme halifa obnovili crkve koje su srušene, i dali su dozvolu da se izgrade nove sinagoge i crkve. Na primjer, manastir St. Sergios koji je zapalio patrijarh Mar Amme, obnovljen je za vrijeme hazreti Osmana.
- Muslimani su nekada petkom obavljali molitvu u crkvi Sv. Johna u Damasku, nakon što je osvojena Sirija. Kršćani su obavljali svoje vjerske dužnosti tamo nedjeljom. Pripadnici obje religije su koristili isto mjesto kako bi molili u miru.

Praksa našeg Poslanika (savs) u vezi sa Torom i Biblijom

Kako prenosi Abu Huraira: sljedbenici Knjige su nekada čitali Toru na hebrejskom, a onda je na arapskom jeziku objašnjavali muslimanima. (Sahih Bukhari, Knjiga 92, Hadis 460)

Al-Hafiz al-Zahabi je pričao da je Abdullah ibn Salam, koji je sa judaizma prešao na islam, došao Poslaniku (savs) i rekao: "Čitao sam Kur'an i Toru (prošle noći)". On mu je na to odgovorio: "Jednu čitaj jedne noći, a drugu druge." (al-Thalabi, Al-Iman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, Vol. 1, p. 27)

Abdullah ibn Amr, jedan od bliskih prijatelja Poslanika (savs) je često čitao Toru. Jedne noći je sanjao da je držao ulje u jednoj ruci i med u drugoj, i da je ponekad jeo iz

jedne, a ponekad iz druge ruke. Abdullah ibn Amr je opisao ovaj san Poslaniku (savs). On je protumačio ovaj san na način da ga je doveo u vezu sa dvjema Knjigama, te čitanjem istih. (Sahih Bukhari, Vol. 6, Hadith 987, p. 439)

Kako saznajemo od Abu Sa'da al-Khudrija: Pitali smo Poslanika (savs): "O Božiji Poslaniče! Smijemo li pričati priče o djeci Izraela?" Odgovorio je: "Da, smijete pričati o djeci Izraela. Nema problema. Znajte da ako pričate o njima, dajete više zanimljivih informacija." (Musnad of ibn Hanbal, 111/12, Hadis 11034)

Naš Poslanik (savs) je uvijek favorizovao mir

Naš Poslanik (savs) nikada nije priželjkivao rat i tokom godina se borio kako bi širio islam koristeći se mirnim sredstvima. Bio je strpljiv kada su mu se nanosile uvrede i kada je bio pod pritiskom. Dao je dozvolu za borbu tek onda kada mu Bog to dopustio. Nikada nije počinjao ratove sve dok je postojala i najmanja šansa za mir, sve dok napadi neprijatelja i pritisak nisu predstavljali smrtnu opasnost.

Tokom života našeg Poslanika (savs) bitka kod Mu'taha je bila najkrvavija i najteža za muslimane. On je odlučio da će Zayd ibn Harithat biti zapovjednik vojske i upozoriti svoje vojnike:

"Borite se u ime Boga, na Božijem putu protiv onih koji negiraju Boga. Nemojte biti izdajnici. Nemojte odsijecati uši, noseve niti ostale dijelove tijela. Nemojte ubijati žene i djecu, starije muškarce koji se nalaze na mjestu gdje obavljaju molitvu. Nemojte sjeći datule i ostalo drveće, i nemojte rušiti zgrade." (Bukhari)

Na osnovu poslanikovih naredbi koje se tiču rata, sljedeći principi bi mogli biti nazvani "Islamskim principima borbe" kako su to predložili muslimanski učenjaci:

1. Rat se smije voditi samo protiv onih koja ga podstiču i učestvuju u njemu
2. Ne smije se nanijeti šteta crkvama, ženama i starijim osobama
3. Ne smiju se uništiti polja/obrađena zemljišta.
4. Dogovori i savezi se ne smiju raskinuti.
5. Ne smije se nanijeti šteta životinjama.
6. Ne smije biti okrutnosti i mučenja.
7. Gradovi se ne smiju uništavati. (Abdurrahman Azzam, "Allah'in Peygamberlerine Emanet Ettigi Ebedi Risalet", Diyanet Isleri Baskanligi, 1948)

Jedan od razloga zašto je period u kojem je živio Poslanik (savs) bio blagoslovljen mirom i sigurnošću bila je pravda koja je bila u skladu sa moralnosti Kur'ana. Strani pisci su također bili zadivljeni superiornošću karakternih osobina

Poslanika (savs), te su hvalili njegova moralna načela u svojim djelima.

U svojoj knjizi *Istinski Islam*, George Bernard Shaw je opisao sljedeće superiorne osobine:

"Uvijek sam poštovao vjeru Muhammedovu zbog njene divne vitalnosti. To je jedina vjera koja posjeduje sposobnost da se asimilira u različitim fazama postojanja, što može pogodovati svakom dobu. Proučavao sam ga. On bi se morao zvati Spasiocem Čovječanstva. Vjerujem da, ukoliko bi takav čovjek dobio vlast nad savremenim svijetom, on bi uspio riješiti probleme na način da bi svima donio mir i sreću." (Sir George Bernard Shaw, *Istinski Islam*, 1936, <http://www.geocities.com/Athens/Forum/9192/mainquote2.html#shaw>)

U naše vrijeme, pokoravanje moralnim načelima Kur'ana, iz kojih je uklonjen fanatizam, predstavlja jedini odgovor na sukobe, borbe i nestabilnost u svijetu. Poput našeg Poslanika (savs) ne smijemo nikada skrenuti sa puta pravde, te uvijek moramo poštovati prava različitih zajednica i pojedinaца, bez obzira na to kakva su njihova vjerovanja i identitet.

Naš Poslanik (savs) je sklopio mnoge ugovore sa sljedbenicima Knjige

Različiti dogovori koji su sklopljeni u vrijeme našeg Poslanika (savs) dali su jevrejskoj i kršćanskoj zajednici određene privilegije koje su im garantovale prava i egzistenciju. Privilegije koje su date monasima manastira Sv. Katarina su primjer toga. Ovi dokumenti su garantovali zakonska, religijska, dru-



štvena prava svim Jevrejima i kršćanima koji su se našli pod vladavinom muslimana ili koji su priznali suverenitet islama. Problemi su se rješavali pozivanjem na ove dokumente. Na primjer, historijske knjige spominju da su kršćani u Damasku pokazali dokumente koji ukazuju na privilegije koje su im date, te da su zamolili halifu Omera da na osnovu toga riješi njihove probleme.



*O vjernici, živite svi u miru
i ne idite stopama
šejtanovim; on vam je,
zaista, neprijatelj otvoreni.
(Kur'an, 2:208)*



ISLAM JE DONIO MIR I SIGURNOST NA BLISKI ISTOK

A analiziramo li historiju, vidjet ćemo da su na teritoriji na kojoj su vladali muslimanski vladari uvijek preovladavali mir, tolerancija i sigurnost. Praksa koju je Muhammed (savs) primjenjivao u toku svog života na osvojenim područjima veoma je bitan primjer toga. Međutim, pravedni vladari koji su došli nakon Muhammeda (savs), koji nisu odstupali od Kur'anskog morala i koji su slijedili put svoga Poslanika također su uspjeli formirati društveno ustrojstvo ispunjeno mirom i sigurnošću. Pravda, čestitost i poštenje, koji su opisani u Kur'anu, preovladavali su i u vremenu ovih vladara, a takav vid vladavine poslužio je kao uzor pokoljenjima.

Jerusalem i Palestina, područje na kome su živjele sve tri vjere, također je veoma bitan primjer sa aspekta prosperiteta i sigurnosti koje muslimani donose uspostavom svoje vlasti. U posljednjih 1400 godina muslimani su u Jerusalem i Palestinu uvijek donosili i uspostavljali mir.

Mir i pravda koju je u Palestini uspostavio Omer, r. a.

Sve do 71. godine n. e. Jerusalem je bio Jevrejska prijestolnica. Međutim, te godine rimska vojska organizirala je siloviti napad protiv Jevreja, a nakon velikog vandalizma protjerali su ih sa tog područja. Dok je za Jevreje počeo period dijaspore, Jerusalem i okolina došli su u stanje napuštene zemlje.

Međutim, nakon što je, u vrijeme imperatora Konstantina, Rim-ska imperija prihvatila kršćanstvo, Jerusalem je ponovo postao tačka interesiranja. Kršćanski Rimljani izgradili su crkve u Jerusalemu, a ukinuli zabranu Jevrejskog povratka i nastanjivanja u tom području. Palestina je do VII st. ostala kao Rimska (Bizantijska) zemlja. To područje su jedno kratko vrijeme u svojim rukama držali Perzijanci, ali ga je potom Bizantija ponovo preuzela.

A najveća prekretnica u historiji Palestine bila je 637. g., kada ju je osvojila muslimanska vojska. Ovo osvajanje značilo je uspostavu



Citadela Jerusalema, litografija u boji L. Haghe-a nakon D. Robertsa, 1841.

mira i sigurnosti u Palestini, koja je bila poprište stoljetnih ratova, protjerivanja, pljački i pokolja, koja je veoma često mijenjala vladare različitih vjeroispovijesti i gdje je svaka promjena vlasti značila nove vandalizme. Islamska dominacija predstavljala je početak jedne ere u kojoj će različite vjere moći zajedno živjeti u Palestini.

Palestinu je osvojio Omer, r. a., drugi halifa nakon Muhammeda (savs). Njegov ulazak u Jerusalem i izuzetna tolerancija, zrelost i uljudnost, koje je nakon toga pokazao prema različitim vjerama koje su tu živjele, bili su vijesnici početka lijepe ere. U svojoj knjizi *Holly War* (Sveti rat), engleska historičarka i expeert za Bliski Istok, **Karen Armstrong**, na slijedeći način je opisala hazreti Omerovo osvajanje Jerusalema:

Halifa Omer je u Jerusalem ušao na bijeloj devi, a pored njega je bio grčki upravnik grada, nadsveštenik Sophronius. Halifa je prvo zamolio da ga odvedu na Brdo Hrama (mjesto porušenog hrama Sulejmana (savs)), gdje je njegov prijatelj Muhammed činio Noćno putovanje (Mi'radž). Tu se sageo i pomolio (proučio dovu). Nadsveštenik je ovaj prizor posmatrao sa velikom prestravljenošću... Mislio je da su mu se već primakli posljednji dani. Potom je halifa Omer izrazio želju da vidi kršćanske hramove, i baš kada je bio u crkvi Holy Sepulchre (crkva Svetog groba), došlo je vrijeme namaza. Nadsveštenik ga je uljudno pozvao da u toj crkvi obavi svoju molitvu, međutim, halifa Omer pristojno je odbio ovaj poziv. **Objasnio je da će, u slučaju da tu klanja namaz, neki muslimani kasnije tu, u znak sjećanja na ovaj slučaj, htjeti sagraditi džamiju, a to bi moglo značiti rušenje crkve Sveti grob.** Zbog toga je Halifa izišao iz crkve i na mjestu malo podalje od nje obavio svoju molitvu. Upravo se na tom mjestu, tačno naspram crkve Svetog groba, danas nalazi mala džamija izgrađena u znak sjećanja na halifu Omera.

A druga, velika džamija halife Omera izgrađena je tačno na Brdu Hrama. Kršćani su godinama ovaj prostor, gdje su se nalazile ruševine Jevrejskog Hrama koristili kao gradsko smetlište. Halifa je svojeručno pomagao muslimanima u čišćenju ovog smeća, a izgradnjom dva hrama na tom mjestu muslimani su nastanili islam u treći sveti islamski grad.²²

Kada je došao u Jerusalem, halifa Omer, r. a., kao rezultat muslimanske tolerancije, sa jerusalemskim patrikom potpisao je slijedeći sporazum:

Povelja o sigurnosti data narodu Ilye (Jerusalema) od strane Omera, Allahovog roba i emir-ul-mu'minina, Emir-ul Mu'minin garantira da će biti zaštićeni životi i imeci cijelog naroda, i bolesnog i zdravog. U isto vrijeme, garantiram da se neće dirati njihove bogomolje, križevi i vjere. Kao što se crkve neće moći rušiti, isto tako se neće moći pretvarati ni u prebivališta. Prava koja su prije posjedovali bit će im doslovno zaštićena. Niti će onome



što posjeduju biti načinjena neka šteta, a niti će im se vršiti bilo kakav pritisak u vezi sa vjerom. Niko od njih ni na koji način neće biti oštećen... Allah, Njegovi poslanici, sahibije i mu'mini svjedoci su ovog sporazuma. Potpis: Omer b. Hattab.²³

Ukratko, zajedno sa muslimanima u Jerusalem i u cijelu Palestinu došla je i civilizacija. Umjesto brutalnih i barbarskih uvjerenja, koja nisu bila izraz poštovanja prema svetim vrijednostima druge strane i koja su ljude inspirirala na međusobne pokolje samo zbog različitih uvjerenja, zavladała je pravedna, tolerantna i umjerena islamska kultura. Nakon hazreti Omerovog osvajanja, u Palestini su muslimani, Jevreji i kršćani stoljećima živjeli u miru i sigurnosti. Muslimani nisu nastojali da bilo koga prisilom primoraju na islami-ziranje, međutim, određeni nemuslimani, koji su u islamu prepoznali istinu i istinske vrline, svojevolumno su prešli u islam.

Ovaj mir i sigurnost u Palestini trajao je sve dok se teritorija nalazila pod islamskom vladavinom. Međutim, krajem XI st. tom terito-



Omerova džamija

rijom je zavladała nova snaga i na civiliziranu palestinsku zemlju donijela neviđeni barbarizam i divljaštvo. Ti barbari bili su križari.

Križaski vandalizam

Dok su narodi sve tri velike vjere u miru i sigurnosti živjeli u Palestini, evropski kršćani su donijeli odluku o organiziranju jednog "križarskog" pohoda. Pozivom pape Urbana II upućenom sa Vijeća u Clermontu 27. novembra 1095. godine, pod geslom "spašavanja Svete zemlje od muslimana", a, zapravo, radi preuzimanja legendarnog bogatstva Istoka, preko sto hiljada ljudi iz cijele Evrope zaputilo se prema Palestini. Nakon dugog i iscrpnog puta, te niza pljački i pokolja koje su počinili nad muslimanima, 1099. g. su stigli do Jerusalema. Nakon dugog opsjedanja grada, koje je trajalo oko pet sedmica, grad je pao. Križari su ušli i pokazali vandalizam koji se rijetko susreće u historiji. Kao što smo već ranije istakli, izvršili su strašan



Jerusalemske muslimane i Jevreje su brutalno izmasakrirali krstaši.

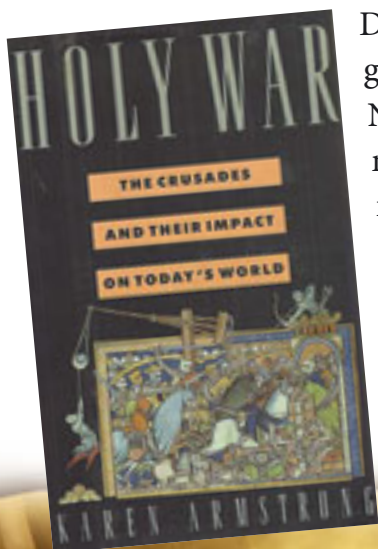
pokolj. Svi muslimani i Jevreji u gradu posječeni su mačevima! Palestinski mir i sigurnost, koji su do tada trajali od hazreti Omera, r. a., okončani su križarskim vandalizmom. Gaženjem svih moralnih kriterija kršćanstva, koje predstavlja vjeru ljubavi i milosrđa, križari su, navodno u ime te vjere, primjenjivali teror.

Salahuddin Ejjubijeva pravednost

Barbarska križarska vojska je za svoju prijestolnicu odabrala Jerusalem i osnovala Latinsko kraljevstvo čije su se granice su se protezale od Palestine do Antakije. Međutim, život ovog kraljevstva neće biti dugog vijeka. **Salahuddin Ejjubi**, koji je sve muslimanske emirate Bliskog istoka ujedinio pod zastavom Džihada, u Hittinskom ratu 1187. g. porazio je cijelu križarsku vojsku. Nakon rata, dva komandanta križarske vojske, **Reynauld od Chatillona** i **kralj Guy**, dovedeni su pred Salahuddina Ejjubiju. On je smrtnom kaznom presudio Reynauldu od Chatillona, koji se prethodno proslavio neviđenim vandalizmom nad muslimanima, međutim, na slobodu je pušten kralj Guy, koji nije počinio iste zločine. Još jednom je palestinska zemlja vidjela šta znači pravednost.

Neposredno nakon Hittina -tačno na dan Miradža kada je Muhammed (savs) u toku jedne noći preveden iz Meke u Jerusalem-Salahuddin Ejjubi je, ulaskom u Jerusalem, oslobodio grad koji se osamdeset i osam godina nalazio pod križarskom okupacijom. Kada su zauzeli Jerusalem, križari su pobili sve muslimane i zbog toga su ovaj put sa strahom očekivali da će isti vandalizam Salahuddin Ejjubi počiniti nad njima. Međutim, Salahuddin nijednog kršćanina u gradu nije dirnuo. Štaviše, samo je naredio da latinski kršćani (kato-lici) napuste grad, a ortodoksi, koji nisu bili križari, mogli su nastaviti živjeti u gradu i moliti se onako kako im to njihova vjera nalaže.

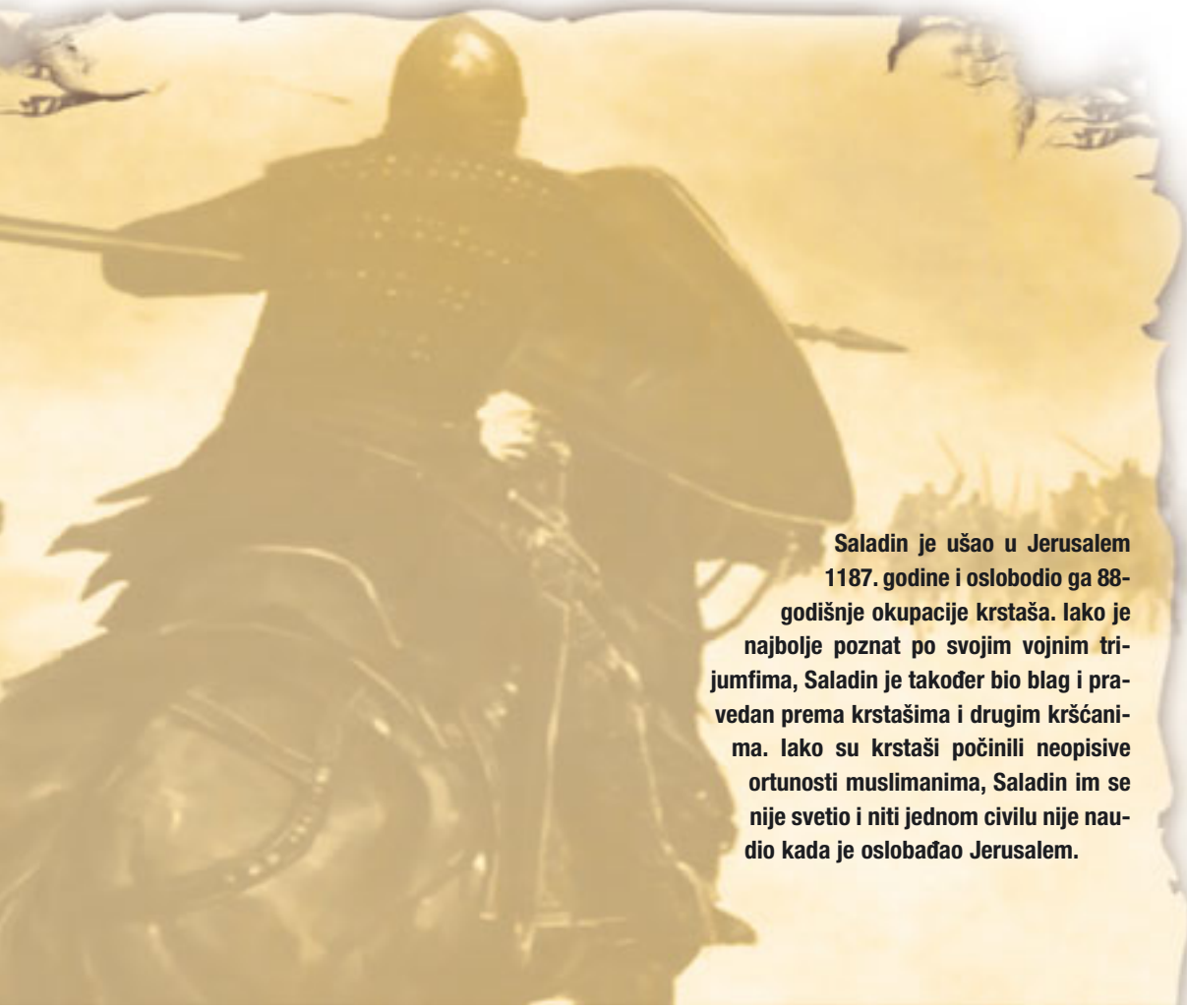
Ovo drugo muslimansko osvajanje Jerusalema engleska historičarka Karen Armstrong opisuje na slijedeći način:



Drugog novembra 1187. g. Salahuddin i njegova vojska su u Jerusalem ušli kao osvajači. Narednih osam stotina godina to će biti muslimanski grad. (...) Salahuddin je održao riječ (da neće izvršiti pokolj) koju je prethodno dao kršćanima i grad je zauzeo u svjetlu visokih islamskih principa. **Izbjegao je slijedeći Kur'an nasilje, i nije ustao na osvetu za pokolj iz 1099. g. Nije ubijen ni jedan kršćanin, nije počinjena ni jedna**



pljačka! A fidija, koja se tražila za oslobađanje zarobljenika, bila je krajnje niska. (...) Većina zarobljenika, kao što je naređeno Kur'anom, oslobođena je bez plaćanja fidije. (...) Salahuddinov brat El-Adil zatražio je da se oko hiljadu zarobljenika da u njegovu službu, a kasnije - kada je vidio da su u žalosnom stanju - bez naknade ih je sve pustio na slobodu. (...) Imućni gradski kršćani spakovali su svoje vrijedne stvari i na brzinu napustili grad, međutim, novac kojim su oni raspolagali bio je više nego dovoljan za otkup svih ratnih zarobljenika u gradu. Nadsvećenik Heraclius je, kao i svi drugi, platio fidiju od deset dinara, a potom, sa kolima napunjenim dragocjenostima, napustio grad.²⁴ Ukratko, Salahuddin Ejjubi i muslimani pod njegovom koman-



Saladin je ušao u Jerusalem 1187. godine i oslobodio ga 88-godišnje okupacije krstaša. Iako je najbolje poznat po svojim vojnim trijumfima, Saladin je također bio blag i pravedan prema krstašima i drugim kršćanima. Iako su krstaši počinili neopisive ortunosti muslimanima, Saladin im se nije svetio i niti jednom civilu nije naučio kada je oslobađao Jerusalem.

dom su se prema kršćanima odnosili krajnje pravedno i milosrdno. Štaviše, prema njima su pokazivali više milosrđa nego što su to činili njihovi lideri.

Ne samo kršćani, muslimanskim osvajanjem Jerusalema i Jevreji su dobili mir i sigurnost. Poznati španski Jevrejski pjesnik **Yuda al-Harizi**, koji je grad posjetio nakon što su njime zavladao muslimani, svoje emocije je na slijedeći način opisao u jednom svome djelu:

Bog je odlučio da Sveto mjesto ne ostane u rukama sinova Esavovih i upozorio je princa sinova Ismailovih, dušu Salahuddinovu, hrabru i dostojanstvenu osobu. On je sa svojom vojskom osvojio Yerašalayim i saopćio da će prihvatiti sve sinove Efraimove. Sada živimo pod okriljem mira...²⁵

Izvan Jerusalema, u ostalim gradovima Palestine također je vladao križarski vandalizam i muslimanska pravednost. **Richard The**

Saladin i
Guy de
Lusignan
nakon
bitke za
Hattin
1187.
godine





Kralj Richard je beskrupulozno pogubio 3,000 muslimanskih civila u tvrđavi Akra, među kojima su uglavnom bili žene i djeca.

Lion heart (Richard lavljeg srca), koji se u engleskoj historiji predstavlja kao veliki junak, 1191. g. u tvrđavi Akra nitkovski je poklao 3000 muslimana među kojima je bilo i mnogo žena i djece. Iako su bili svjedoci ovog vandalizma, muslimani nikada nisu pribjegli korištenju istih metoda. U skladu sa Allahovom odredbom "**...jedni drugima pomažite u dobročinstvu i čestitosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu...**" (Kur'an, 5:2), prema nevinim civilima muslimani nikada nisu primjenjivali silu. Nepotrebnu surovost nisu upotrebljavali čak ni prema križarskoj vojsci koju su porazili.

Križarski vandalizam i muslimanska pravednost koja je došla nakon toga još jednom je pokazala jednu historijsku činjenicu: **vlast koja je uspostavljena na principima islama pružala je priliku miroljubive koegzistencije različitih vjera.** Ova činjenica se nastavljala dokazivati i sedam stoljeća nakon Salahuddina Ejjubija, a naročito u vrijeme Osmanlijske imperije.

*Allah je milostiv prema
Svojim robovima.
(Kur'an, 3:30)*



KORIJENI TERORIZMA: DARVINIZAM I MATERIJALIZAM

Ranije smo objasnili da postoje dva važna izvora terorizma. Pokazali smo sa primjerima i dokazima da je jedan od njih radikalizam, koji pogrešno tumači Božansku religiju i uzima sujevne izvore koje su vremenom izmišljane. Pokazali smo u svjetlu Kur'anskih ajeta da su postupci terorističkih organizacija, koje tvrde da djeluju u ime islama, zapravo u suprotnosti s islamom. Drugi izvor terorizma je materijalizam i darvinistički svjetonazor.

Veliki broj ljudi smatra da je teoriju evolucije prvi iznio Charles Darwin, da je to teorija koja se zasniva na naučnim dokazima, opažanjima i eksperimentima. Međutim, kao što Darwin nije prvi idejni otac teorije evolucije, isto tako naučni dokazi nisu platforma na kojoj se ova teorija zasniva. Ta teorija nije ništa drugo do jedno idejno prilagođavanje prirodi materijalističke filozofije, odnosno jedne antičke dogme. I danas se ta teorija, unatoč tome što ne postoje naučna otkrića koja bi je podržala, slijepo brani samo zahvaljujući materijalističkoj filozofiji.

Ovaj fanatizam priredio je čovječanstvu mnogo velikih nedaća pošto je, uporedo sa širenjem darvinizma i materijalističke filozofije, koja je u darvinizmu našla svoje uporište, promijenjen i odgovor na pitanje šta je čovjek. Ljudi koji su svojim stanovištem da je čovjek biće koje je stvorio Bog i koje treba živjeti prema uzornom moralu kojem ga je On podučio, davali odgovor na aktualno pitanje, podliježući paradoksalnoj ideji da je čovjek "životinja koja je postala slučajnošću i koja se razvila zahvaljujući borbi za opstanak". Što se tiče fakture ove velike zablude, ona će biti veoma teška. Vandalističke ideologije poput rasizma, fašizma, komunizma i niza drugih barbar-skih i konfliktnih pogleda na svijet našli su svoje uporište u ovoj zabludi.

U ovom poglavlju analizirat ćemo nedaće koje je darvinizam nanio čovječanstvu i iznijet ćemo povezanost darvinizma sa terorizmom, jednim od najbitnijih globalnih pitanja današnjice.

Darvinistička laž: "život je sukob"

Razvijajući svoju teoriju, Darwin je krenuo od slijedeće temeljne pretpostavke: **"Razvoj živih bića u vezi je sa prirodnom borbom za opstanak. U ovoj borbi pobjeđuju oni koji su jači. Što se tiče slabih, oni su osuđeni na nestanak!"**

Prema Darwinu, u prirodi je uvijek prisutna jedna bespoštedna borba za život, jedan stalni sukob. Jaki uvijek pobjeđuju nejake i na taj način omogućavaju svoj razvoj. A podnaslov u njegovoj knjizi *Porijeklo vrsta* rezimirao je ovo njegovo mišljenje: "Porijeklo vrsta u borbi za opstanak i prirodnoj selekciji putem održanja superiornih rasa".

Štaviše, Darwin je iznio tezu da je **"borba za opstanak" prisutna i među ljudskim rasama**. Prema ovoj nerealnoj tvrdnji, "superiorne rase" bivale su nadmoćnije u ovoj borbi. Darwin smatra da su

superiorne rase bili evropski bijelci. Što se tiče azijskih ili afričkih rasa, one su *zaostale u borbi za opstanak." Upuštajući se još dalje, Darwin je nastupio sa tvrdnjom da će, potpunim porazom u "borbi za opstanak", u skoroj budućnosti ove rase nestati sa lica Zemlje:

"U skoroj budućnosti, koja možda neće potrajati ni stoljećima, rase civiliziranih ljudi u potpunosti će sa lica Zemlje izbrisati divlje rase i preći na njihova područja. S druge strane, čovjekoliki majmuni će (...), isto tako, nesumnjivo, biti eliminirani. Na taj način doći će do širenja praznine između čovjeka i njegovog najbližeg srodnika. Zahvaljujući tome, opstat će rase koje su čak civiliziranije od trenutnih evropskih rasa i majmuni babunske vrste **koji su zaostali čak i od današnjih crnaca, australskih domorodaca i gorila.**" ²⁷

Indijski antropolog **Lalita Vidyarthi** na slijedeći način obrazlaže način na koji je rasizam Darwinove teorije evolucije nametnut socijalnim naukama:

"Darwinovu tvrdnju o 'opstanku najjačih' sa velikim oduševljenjem dočekali su sociolozi koji vjeruju da je ljudsko pokoljenje prošlo kroz jedan proces kulturne evolucije i da se na najvišem stepenu nalazi civilizacija bijelog čovjeka. **U ishodu toga, veliki broj Zapadnih naučnika iz druge polovine XIX st. vatreno su prihvatili rasizam.**" ²⁸

Darwinov izvor inspiracije: Malthusova teorija nemilosrdnosti

Darwinov izvor inspiracije u aktualnom kontekstu bila je knjiga *An Essay on the Principle of Population* (Esej o principima populacije) engleskog ekonomiste **Thomasa Malthusa**. Malthus je proračunao da se ljudska populacija enormno brzo povećava ukoliko se ne kontrolira. On smatra da su nedaće poput ratova, gladi i bolesti vodeći faktori koji ljudsku populaciju drže pod kontrolom. Ukratko, prema ovoj vandalističkoj tvrdnji, da bi određeni ljudi mogli živjeti, drugi moraju umrijeti. Postojanje ovdje znači "konstantni rat".

Malthusove ideje su u XIX st. prihvatile relativno široke mase. Te okrutne ideje naročito su prihvatili viši slojevi evropskih intelektualaca. U tekstu "**Naučna pozadina nacizma**" na slijedeći se način iznosi značaj koji je Evropa XIX st. pridavala Malthusovim idejama o populaciji:

"Članovi vladajućeg staleža u Evropi u prvoj polovini XIX st. su se sastali kako bi raspravljali o novootkrivenom 'problemu porasta populacije' i razradili metode primjene Malthusovih ideja radi povećanja smrtnosti siromašnih. Zaključak do kojeg su došli ukratko je glasio: "Umjesto preporučivanja čistoće, siromašne trebamo podsticati na njihove potpuno suprotne navike. Ulice u našim gradovima trebamo praviti užim, natrpati u kuće što više ljudi i trebamo raditi na širenju kuge. Sela u našim zemljama trebamo podizati u blizini stajaćih voda, podsticati na život na močvarnom zemljištu..."²⁹



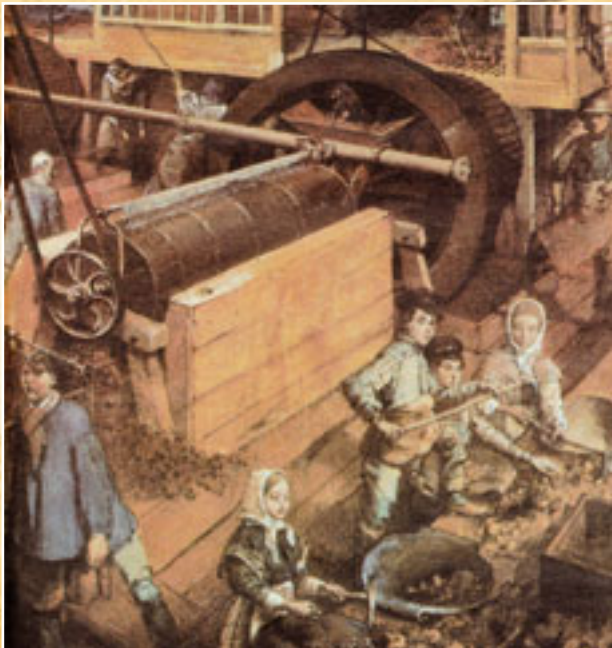
Evropa od 1870. godine engleskog profesora historije, Jamesa Jolla

U ishodu ove okrutne prakse, prema Malthusu, jaki će, u borbi za opstanak, uništiti one slabe pa će se i na taj način uravnotežiti enormni porast populacije. U Engleskoj se u XIX st. doista primjenjivao aktualni program "uništenja siromašnih". Osnovan je industrijski poredak u kome su djeca od 8 do 9 godina po 16 sati dnevno upošljavana u rudnicima uglja i prilikom čega ih je hiljadama umrlo zbog loših uvjeta rada. "Borba za život", koju je Malthus teoretski smatrao neophodnom, u Engleskoj je milionima siromašnih priredila život pun patnji.

Pod utiskom upravo ovih ideja, Darwin je "borbu za život" primijenio na cijelu prirodu i iznio tvrdnju po kojoj će u ovoj borbi za opstanak pobjeđivati oni koji budu jaki i koji su se najbolje prilago-



Thomas Malthus i Charles Darwin



Implementacija Malthusove teze iz 19. stoljeća o neophodnosti borbe za preživljavanje je iznjedrila mizeriju za bespomoćnu i siromašnu djecu u Engleskoj. Religija, međutim, osigurava da se zaštite djeca. Život dobročinstva i moralnosti, bez ikakvog jada i bijede, je jedini način, s obzirom da vjerske vrijednosti to omogućavaju.

dili uvjetima sredine. Štaviše, tvrdio je da je aktualna borba za opstanak jedan legitiman i nepromjenljiv zakon prirode. Negiranjem stvaranja, pozivao je ljude na napuštanje vjerskih uvjerenja i na taj način na meti imao sve moralne kriterije koji bi mogli biti prepreka nemilosrdnoj "borbi za život".

Račun za širenje ovih irelanih ideja, koje pojedince usmjeravaju ka bezdušnosti i surovosti, čovječanstvo će kobno platiti u XX st.

Uloga darvinizma u pripremama za Prvi svjetski rat

Uporedo sa preovladavanjem darvinizma u evropskoj kulturi, ideja "borbe za opstanak" također je počela pokazivati svoj utjecaj. Prvenstveno su evropske kolonijalne države stanovništvo kolonizi-

ranih država predstavljale kao "**rase zaostale u evoluciji**", a u svemu tome pozivale su se na darvinizam koji im je služio kao opravdanje za postizanje legaliteta zločina koje su činile.

Što se tiče najkrvavijeg političkog utjecaja darvinizma, on se ogleda u Prvom svjetskom ratu, koji je izbio 1914. g.

U svojoj dokumentarnoj knjizi *Evrope Since 1870* (Evropa od 1870.) poznati engleski profesor historije **James Joll** objašnjava da je jedan od faktora koji su doveli do Prvog svjetskog rata bila vjera u darvinističke ideje koja je u tom periodu bila prisutna kod evropskih vlastodržaca. Ilustracije radi, glavnokomandujući austro-ugarske vojske general **Franz Baron Conrad von Hoetzendorff** pisao je slijedeće u svojim sjećanjima nakon rata:

"Religije koje u prvi plan iznose ljubav prema čovjeku, moralna učenja i (slične) filozofske doktrine ponekad su doista u stanju oslabiti **ljudsku borbu za opstanak**. Međutim, nikada neće uspjeti učiniti da ova borba ne bude reaktivna snaga svijeta. (...) Velika katastrofa svjetskog rata realizirala se u potpunom skladu sa ovim velikim principom. **Ovaj rat, koji je formiran temeljnom snagom života ljudi i država, jedan je prirodni zakon, isti kao teret groma koji se mora isprazniti.**"

Nije teško shvatiti zašto je Conrad, koji je posjedovao jednu ovakvu ideološku vodilju, povukao Austro-Ugarsku na započinjanje rata. Ovakve ideje nisu bile ograničene samo na vojna lica tog vremena. **Kurt Riezler**, lični savjetnik i bliski prijatelj njemačkog kancelara **Theobalda von Bethman-Hollwega**, 1914. g. pisao je slijedeće:

"Apsolutno i vječno neprijateljstvo postoji u prirodi međuljudskih odnosa. **Permanentna mržnja koju vidimo svugdje** (...) ne proističe iz iskvarenosti ljudske prirode. Naprotiv, **to postoji u biti izvora prirode i života!**"

A jedan od generala iz Prvog svjetskog rata **Friedrich von Bernhardi** na slijedeći način je načinio paralelu između rata i prirodnih zakona borbe:

"Rat je jedna prirodna potreba, neophodan koliko i sukob elemenata u prirodi jer u biološkom smislu daje umjesne rezultate pošto su ti rezultati u vezi sa temeljnim odlikama bića!"³⁰

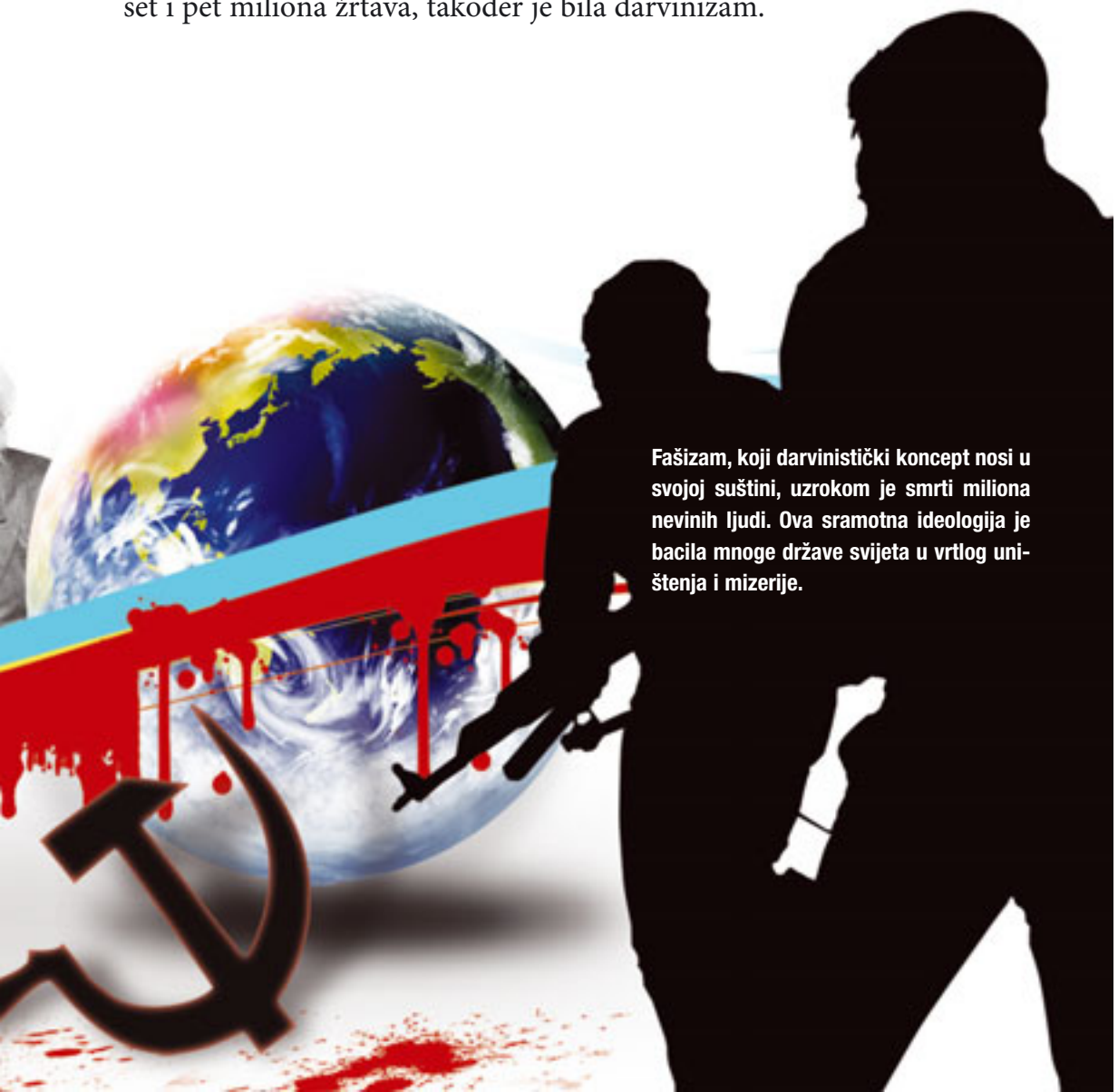
Kao što se da zaključiti, Prvi svjetski rat započeo je zahvaljujući evropskim misliocima, generalima i vlastodršcima, koji su prolijevanje krvi, zadavanje i trpljenje bola doživljavali kao svojevrsan "prosperitet" i koji su to smatrali statičnim "zakonom prirode". A ideolo-



ška osnova koja je, suštinski pogrešnim aktualnim idejama cijelo ovo pokoljenje odvela u katastrofu, nije bilo ništa drugo do Darwinovo poimanje "borbe za opstanak" i "superiorne nacije".³¹

Prvi svjetski rat iza sebe ostavio je osam miliona mrtvih, stotine porušenih gradova, milione ranjenih, sakatih, nezbrinutih i nezaposlenih.

Osnova i nacističkog, Drugog svjetskog rata, koji je počeo dvadeset i jednu godinu nakon ovog rata i koji je iza sebe ostavio oko pedeset i pet miliona žrtava, također je bila darvinizam.



Fašizam, koji darvinistički koncept nosi u svojoj suštini, uzrokom je smrti miliona nevinih ljudi. Ova sramotna ideologija je bacila mnoge države svijeta u vrtlog uništenja i mizerije.

Drugi svjetski rat je odnio 55 miliona ljudskih života, ostavljajući još milione ranjenih, beskućnika i onih s uništenim životima. Rat je uništio gradove i uzrokovao kolaps ekonomije.



Nacizam, koji je mješavina socijal-darvinizma i neo-paganizma, je usmratio milione i proširio horor u srcima mnogih drugih.



Fašizam: put koji je trasirao darvinizam

Podupirući rasizam u XIX st., darvinizam je formirao temelje i jedne ideologije koja će se pojaviti i razviti u XX st. i koja će cijeli svijet zaviti u crno: **nacizma**.

Nacistički ideolozi također su bili pod velikim utjecajem darvinizma. Analizira li se ova ideologija, koju je uobličio **Adolf Hitler** i **Alfred Rosenberg**, uočić će se pojmovi koje je na desetine puta Darwin ponavljao u svojoj knjizi *Poriijeklo vrsta* kao što su "prirodna selekcija", "selektivno razmnožavanje", "međurasna borba za opstanak"... Ime svojoj poznatoj knjizi (*Mein Kampf*) Hitler je dao također inspiriran darvinističkim principom da je život arena sukoba i da nadmoćniji u ovoj borbi ostaju u životu. U knjizi se naročito osvrnuo na međurasni sukob i rekao slijedeće:

'U ishodu nove rasne hijerarhije, koju će priroda sama od sebe oformiti, historija će donijeti jednu jedinstvenu imperiju.'" ³²

A na poznatom Njiberškom mitingu 1933. g. iznio je da "visoke rase vladaju niskim rasama" i da je to "pravo vidljivo u prirodi i jedino logično pravo."³³

Da su nacisti bili pod utjecajem Darwina činjenica je koju su danas prihvatili gotovo svi historičari, stručnjaci o aktualnom pitanju. Ovu činjenicu na slijedeći način iznosi **Peter Chrips**, autor knjige *The Rise of Fascism* (Uspon fašizma):

"Kada je prvi put obznanio svoju teoriju da je čovjek evoluirao od majmuna, Charles Darwin je postao predmet ismijavanja, međutim, kasnije su to prihvatile široke mase. Darwinove teorije nacisti su (...) koristili kako bi opravdali rat i rasizam!" ³⁴

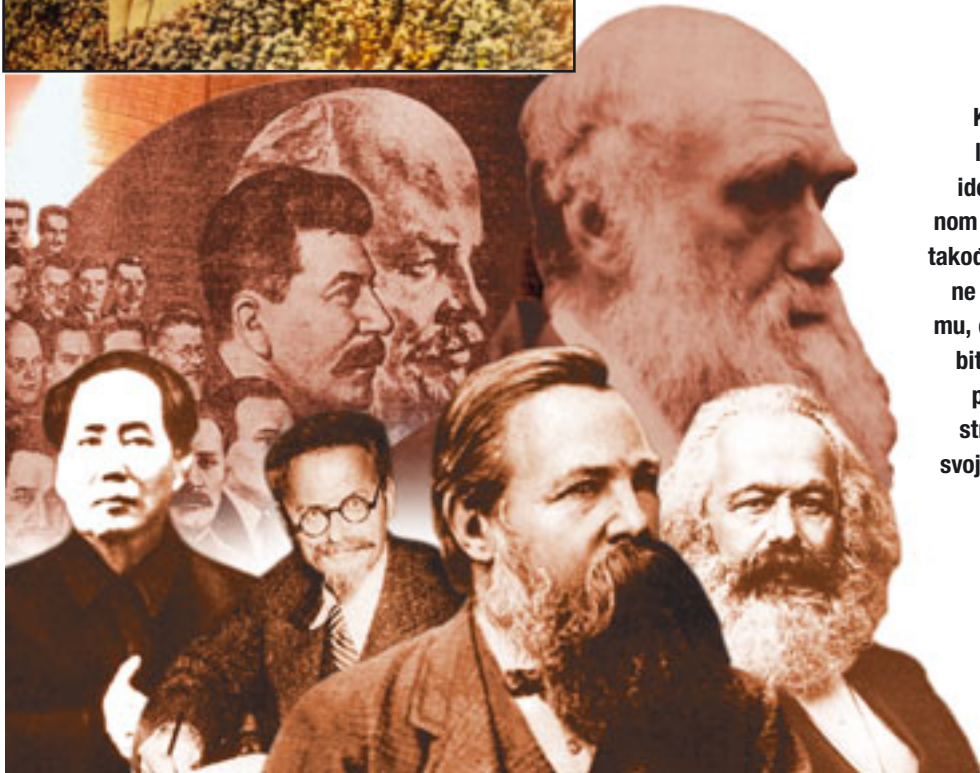
Historičar **Hickman** na slijedeći način saopćava da je Hitler bio pod utjecajem darvinizma:

"Hitler je bio okorjeli evolucionist. Bilo kakve da su dubine njegove psihoze, knjiga *Mein Kampf* iznosi jednu seriju evolucionisti-

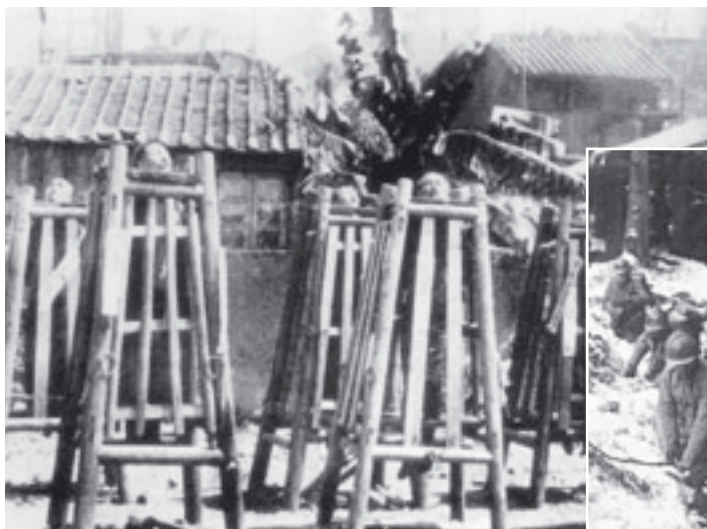


stičkih ideja, a posebno mjesto ustupljeno je borbi za opstanak i idejama o ubijanju slabih radi postizanja 'naprednog' društva." ³⁵

Hitler, koji je nastupio sa ovim idejama, gurnuo je svijet u neviđeni vandalizam. Veoma veliki broj političkih ili etničkih grupa, predvođenih Jevrejima, podvrgnuti su strahovitim surovostima i pokoljima u nacističkim logorima. Drugi svjetski rat, koji je počeo nacističkim agresijama, odnio je u smrt



Komunistički lideri, čije su ideje o humanom društvu bile također zasnovane na darvinizmu, će u historiji biti zapamćeni po izazivanju strašne patnje svojim okrutnim politikama.



Komunizam je primjenio darvinističke ideje na klasni konflikt, prihvatajući tako ubijanje i krvoproliće kao legitimne metode kontrole.

pedeset i pet miliona ljudskih života! U pozadini ove najveće katastrofe koja je zabilježena u historiji čovječanstva nalazio se darvinistički pojam "borbe za opstanak".

Krvavi savez: darvinizam i komunizam

Dok su se na desnom krilu socijal-darvinizma nalazili fašisti, na lijevom krilu stajali su komunisti. Među najvatrenijim braniteljima Darwinove teorije komunisti su uvijek zauzimali značajno mjesto.

Ova veza između darvinizma i komunizma proteže se do samih utemeljivača oba ova izma. Osnivači komunizma, **Marx i Engels**, pročitali su Darwinovu knjigu Porijeklo vrsta neposredno nakon njenog izlaska iz štampe i ostali oduševljeni njegovim "dijalekti-čko-materijalističkim" pristupom u knjizi. Međusobno dopisivanje Marxa i Engelsa pokazuje da su oni Darwinovu teoriju smatrali "temeljem komunizma sa aspekta prirodnih nauka". U knjizi *Dijalektika prirode*, koju je napisao pod utjecajem Darwina, Engels je izrekao niz pohvala na račun Darwina, a u poglavlju "Uloga rada u prijelazu iz majmuna u čovjeka" nastojao je i sam dati svojevrsan doprinos teoriji evolucije.

Svi ruski komunisti koji su slijedili Marxa i Engelsa, kao što su **Plekhanov, Lenjin, Trocky i Staljin**, prihvatili su Darwinovu teoriju evolucije. Plekhanov, koji se smatra osnivačem ruskog komunizma, poznat je po riječima: "**Marksizam je primjena darvinizma u društvenim naukama!**"³⁶

A što se tiče Trockog, on je davao izjave poput one da je **darvinizam "najveća pobjeda dijalektičkog materijalizma"**.³⁷

U formiranju komunističkog kadra veliku ulogu imalo je Darwinovo obrazovanje. Ilustracije radi, **Staljin, koji je prethodno bio svećenik, zahvaljujući Darwinovim knjigama, postao je ateista.** Tu činjenicu bilježe historičari.

I Mao, koji je komunistički režim uspostavio u Kini i koji je pobio milione ljudi, otvoreno je isticao da je filozofski oslonac sistema koji je uspostavio, tj. **"temelj kineskog socijalizma" zasniva na Darwinu i njegovoj teoriji evolucije.**³⁸

Utjecaj darvinizma na Maoa i kineski komunizam veoma detaljno objašnjava historičar sa Harvardskog univerziteta **James Reeve Pusey** u svojoj analitičkoj knjizi *China and Charles Darwin* (Kina i Charles Darwin).

Ukratko, između teorije evolucije i komunizma postoji jedna neraskidiva veza. Tvrdnjom da su živa bića produkt slučajnosti teorija evolucije osigurala je navodno naučnu podršku ateizmu. Komunizam, kao apsolutno ateistička ideologija, zbog toga je, također, neizbježno vezan za darvinizam. Štaviše, ističući da je razvoj u prirodi moguć jedino zahvaljujući sukobu (odnosno "borbi za opstanak"), teorija evolucije podržava pojam "dijalektičkog sukoba", koji se nalazi u osnovi komunizma.

Mnogo bolje će biti moguće shvatiti dimenzije nesreće koju je svijetu donio darvinizam ako se uzme u obzir da je komunistički "dijalektički sukob" jedna "mašina zločina", koja je tokom XX st. pobila oko 120 miliona ljudi!

Dijalektički sukob ne razvija već ruši društvo

Kao što smo već naglasili ističući teoriju po kojoj sukob između živih bića doprinosi njihovom razvoju, darvinizam je osigurao jednu navodno naučnu afirmaciju filozofije "dijalektičkog materijalizma".

Kao što se razumije iz samog imena, dijalektički materijalizam zasniva se na pojmu sukoba. Osnivač ove filozofije, Marx, rekao je da **"u slučaju da nema suprotnosti i sukoba, sve bi ostalo onako kako je bilo u svom prvobitnom obliku"**. A govoreći da je **"sila trudna jednim novim društvom, a babica svakog starog društva"**,³⁹ Marx

je, radi prosperiteta, ljude pozvao na upotrebu sile, na rat i prolijevanje krvi!

I Lenjin, koji predstavlja prvog političkog realizatora Marxovih teorija, pokličem "**Prosperitet je borba suprotnosti**", branio je teoriju po kojoj ljudi oprečnih mišljenja moraju biti u stalnoj borbi. Štaviše, Lenjin je često isticao da se ova borba može voditi jedino prolijevanjem krvi, odnosno terorom. Još 1906. g., dakle jedanaest godina prije boljševičke revolucije, Lenjin je, u časopisu Proleter, iznio terorističke metode koje je on prihvatio:

"Akcija za koju se mi zalažemo je oružana borba. Ovu borbu realiziraju pojedinci i male grupe. Dok jedan dio pripada revolucionarnim organizacijama, ostali dijelovi (većina u određenim dijelovima Rusije) nisu vezani ni za koju revolucionarnu organizaciju. Oružana borba je usmjerena ka dva različita cilja, koji u potpunosti moraju odvojiti jedan od drugog. **Kao prvo, ova borba ima za cilj izvršavanje atentata na pojedince, lidere, vojne i policijske službenike, a kao drugo, konfiskovati vladin izvor prihoda, a i izvore prihoda privatnih lica!** Dio konfiskovanog novca ići će u partijsku kasu, dio za cilj specijalnog naoružavanja i priprema za ustanak, a dio za životne troškove učesnika u borbi koju definiramo!"⁴⁰

Jedna od najočitijih ideologija koje su se u XX st. suprotstavljale komunizmu bila je **fašizam**. Zanimljivo je, međutim, da je fašizam, koji se ističe kao oprečnost komunizmu, branio pojam sukoba u najmanju ruku koliko i komunizam. Dok su komunisti vjerovali u potrebu "sukoba klasa", fašisti su samo promijenili ovu sferu sukoba i lansirali pojam "sukoba između rasa i nacija". Na primjer, jedan od najznačajnijih idejnih izvora nacizma i vodećih rasista, njemački historičar **Heinrich von Treitschke**, pisao je da se **nacije "mogu razvijati jedino surovim rivalstvom koje slični na Darwinovu borbu za opstanak..."**⁴¹



Prirodno je da dolazi do nesuglasica, ali one ne bi smjele uzrokovati konflikte i ratove među ljudima. Međusobno poštovanje i saosjećanje može osigurati razumijevanje i suživot među suprotstavljenim stranama. Moralna učenja Kur'ana ljudima nude život zadovoljstva i radosti, dok im dijalektička borba uvijek donosi nesreću, uništenje i smrt.



Što se tiče Hitlera, on je, inspiriran Darwinovim poimanjem sukoba, rekao slijedeće:

"Priroda je jedan rat između jakih i slabih, apsolutna pobjeda jakih nad slabima! Da to nije tako, u prirodi bi dolazilo do jedne stalne devijacije. (...) Oni što žive moraju se boriti! Na ovom svijetu, u kome je stalno prisutan jedan ratni zakon života, pravo na život ne posjeduje onaj ko ne želi ratovati!" ⁴²

Što se tiče slike koju su u XX st. formirale ove dvije social-darvinističke ideologije, koje vjeruju da je za jačanje i razvoj društva neophodan rat, sukob, borba i prolijevanje krvi, ona je sasvim očita. Zbog ove ideologije umrlo je na desetine miliona nevinih ljudi, na desetine miliona ih je ranjeno ili osakaćeno, državne ekonomije su propale, prihodi koji su se trebali odvojiti za zdravlje, nauku, tehnologiju, obrazovanje i umjetnost prvenstveno su korišteni za naoružavanje, a potom za liječenje rana koje su nanesene upravo tim oružjem te za ponovnu izgradnju porušenih gradova. U historiji se sasvim jasno pokazalo da sukob, borba i teror ne doprinose razvoju društva, već, naprotiv, njegovom nazatku i propasti.

Naravno da su u svijetu prisutne oprečnosti. Kako god u prirodi postoje svjetlost i tama, dan i noć, toplo i hladno, suprotnosti postoje i u idejama i praksama. Međutim, idejne oprečnosti i razilaženja ne zahtijevaju sukob! Naprotiv, ukoliko se suprotnostima pristupi tolerantno, miroljubivo, s razumijevanjem, s ljubavlju, saosjećajno i milosrdno, pojavit će se niz ljepota. Čovjek koji svaku ideju uporedi sa drugom još više razvija svoju ideju ili je upotpunjuje uviđajući njezine nedostatke. Kroz izlaganje ljudi koji brane oprečne stavove može se vršiti razmjena ideja ili konstruktivne kritike. Međutim, to mogu ostvariti samo oni koji se drže normi Kur'anskog morala, koji su iskreni, miroljubivi i skromni.

Velika je tiranija i bezdušnost ubiti ili zadavati bol nekome zbog

toga što on brani drugačiju ideju, što je pristalica druge vjere ili što potječe od različite rase. Samo zbog toga su se tokom historije nasmrt međusobno borili i nemilosrdno ubijali sinovi iste zemlje. Ili, ljudi različite rase ili nacije činili su krvoprolića ne odvajajući žene i djecu! A sve te vandalizme u stanju je počiniti jedino onaj koji čovjeka sa suprotne strane vidi samo kao naprednu životinju, koji mu ne pridaje značaj dostojan čovjeka i koji ne vjeruje da će pred Bogom polagati račun za svoja djela.

Najljepši i najispravniji stav koji se treba zauzeti prema oprečnim idejama istaknut je u Kur'anu. Idejna razmimoilaženja dešavala su se tokom historije, a najpoznatiji primjer toga je slučaj Musaa (savs) i faraona koji je živio u istom periodu. Unatoč faraonovoj opakosti i agresivnosti, Bog je zadužio Musaa (savs) da ga pozove na Pravi put, a metod kojim će se koristiti saopćio je na slijedeći način:

"Idite faraonu, on se, doista, osilio, pa mu blagim riječima govorite ne bi li razmislio ili se pobjao!" (Kur'an, 20:43-44).

Pridržavajući se Božijih naredbi, Musa (savs) je faraonu naširoko objasnio vjeru i strpljivo mu iznio sve teme kako bi onemogućio njegov ateizam i tiraniju prema narodu. Na njegov ovako uzoran moral i strpljenje faraon je odgovorio jednim agresivnim stavom rekavši da će ubiti i njega i sve one koji slijede njegove ideje. Međutim, u ishodu njegovog ovakvog stava, faraon nije izašao kao pobjednik. Pobjedili su Musa (savs) i njegove pristalice.

Kao što i ovaj primjer pokazuje, pobjeda ili razvoj jedne ideje ne postiže se sukobom, ratom ili agresivnošću. Događanja između Musaa (savs) i faraona na neki način predstavljaju siže historije, primjer koji pokazuje da pobjeđuju pristalice miroljubivosti i pravde, a nikako pristalice sukoba i tiranije. Uzoran moral uvijek biva nagrađen i na ovom, a i na budućem svijetu.

Darvinizam i terorizam

Kao što smo i do sada vidjeli, darvinizam predstavlja temelj različitih opakih ideologija koje su u XX st, svijetu priredile najkrvavije katastrofe. I, pozivajući se na darvinizam, ove ideologije su podržavale "rat ili sukob sa onima koji ne pripadaju njima", štaviše, prihvatile su to kao svoje najbitnije metode.

Sasvim je očita činjenica da su u svijetu prisutne različite vjere, različiti pogledi na svijet, različite filozofije, i krajnje je prirodno da ove različite ideje posjeduju međusobno različite odlike. Međutim, ove ideje mogu se ocijeniti na dva međusobno različita načina.

1) Prema neistomišljenicima se može izražavati poštovanje, može se raditi na uspostavi dijaloga sa njima i slijediti jedan "human" metod, a to je metod koji je u skladu sa Kur'anskim moralom.

2) Sa neistomišljenicima se može sukobljavati, započinjati borba, može se izabrati put postizanja prestiža nauštrb neistomišljenicima, odnosno može se postupati "životinjski" i brutalno. A to je materijalistički ili ateistički metod!

Katastrofa zvana terorizam nije ništa drugo do opcija broj dva pristupa, tj. odnosa prema neistomišljenicima.

Analiziramo li razlike između ove dvije solucije, vidjet ćemo da je krajnje utjecajna darvinistička poduka da je čovjek "životinja u konfliktu". Možda većina pojedinaca ili grupa koje su se opredijelile za put konflikta nemaju pojma o darvinizmu i principima ove ideologije. Međutim, na kraju, oni ipak prihvataju jedno stajalište koje počiva na darvinizmu. Ono što ih utvrđuje u njihovom stavu su slogani koji se u principu zasnivaju na darvinizmu, kao što su "Na ovom svijetu opstaju jaki", "Velika riba guta malu ribu", "Ratobornost je vrlina"... Odstranite darvinizam i ovi slogani postat će beznačajni i isprazni. Zapravo, uklanjanjem darvinizma, više neće biti ni konfliktnih svjetonazora.

Tri Božanske vjere (kršćanstvo, judaizam i islam), u koje vjeruje veliki broj ljudi na Zemlji, protive se konfliktu. Sve tri ove vjere imaju za cilj osiguranje mira i sigurnosti na Zemlji, protive se ubijanju nevinih ljudi, primjeni tiranije i tortura. Konflikt i nasilje prihvataju se kao anormalna i nepoželjna djela, koja su oprečna moralu kojeg je Bog odredio za čovjeka. Međutim, i konflikt i nasilje darvinizam vidi i ističe kao nužne, prirodne, ispravne i legalne pojmove.

Zato, ukoliko se neko pojavi i pribjegava teroru u ime islama,

kršćanstva ili judaizma, koristeći se simbolima i pojmovima tih vjera, znajte da taj nije ni musliman, ni kršćanin, ni Jevrej. U stvarnosti, on može biti samo socijaldarvinist. Skriven pod plaštom vjere, on ne može posjedovati iskrenu vjeru. Ako i tvrdi da djeluje u službi vjere,



Može postojati neslaganje među društvima ili državama, ali konflikti i ratovi nikada ne rješavaju probleme. Kao što nam je i objašnjeno u Kur'anu, nesuglasice se moraju riješavati strpljivo, saosjećajno i s razumijevanjem.

u biti, on je neprijatelj vjere i vjernika - zbog toga što svirepo čini zlo-djelo koje je vjera striktno zabranila, i to na način da u očima javnosti stvara odbojnost i neprijateljstvo prema vjeri.

Prema tome, temelji nevolje zvane teror, koja je obavila cijeli svijet, skriveni su u ateizmu, koji je u savremenom dobu definiran kao materijalizam i darvinizam, a ne u bilo kojoj Božanskoj vjeri.

Svaki čovjek koji želi mir i sigurnost treba uočiti opasnost darvinizma

Kada se bori sa bilo kojim problemom, najbitnije je da se uoči i otkloni korijen, stvarni izvor tog problema. Ilustracije radi, bilo koliko da se uredi i očisti okolina smetlišta koje okolo širi neprijatne mirise, to smetlište će nastaviti sa širenjem smrada. Sve mjere predostrožnosti bit će relativne i kratkotrajne. Rješenje je u čišćenju izvora smrada, u potpunoj eliminaciji smetlišta. Prema tome, efektivno i trajno rješenje u borbi protiv terorizma nije rad na pojedinačnom traganju i onesposobljavanju terorista. Da bi se svijet mogao osloboditi od terorizma, potrebno je prvenstveno ustanoviti i uništiti izvor koji inspirira teroriste, a to su nastrane ljudske ideologije i obrazovanje u njihovom duhu.

Danas se gotovo u svim zemljama svijeta u školama izučava darvinizma kao jedna naučna grana. Omladina se ne podučava pogledu po kom je Bog stvorio ljude, da su oni bića koja posjeduju dušu, razum i savjest, da će, nakon smrti, pred Bogom polagati račun, da će Bogu odgovarati za sve ono što su uradili na ovom svijetu i da će prema tome biti vječno smješteni u Džennet ili Džehennem. Naprotiv, podučavaju se besmislici da su oni nekontrolirana bića nastala u ishodu slučajnosti, da su njihovi preci životinje i da će jedino uz pomoć konfrontacije i rata biti superiorniji i uspjeti ostati u životu. A nakon ove etape veoma je jednostavno isprati mozak onih koji su

tokom svog školskog života uzimali ovakve poduke, dovesti ih u stanje neprijatelja čovječanstva i načiniti ih toliko bezdušnim da budu u stanju ubijati i nevinu dječicu. Omladinu koja je primila ovakvu naobrazbu u svoje redove veoma jednostavno može privući svaka izopačena ideologija, uvući je u djela oprečna razumu i savjesti, a svakovrsnu izopačenost i surovost prikazati im kao značajne ciljeve. Komunističke, fašističke i rasističke terorističke grupe, koje su u posljednjem stoljeću harale svijetom, produkti su ovog sistema obrazovanja!

A druga velika šteta ovog sistema obrazovanja je nastojanje da se, odstranjivanjem vjere iz obrazovanja, vjera ograniči na neuko stanovništvo. Dok se "obrazovani" ateiziraju darvinističko-materijalističkim podukama, dotle vjera ostaje u svijesti "neukih i neobrazovanih". U tom slučaju, stvara se atmosfera povoljna za širenje praznovjerja. Utjecajni postaju oni koji, u ime vjere, iznose ideje koje su apsolutno oprečne vjeri.



Posljednja zbivanja sasvim su očit primjer ove postavke. Nijedan čovjek koji se boji Boga i koji zna da će na ahiretu polagati račun za sve ono što je uradio nikada neće učiniti ništa što bi prouzrokovalo smrt i ranjavanje hiljada nevinih ljudi, ništa što bi hiljadama nevine dječice načinilo siročadima. Takva osoba zna da će za svaku osobu kojoj je nanesena šteta ponaosob polagati račun pred Bogom i da će za svaku od njih biti kažnjen nesnosnim Džehennemom.

Na kraju, rješenje je u odbacivanju darvinističko-materijalističkog obrazovanja, koje predstavlja primarni izvor terora, i uvođenju obrazovanja omladine prema nastavnom programu koji je priređen u skladu sa istinskim naučnim otkrićima, te podučavanje bogobojaznosti, razumnom i savjesnom ponašanju. U ishodu toga nastat će zajednice formirane od miroljubivih, povjerljivih, tolerantnih i milosrdnih pojedinaca, kakve je Bog opisao i istakao u Kur'anu.



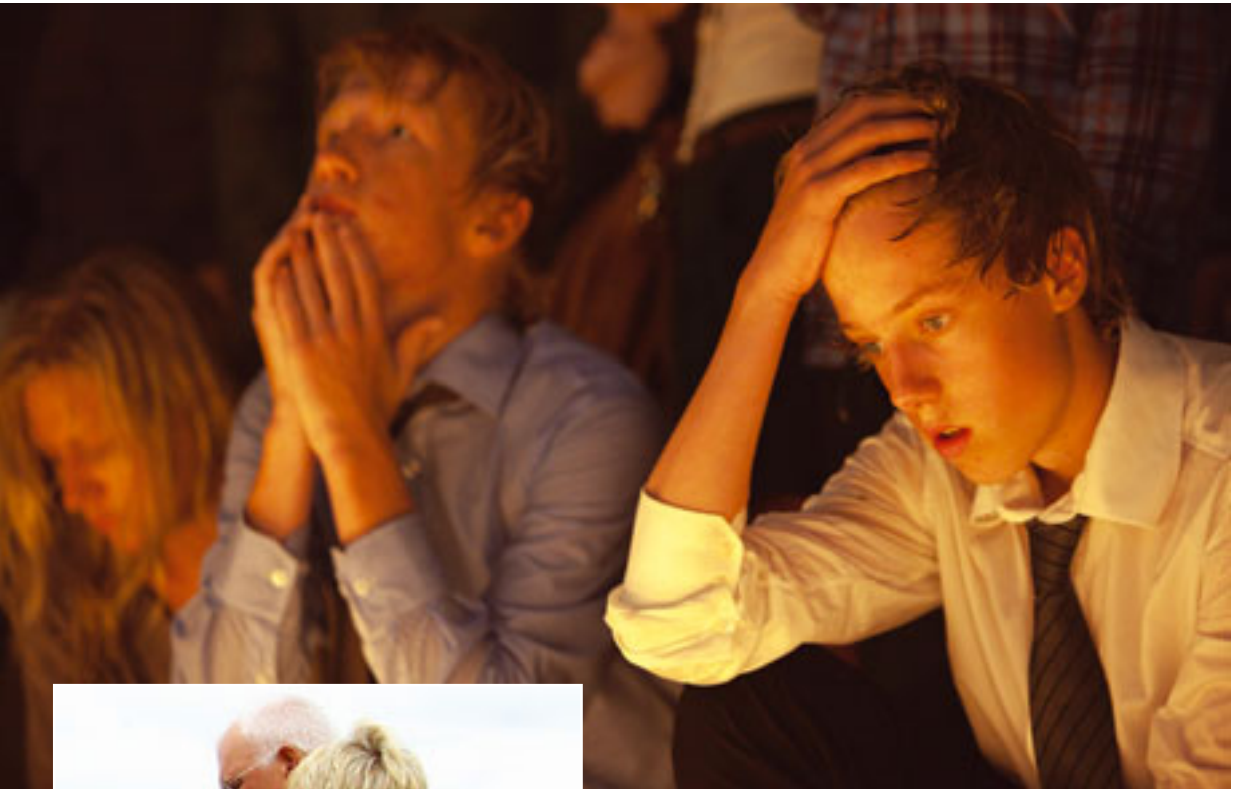
Štetni efekti jednostranog darvinističkog obrazovanja koji vode nasilju

Širenjem laži da ne postoji svrha ljudskog života, darvinističko obrazovanje ljude pretvara u psihičke bolesnike, pesimiste i psihopate koji nemaju nade, niti se mogu nečemu radovati.

Jedan od primjera toga jeste Norvežanin Anders Behring Breivik. Breivik je priznao da je izvršio dva teroristička napada u Norveškoj 22. jula 2011. godine. Jedan od njih bio je napad na zgradu vlade u Oslu, kada je stradao 8 ljudi. Drugi napad se desio na omladinski kamp Laburističke partije na otoku Utoja. U tom napadu je 69 ljudi izgubilo život.

Prije napada, Breivik je odlučio iznijeti svoje pogleda u "Manifestu Evropske Neovisnosti". Na 1518-toj strani, on je rekao da se smatra šampionom naučnog svijeta i moderne biologije. Među knjigama koje je najviše cijenio, nalazila se Darwinova knjiga "O Porijeklu Vrsta". Prema Breiviku, "savršena Evropa" mora uključiti zakone socijalnog darvinizma. Na 1202. strani, Breivik kaže da se u potpunosti slaže sa darvinističkim biologom sa univerziteta Princeton, Lee Silverom, kada je u pitanju ponovna implementacija eugenike. On se slaže sa Silverovim mišljenjem da je potrebno koristiti radikalne mjere u budućnosti, kako bi se broj stanovnika u svijetu smanjio za pola, u odnosu na trenutačan broj, tj. 3.8. milijardi. Na istoj strani, Breivik jasno kaže da se slaže sa Darwinovim argumentom da "genocid i prirodna selekcija idu ruku pod ruku".

"Čak i ako zemlje drugog i trećeg svijeta zanemare upozore-



Teroristi imaju za misiju da naštetite ljudima i fizički i psihički, kako bi ostvarili određeni cilj. Vjerski moral, međutim, se protivi terorizmu jer mu je misija da širi ljubav, blagostanje, saosjećanje, radost i nadu u društvu.

nje da ne rađaju više djece, priroda će ispraviti njihove suicidalne tendencije jer nisu u mogućnosti da hrane svoje stanovništvo."

Breivik nastavlja riječima da je neophodna intervencija u tom prirodnom procesu, ili glad:

"Ako glad prijete zemljama koje nisu pratile naše savjete, (o broju stanovnika) onda im ne bismo trebali dati podršku tako što pomažemo njihovim korumpiranim vođama ili im pošaljemo bilo kakvu vrstu pomoći."



"Moramo prestati da šaljemo hranu ovim zemljama u razvoju, jer je to osnovni uzrok prenaseljenosti."

Riječi koje je napisao Breivik jasno pokazuju da je on izgubio moralne vrijednosti zbog svog darvinističkog obrazovanja, te da je, kao rezultat toga, hladnokrvno izvršio teroristički napad u kojem su stradale desetine ljudi.

Još jedan primjer moralnog pada i divljaštva koje je uzrokovalo darvinističko obrazovanje jeste američki serijski ubica Jeffrey Dahmer koji je ubio 17 djece prije nego što je konačno uhvaćen. U svom posljednjem intervjuu za kanal NBC, prije nego što je usmrćen, Dahmer je dao sljedeću izjavu:

"Ako neko ne misli da postoji Bog kojem svi odgovaramo, koja je onda svrha truda se popravimo? Barem tako sam ja mislio. Uvijek sam vjerovao da je istinita teorija evolucije, da

smo svi stvoreni slučajno. Kada umremo, znate, to je to, ne postoji ništa drugo."

Darvinističko sujevjerje je zatrovalo ogroman broj ljudi, pretvorilo ih u serijske ubice i psihopate u toj mjeri da neki od njih jedu ljudsko meso. To nam je donijela ova iskrivljena religija koja nastoji uvjeriti ljude da nemaju odgovornost prema Stvoritelju, da njihovi životi nemaju svrhu, da su neodgovorni i bez ikakvog cilja, to je religija koja ljude posmatra kao životinje i odvraća ih od činjenice da postoji ahiret, te predstavlja smrt kao kraj.

Darvinizam je bio najgora laž prošlog stoljeća, on je bio odgovoran za ubijanje, tlačenje, teror, masovna ubistva, izopačenosti i zlodjela koja su počinjena u posljednjih 200 godina. On je bio odgovoran za sve svjetske ratove, komunizam, fašizam koji su ljude odveli daleko od vjere, koji su doveli do rasizma i masovnog ubijanja u društvu.

Loš utjecaj darvinizma na društvo zadržao se do danas. Nedavno je Richard Dawkins, jedan od velikih pristalica darvinizma, objavio knjigu koja sadrži ideje koje su toliko udaljene od Boga, da neminovno vode u pesimizam i očaj. Jedan od primjera onoga što se dešava pod utjecajem ovakvih ideja jeste samoubistvo Jesse Kilgorea, 22-godišnjeg studenta iz Amerike, koji je bio pod utjecajem Dawkinsove knjige koju mu je preporučio njegov nastavnik.

Utjecaj zastrašujućih pogleda Dawkinsa, zasnovanih na strašnoj ideologiji darvinizma ne prestaju samo na ovom primjeru. U predgovoru svoje knjige "Paranje duge", sam Dawkins priznaje tu činjenicu:

"Strani izdavač moje prve knjige je priznao da nije mogao spavati tri noći nakon što je pročitao moju knjigu, bio je toliko uznemiren onim što mu se činilo kao hladna, sumorna poruka. Drugi su me pitali kako mogu podnijeti da ustanem ujutro. Jedan nastavnik iz jedne daleke zemlje mi je pisao prijekorno o tome kako je našao u suzama učenicu koju je moja knjiga uvjerila u to da je život prazan i da nema svrhu. On je savjetovao da ne pokazuje knjigu svojim prijateljima, budući da se plašio da bi ih ona mogla zaraziti nihilističkim pesimizmom."

Darvinizam je izopačena religija koja potiče na smrt, ubistvo, očaj, bezosjećajnost, teror, divljaštvo i ohrabruje ljude da misle da nisu ništa drugo nego životinje koje su slučajno postale ljudska bića. Nekolicina predstavnika ove religije još uvijek pokušavaju da odvrate ljude od pravog puta. Stoga oni uporno osporavaju pokušaj da se u školama govori o manama darvinizma, kriju fosile koji su dokaz Božijeg stvaranja, te nikada neće priznati da proteini ne mogu biti stvoreni slučajno i da postojanje više od 450 miliona fosila opovrgava darvinizam. Ipak, uprkos svim ovim mjerama, ljudi 21. stoljeća više ne vjeruju njihovim lažima. Sav trud darvinista je uzaludan, jer su njihove laži razotkrivene.

1- <http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

2- Anders Behring Breivik, een Europese Verklaring van Onafhankelijkheid, S.1386

3- <http://www.darwinthenandnow.com/2011/07/breivik-a-darwinist/?cb=09394448816310614>

4- Anders Behring Breivik, een Europese Verklaring van Onafhankelijkheid, S.1202

5- Anders Behring Breivik, een Europese Verklaring van Onafhankelijkheid, S.1202

6- Anders Behring Breivik, een Europese Verklaring van Onafhankelijkheid, S.1203

7- Kelly J. Coghlan, Houston Chronicle zondag-15 februari 2009

8- <http://www.worldnetdaily.com/index.php?fa=PAGE.view&pagelid=81459>

9- Richard Dawkins, *Unweaving The Rainbow* New York: Houghton Mifflin Company, 1998, blz. ix.

Darvinističko obrazovanje u školama vodi ka tome da ljudi postaju skloni nasilju i terorizmu

Ništa na ovom svijetu nije slučajnost, kao što ni tama u koju je svijet uvučen tokom 20. i 21. stoljeća nije bila slučajnost. Zahvaljujući ovim bolnim periodima u historiji, Bog je čovječanstvu ukazao na vrlo bitan primjer i On još uvijek želi da ga vidimo. Ljudi trebaju shvatiti: ako zaborave da su stvoreni za ljubav, bratstvo, prijateljstvo i altruizam, ako se razjedine umjesto da se bore zajedničkim snagama i ojačaju, ako se zanesu iskrivljenim ideologijama i pokretima, te ako budu vjerovali da su "ubijanje i borba neophodni za napredak", onda će dobiti ono što su željeli: borbu i patnju. Na koncu će uvidjeti da sukobi ne donose napredak, nego uništenje.

Darvinizam i komunizam koji je proizašao iz njega su zasnovani na takozvanoj potrebi za borbom i konfliktom

Dijalektiku koja je prvobitno nastala u drevnoj Grčkoj i koja je označavala "debate", Heraklit je opisao sljedećim riječima: "sve stvari nastaju tako što dolazi do sukoba suprotnosti". Za Heraklita, sve počinje od sukoba. Zato mora postojati sukob između teze i antiteze. Ako će branitelji teze biti poraženi od druge strane, onda se to mora postići ratom i krvoprolićem, a druga strana mora biti potpuno uništena. Sinteza će se pretvoriti u novu tezu, i rat će se nastaviti punom parom. Hegel i Marks, koji su se pojavili nekoliko stoljeća kasnije, nazivali su to "sukobom", ne ratom, te nije trebalo dugo da to

krvoločne komunističke vođe shvate kao rat i masakr. Oni su vjerovali u neophodnost rata i smatrali to jednim od osnovnih uvjeta marksizma. Iako danas zeleni komunisti odbacuju takav koncept rata, komunizam insistira na brutalnim zasjedama, gerilskim ratovima, masakrima bez milosti. Trenutačni masakri u Siriji, krvoproliće od strane komunističke PKK u jugoistočnoj Anatoliji služe kao dokaz tome.

Komunizam – jedan od temelja za nastanak terorističkih organizacija –

Zemlje koje pate zbog terorizma, kao što je to slučaj sa Turskom, najčešće imaju različite terorističke organizacije i grupe kao primarne suparnike. Komunizam živi i danas, čak i ako nije zvanično priznat, on kontrolira dijelove Sjeverne Amerike, sjeverne Evrope i vlada gotovo cijelim Bliskim istokom. Zatim postoje zemlje koje su zvanično pod komunističkom čizmom, kao što su to mnoge zemlje u Južnoj Americi, Kina i, naravno, Sjeverna Koreja. Komunistička, markistička vladavina stvara teror u cijelom svijetu. Oni koji zatvaraju svoje oči pred marksističkim prijetnjama još uvijek traže rješenje problema terorizma na televizijskim debatama. Međutim, oni u isto vrijeme nastavljaju podučavati svoje studente dijalektici. Umovi njihove vlastite djece su ispunjeni lažima da se dvije različite ideje moraju boriti, da je historija puna takvih sukoba, te da samo sukobi mogu donijeti napredak i dobrobit društvu. Teroristima se serviraju iste laži. Ironija leži u tome da i komunističke zemlje, kao i kapitalističke nude isto obrazovanje, marksističko stanje uma, dakle, i dalje napreduje u svakoj zemlji, tajno, ali odlučno.

Postoji još nešto što trebamo imati na umu: kapitalizam ne predstavlja udar na marksizam. Naprotiv, prema Marksu, kapitalizam je bitan uvjet da društvo krene naprijed, prema komunizmu. Komunizam jednostavno čeka u zasjedi kako bi zaskočio ljude i društvo koje je postalo sebično - sve pod utjecajem kapitalizma, koji ne posjeduje moralna načela, religijske i ljudske vrijednosti, kojie misli isključivo na sebe. Skorašnja ekonomska kriza je odigrala svoju ulogu. Po marksistima i komunistima, sada je sve spremno. Svako ko želi da razumije ovu pojavu, treba pažljivo da pogleda mnoge probleme u svijetu.

Postojanje suprotnosti ne zahtijeva ratovanje

Suprotnosti su uvijek postojale. Sukob između dobrog i lošeg postoji otkad postoji svijet. Međutim, ovaj sukob se mora precizno definisati. Postojanje suprotnosti ne zahtijeva rat. Suprotnosti se mogu braniti komunikacijom, intelektualnom debatom, predstavljanjem dokaza, sve u granicama ljubavi i poštovanja. Nikoga se ne smije siliti da prihvati neku ideju, i niko ne smije biti pogubljen zato što to ne želi učiniti. Rat nikada nije donio napredak nekom društvu. Krvavi ratovi i sukobi 20. stoljeća. Neprestalne borbe koje vidimo u današnje vrijeme samo pomažu industriji naoružanja koja zarađuje, ubija ljude, civilizacije, tehnologiju, gradove i cijelu ekonomiju.

Tamo gdje ljudi žive u strahu ne može biti napretka. Ne može se krenuti naprijed kada su ljudi sve više gladni, pothranjeni,

sve manje obrazovani, sve manje produktivni. Gradovi neće biti ništa bolji kada uništavamo njihovu infrastrukturu bombama i iz aviona. Društvo ne može krenuti naprijed ako izumire mlada generacije. Atomske bombe koje su bačene na Hirošimu i Nagasaki nisu donijele ništa drugo nego uništenje koje je ostavilo posljedice na sve generacije koje su uslijedile. Krvava dijalektika koju je uveo marksizam nikada nije donijela željeni napredak niti jednom društvu i to sigurno neće postići ni u budućnosti. Ako to dopustimo, svijet će se naći u još strašnijoj situaciji, i svi ćemo se daviti u krvi.

Darvinizam je filozofsko uporište mnogih sukoba u svijetu. Teorija evolucije tvrdi da su se sve vrste razvile iz samo jedne ćelije (čiji nastanak darvinisti ne mogu



objasniti) i to kao rezultat slučajnosti. Prema njima, borba je jedan od elemenata ovog zamišljenog procesa evolucije. Osnovu ove brutalne ideologije koja tvrdi da živa bića mogu evoluirati samo kroz borbu, predstavlja ideja o opstanku najjačeg. Predstavljanje zabluda darvinizma kao naučne teorije, uvrštavanje iste u nastavne programe širom svijeta dovodi do masovne prevare, te izopačene darvinističke ideje nalaze plodno tlo koje milione ljude odvodi u mnoge ratove.





Jedino rješenje za krvave ideologije jeste okončanje jednostranog obrazovanja koje favorizuje darvinizam

Ideje koje su u suprotnosti mogu izroditi nešto bolje samo kroz ljubav, suosjećanje, slobodu mišljenja i naučne dokaze. Ne upotrebom sile ili nasilja. Krajnje je vrijeme da svi shvate razlog za sve nesreće koje potresaju svijet. Marksizam je razlog za sve što se dešava, marksistička društva su tajno priredila pozornicu za sva ova dešavanja. Najbolji način da se to zaustavi jeste da se pokaže da je ova krvava dijalektika samo lažno, naučno razmišljanje koje opravdava rat. Trebali bismo reći da je takozvana dijalektika u prirodi čista glupost, te da iako predatori postoje u prirodi, postoje i živa bića koja su vrlo nesebična i altruistična. To bismo brzo postigli ako bismo



promijenili sistem obrazovanja koji podučava mlade ljude širom svijeta o postojanju ove krvoločne dijalektične misli. Svijet nije bojno polje, ni za nas, niti za druga bića. Svijet će biti lijep samo kroz ljubav, kako je otkrio Bog u svim mono-teističkim vjerama. Bog želi ljubav svih nas. Bog želi da budemo jedno, braća i sestre. Svijet će se promijeniti samo ako budemo slušali Božije naredbe i ako budemo voljeli.

Bediuzzaman Said Nursi ističe važnost intelektualne borbe protiv darvinizma i materijalizma

Veliki islamski učenjak Bediuzzaman, koji je posvetio cijeli svoj život intelektualnoj borbi protiv nevjerovanja, objasnio je u svojim radovima da nevjerovanje održavaju upravo darvinizam i materijalizam. On je rekao da bi intelektualna borba protiv takvih ideologija odigrala važnu ulogu.

Bediuzzaman objašnjava utjecaj materijalizma na nevjernike koji čekaju u zasjedi njega i njegove prijatelje:

"I treće: pokvariti ih sa porocima i ugodnim otrovima materijalističke filozofije i civilizacije, uništiti njihovu solidarnost, razotkriti laži njihovih vođa i diskreditovati ih upotrebom principa nauke i filozofije..." (Bediuzzaman, Zrake rasprava., Trinaesta zraka)

Kako je mudro objasnio Bediuzzaman, nevjernici pokušavaju prevariti vjernike trenutačnim, ovozemaljskim zadovoljstvima koja bi ublažila intelektualna djela Bediuzzamana, te bi uz pomoć materijalističke kulture dovela do razjedinjenosti i nestanka solidarnosti među vjericima, i nastavila klevetati Bediuzzamana. Ipak, oni u tome nisu uspjeli.

Bediuzzaman kaže da će darvinizam i materijalizam ojačati, naročito kada se približi kraj svijeta i da će biti mnogo nevjernika zahvaljujući ovim dvjema ideologijama. Međutim, poslanik Isa (savs) i hazreti Mahdi će okončati ovaj problem efikasnom intelektualnom borbom. Kako je Bediuzzaman objasnio, Hazreti Mahdi će savršeno ispuniti svoju dužnosti, on će intelektualno uništiti darvinizam i materijalizam, te spasiti vjeru ljudi.

"Prvo: pod utjecajem nauke i filozofije, raširenosti materijalističke i naturalističke filozofije u čovječanstvu, prva obaveza

hazreti Mahdija jeste da spasi vjeru, tako što će sasvim utišati materijalističko razmišljanje i filozofiju. (Bediuzzaman, Zrake rasprava., Emirdag Addendum, str. 259)

Bediuzzaman tvrdi da su darvinizam i materijalizam u službi antikrista, kao i to da će Poslanik Isa (savs) okončati sve ove nevolje i to putem intelektualne borbe:

" .. na kraju vremena kršćanstvo će biti pročišćeno i iz njega će biti uklonjeno sujevjerje koje stvara trenutačno nevjerstvo i ateizam koje je, opet, izrodila naturalistička filozofija, te će se pretvoriti u islam. U tom trenutku, kolektivni karakter kršćanstva će uništiti kolektivni karakter koji ne poznaje religiju i to će učiniti mačem obznane. Tako će, predstavljajući kolektivni duh kršćanstva, Isa (savs) (spiritualno) ubiti antikrista koji predstavlja kolektivni duh ateizma, što znači da će uništiti ateističku misao (on će je eliminisati intelektualnim putem). (Bediuzzaman, Zrake rasprava., Pisma, Prvo Pismo, str. 22)

" će (intelektualno) ubiti ogromni kolektivni duh materijalizma i bezbožnosti koju će antikrist stvoriti – jer Isa (savs) će ubiti antikrista mačem (znanja) i uništiti njegove ideje i nevjerovanje, koje je u osnovi ateističko." (Bediuzzaman, Zrake rasprava., str 589)

Bediuzzaman Said Nursi daje jasno do znanja da darvinizam i materijalizam tjeraju ljude da odbace moralne vrijednosti religije i odvođe ih u bezbožnost. On objašnjava da će muslimani izvojevati ogromnu intelektualnu bitku protiv ovih izopačenih ideja, i to pod vodstvom Poslanika Ise (savs) i hazreti Mahdija. Uz Božiju pomoć, ove dvije ideologije će nestati zahvaljujući naporima ovih blagoslovljenih ličnosti, a moralne vrijednosti islama će zavladati svijetom.

*On robu Svome objavljuje
jasne ajete da bi vas iz tmina na
svjetlo izveo – a Allah je, uistinu,
prema vama dobar i milostiv.*

(Kur'an, 57:9)





ZAKLJUČAK: PRIJEDLOZI ZAPADNOM SVIJETU

Fako prolaze decenije i stoljeća, očituje se jedna nepobitna činjenica, a to je da terorizam i dalje nastavlja da uništava. U mnogim regijama svijeta ljudi žive u strahu od terorizma. Štaviše, ovaj strah ne nastaje samo zbog prijetnji drugih nacija. U mnogim zemljama ljudi doživljavaju prijetnje na vlastitoj zemlji od njihovih sugrađana i pripadnika iste religije. Nove informacije koje su date u predgovoru ovog izdanja otkrivaju koliko je terorizam već rasprostranjen. To je dovoljan dokaz da političke i vojne mjere koje su poduzete nisu bile dovoljne da bi se riješio ovaj problem.

Danas je Zapadni svijet jako zabrinut zbog nastanka radikalnih organizacija koje koriste teror pod krinkom islama, te ima dosta razloga za brigu. Jasno je da se treba suditi onima oni koji vrše teror, kao i onima koji im pružaju podršku, i to po međunarodnim sudskim kriterijima. Međutim, mnogo efektivnija strategija se mora

koristiti da bi se došlo do rješenja ovih problema. Pogrešan obrazovni sistem koji podupire terorizam bi se trebao ozbiljno shvatiti, potrebno je u svakoj prilici objasniti istinu kako bi se zamijenile pogrešne ideje koje su nastale iz darvinističko-materijalističkog obrazovanja, kao i iz fanatizma.

Procjene koje smo naveli gore otkrivaju da teror nema mjesta u trima religijama i da je to zločin protiv čovječnosti. Otkriće kontradiktorne prirode "islamskog terora" nam nudi nekoliko bitnih stavki:

1) Vrijeme koje je pred nama nalaže da sve zemlje djeluju obazrivo, pažljivo i mudro. Svjetska zajednica mora iskoristiti priliku da živi u miru, te mora biti otvorena za sve prijedloge i rad kako bi se to postiglo. To je moguće samo ako upoznaju jedni druge bolje, ako budu učili historiju, religiju, umjetnost, književnost, filozofiju, nauku, tehnologiju i kulturu.

2) Islam je religija ljubavi, prijateljstva, mira i bratstva i to se mora objasniti u svim aspektima, a islamske zajednice se moraju potaknuti da ovo shvate. Rješenje koje vodi do pobjede radikalnih organizacije ne bi trebala biti "obavezna sekularnost". Naprotiv, takva politika će samo izazvati reakciju masa. Rješenje leži u tome da se napuste radikalna shvatanja koja su se stopila sa darvinističkim obrazovanjem, da se govori o islamu u skladu sa Kur'anom. Rezultat će biti prihvatanje vrijednosti Kur'ana, kao što su ljudska prava, demokratija, sloboda, moralnost, nauka, spiritualnost, estetika i pojava muslimanskog modela koji nudi sreću i blagostanje cijelom čovječanstvu. Muslimanima se moraju pojasniti moralne vrijednosti koje nalaže Kur'an i po njima se mora živjeti. Muslimani imaju dužnost da prihvate Poslanika (savs) kao primjer, a on je na najbolji način živio po načelima koje nalaže Kur'an, ne kao oni koji

koriste vjeru u pogrešne svrhe i dovode do nerazumijevanja islama.

3) Jedan od izvora terorizma leži u fanatizmu, a rješenje za to je obrazovanje. Kao što smo detaljno objasnili u prethodnim poglavljima, fanatizam predstavlja pogrešno, strašno razumijevanje vjere u kojem nema mjesta ljubavi. Svima onima koji osjećaju simpatije prema teroru, mora se pojasniti da je terorizam u potpunoj oprečnosti sa islamom i da on samo nanosi štetu islamu, muslimanima i cijelom čovječanstvu. Potrebno je poučiti ove ljude tako da budu očišćeni od fanatizma.

4) Potrebno je pronaći dugotrajna rješenja kako bi se borilo protiv terorizma, koji ima korijene u komunističkoj, fašističkoj, rasističkoj i drugim pogrešnim ideologijama. Danas u zemljama cijelog svijeta darvinizam predstavlja osnovu obrazovnog sistema. Međutim, kako smo ranije istakli, darvinizam je pogre-



šna ideologija koja vidi čovjeka kao životinju koja se razvila boreći se za opstanak – to je nešto što nalazimo u osnovi svih oblika terorizma. Ideologija koja predskazuje da će preživjeti samo oni koji imaju moć i koja smatra da je rat nešto dobro, uvijek će stvarati zlo. S obzirom da je to slučaj, osim sudskih i ostalih mjera koje ćemo uvesti u borbi protiv terorizma, također nam je potrebna obrazovna kampanja u cijelom svijetu. Razotkrivanje pravog lica darvinizma i materijalizma, te poduka o pravima vrijednostima koje je Bog otkrio ljudima mora predstavljati osnovu ovog obrazovanja. Mir i stabilnost je moguće postići tako što živimo po načelima prave religije. Ako se ne rije-



šimo močvarnog tla koje svima nanosi zlo, nećemo biti u stanju da uklonimo nesreću u svijetu.

Nadamo se da će ove mjere pomoći svijetu da se riješi terorizma i svih drugih fanatičnih, brutalnih i barbarskih vjerovanja. Kada se na pravi način budu povinovali mirnoj kršćanskoj kulturi koju predstavljaju, zemlje kao što su Sjedinjene Američke Države, koje se opisuju kao "jedna nacija koja vjeruje u jednog Boga", tek tada će ove zemlje postati prijatelj muslimanima. U Kur'anu Bog skreće pažnju na ovo i daje nam na znanje da su kršćani oni koji su "**najbliži prijatelji onima koji vjeruju**". (Kur'an, 5:82)



U historiji je bilo neukih ljudi koji su pogrešno protumačili ovu činjenicu, te su tako uzrokovali sukobe i borbe među ovim dvjema religijama. Da bismo spriječili ponavljanje ovakvog scenarija koji neki propagiraju idejom o "Sudaru civilizacija" ili "Svetom ratu protiv Zapada", pravi kršćani i muslimani se moraju okupiti i surađivati.

Zaista, razvoj događaja nakon užasnih napada ukazuje na to da je sjeme ove suradnje već posađeno. Užasni teroristički napadi kao što je onaj koji se desio 11. septembra zbližio je kršćane i muslimane, naveo je



mnoge kršćane da nauče više o islamu, te je potakao muslimane da se potrude više kako bi govorili o pravoj islamskoj moralnosti koja je opisana u Kur'anu.

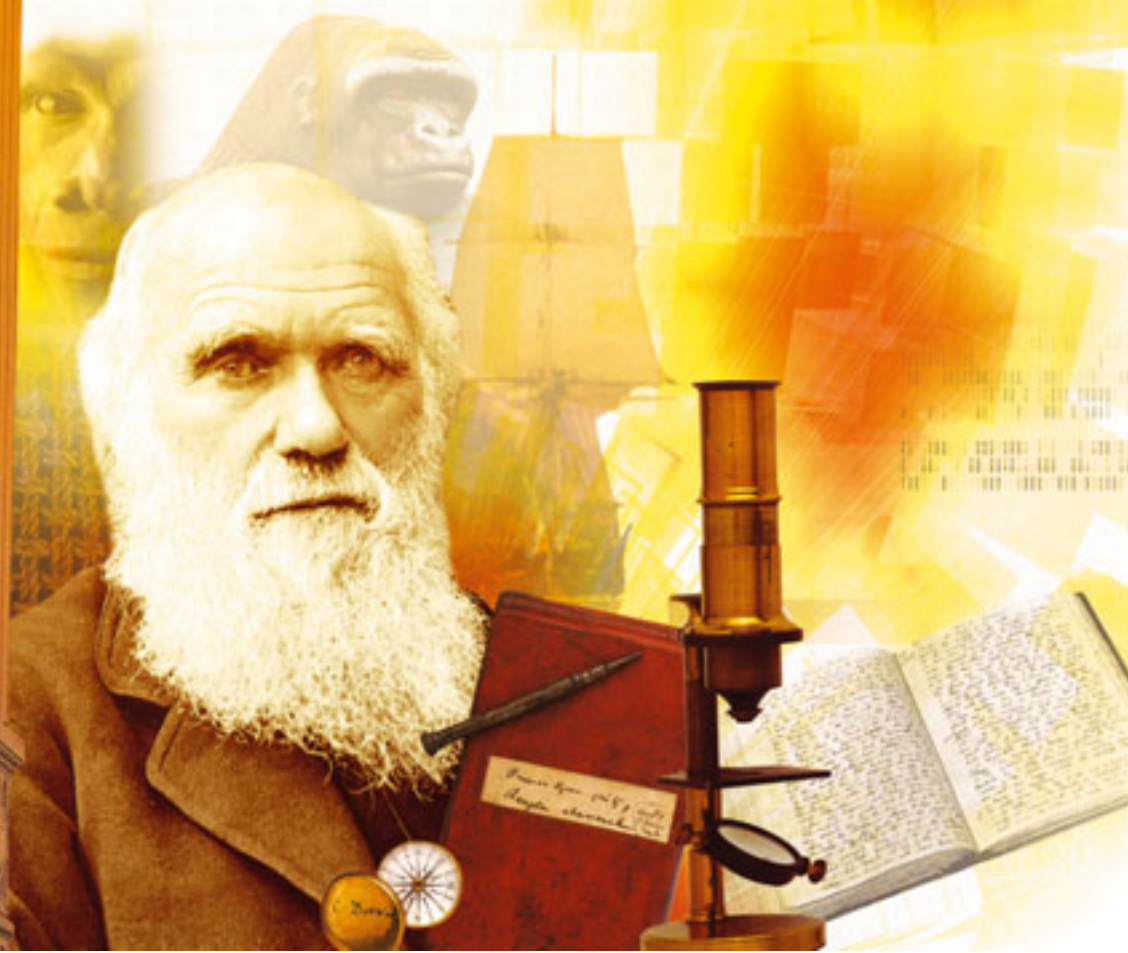
Sve ovo je potrebno kako bi ljudi razumjeli bolje islamske vrijednosti i kako bi se riješili bilo kakvih predrasuda. Uz Božiju pomoć, 21. stoljeće će biti vrijeme kada će ljudi zaista priznati da su vrijednosti islama jedinstven način da se postigne mir na planeti koji tako dugo priželjkujemo.

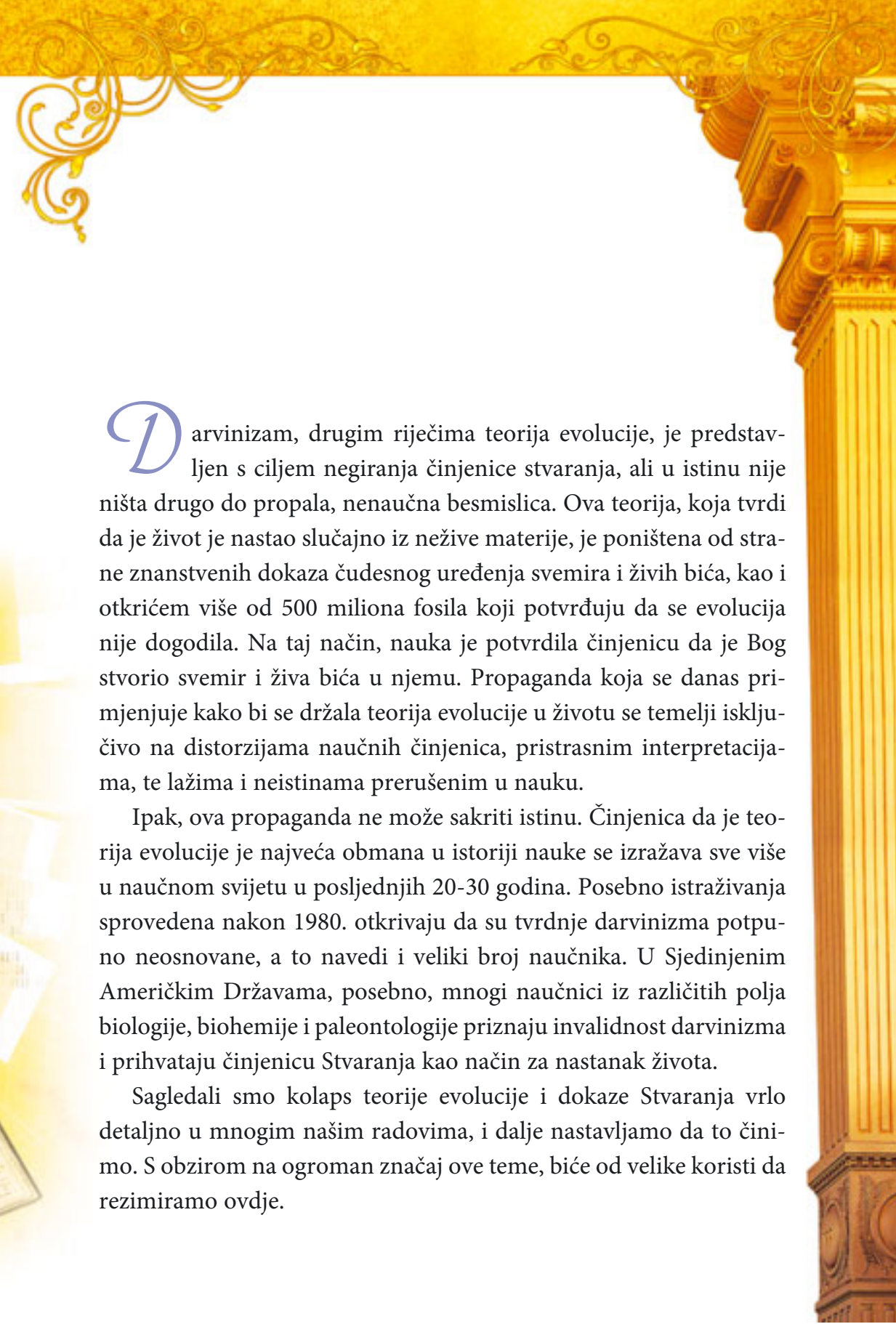
On je Allah, Tvorac, Onaj koji iz ničega stvara, Onaj koji svemu daje oblik, On ima najljepša imena. Njega hvale oni na nebesima i na Zemlji, On je Silni i Mudri. (Kur'an, 59:24)



Prilog

ZABLUDA EVOLUCIJE





Darvinizam, drugim riječima teorija evolucije, je predstavljen s ciljem negiranja činjenice stvaranja, ali u istinu nije ništa drugo do propala, nenaučna besmislica. Ova teorija, koja tvrdi da je život je nastao slučajno iz nežive materije, je poništena od strane znanstvenih dokaza čudesnog uređenja svemira i živih bića, kao i otkrićem više od 500 miliona fosila koji potvrđuju da se evolucija nije dogodila. Na taj način, nauka je potvrdila činjenicu da je Bog stvorio svemir i živa bića u njemu. Propaganda koja se danas primjenjuje kako bi se držala teorija evolucije u životu se temelji isključivo na distorzijama naučnih činjenica, pristrasnim interpretacijama, te lažima i neistinama prerušenim u nauku.

Ipak, ova propaganda ne može sakriti istinu. Činjenica da je teorija evolucije je najveća obmana u istoriji nauke se izražava sve više u naučnom svijetu u posljednjih 20-30 godina. Posebno istraživanja sprovedena nakon 1980. otkrivaju da su tvrdnje darvinizma potpuno neosnovane, a to navedi i veliki broj naučnika. U Sjedinjenim Američkim Državama, posebno, mnogi naučnici iz različitih polja biologije, biohemije i paleontologije priznaju invalidnost darvinizma i prihvataju činjenicu Stvaranja kao način za nastanak života.

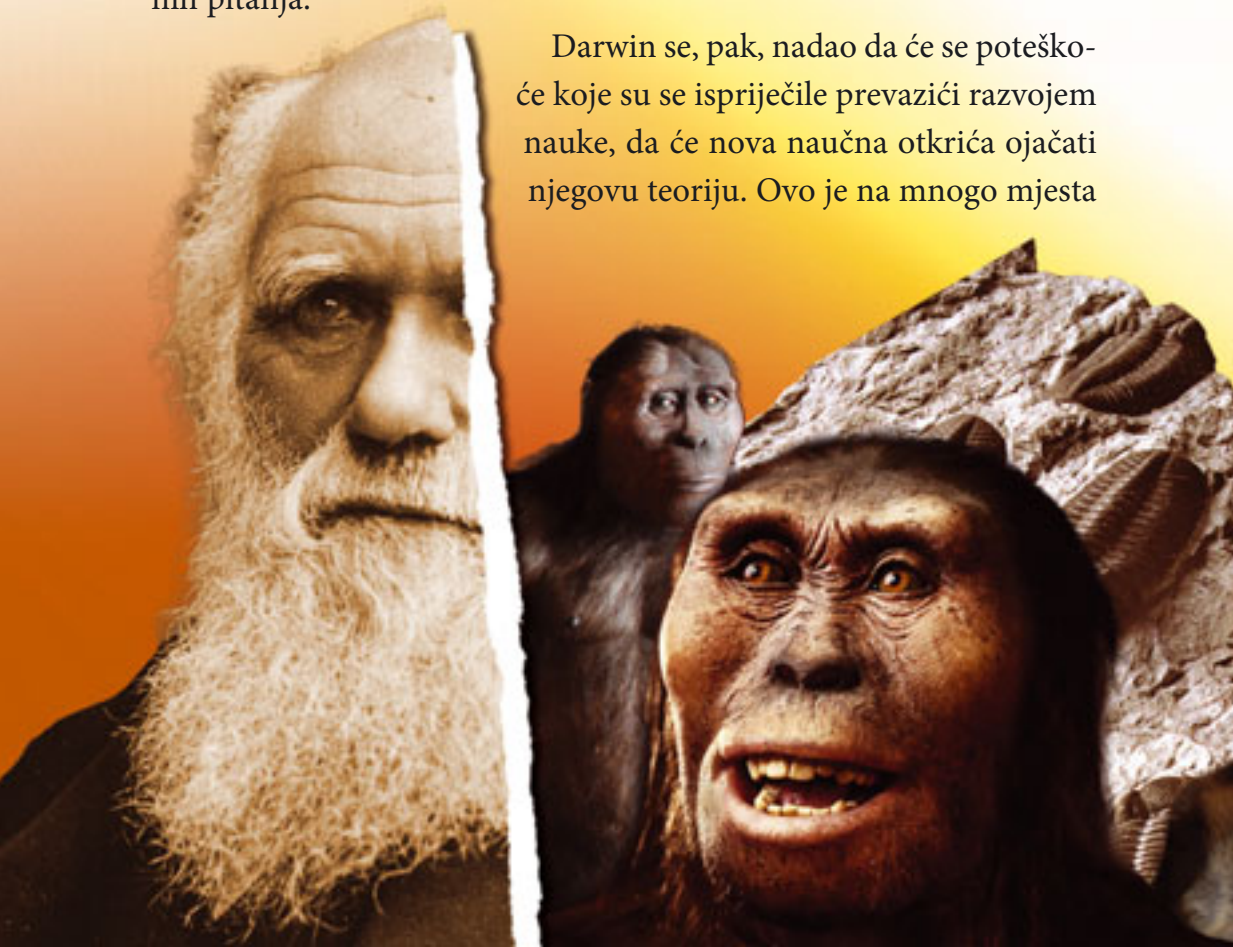
Sagledali smo kolaps teorije evolucije i dokaze Stvaranja vrlo detaljno u mnogim našim radovima, i dalje nastavljamo da to činimo. S obzirom na ogroman značaj ove teme, biće od velike koristi da rezimiramo ovdje.

Naučno pobijanje darvinizma

Iako je to doktrina koja datira još od vremena stare Grčke, teorija evolucije je temeljito iznesena u XIX stoljeću, a najznačajniji momenat koji je ovu teoriju uvrstio u dnevni red naučnih krugova je *Porijeklo vrsta*, knjiga Charlesa Darvina, objavljena 1859. godine. Darwin se u ovoj knjizi usprotivio činjenici da su različite vrste, svaka ponaosob, stvorene od strane Boga. Prema Darvinu, sve vrste potječu od jednog zajedničkog pretka, a raznolikost vrsta nastala je postepenim izmjenama u toku dugog vremenskog perioda.

Darvinova teorija nije se zasnivala ni na jednom konkretnom naučnom otkriću, bilo je to, kao što je i sam priznao, samo "logičko rasuđivanje". U jednom od poglavlja, "Poteškoće teorije", Darwin čak priznaje da je teorija nedovoljna za objašnavanje mnogo značajnih pitanja.

Darwin se, pak, nadao da će se poteškoće koje su se ispriječile prevazići razvojem nauke, da će nova naučna otkrića ojačati njegovu teoriju. Ovo je na mnogo mjesta



u svojoj knjizi i istakao. Međutim, sasvim suprotno Darwinovim nadanjima, razvojem nauke temeljne tvrdnje teorije su, jedna za drugom, bivale pobijane.

Poraz darvinizma pred naukom može se analizirati pod tri temeljne tačke:

1) Teorija apsolutno ne daje odgovor na pitanje prvobitnog nastanka života na Zemlji.

2) Ne postoji nikakvo naučno otkriće koje bi pokazalo da "evolucionarni mehanizam", koji ističu evolucionisti, posjeduje utjecaje koji uzrokuju evoluciju.

3) Suprotno predviđanjima teorije evolucije, fosilni zapisi su iznijeli sasvim suprotnu sliku.

U ovom dijelu knjige ćemo, u osnovnim crtama, iznijeti činjenice vezane za ove tri temeljne tačke.

Prva nepremostiva barijera: porijeklo života

Teorija evolucije tvrdi da sve žive vrste vode porijeklo od jedne jedine žive ćelije, koja se prije 3.8 milijardi godina pojavila u primitivnim uvjetima Zemlje. Kako se dogodilo to da su se milioni kompleksnih različitih vrsta razvili iz jedne jedine ćelije i, ako se zaista i dogodila jedna ovakva evolucija, zašto se tragovi toga nisu našli na



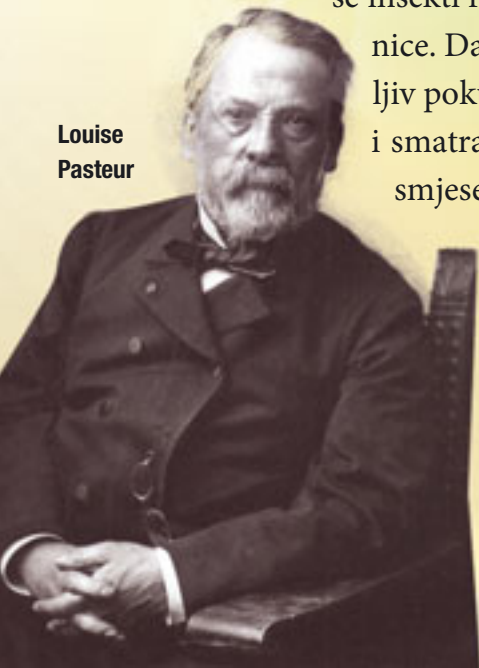
fosilnim zapisima? Ovo su pitanja na koja teorija evolucije ne može dati odgovor. Međutim, prije svega ovoga potrebno se zadržati na prvoj stepenici navodnog procesa evolucije. Kako je nastala aktualna "prva ćelija"?

Zbog toga što odbija stvaranje, što ne prihvata nikakvu natprirodnu intervenciju, isključujući bilo kakvu koncepciju, plan i organiziranost, teorija evolucije tvrdi da je ta "prva ćelija" nastala sasvim slučajno unutar prirodnih zakona. Dakle, prema Darwinu, proizlazi da je neorganska materija, igrom slučaja, proizvela prvu organsku ćeliju. Međutim, ova tvrdnja je u koliziji sa najosnovnijim zakonima biologije.

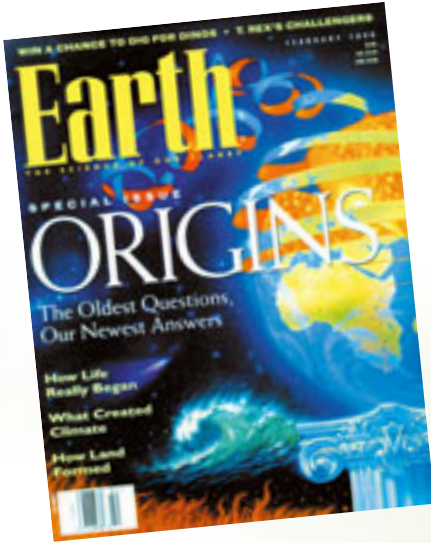
"Život potječe iz života"

Darwin se u svojoj knjizi uopće nije doticao pitanja porijekla života, pošto je primitivno naučno shvatanje njegovog vremena pretpostavljalo da živa bića posjeduju jednu sasvim prostu građu. Prema teoriji "spontane generacije", koja datira još od srednjeg vijeka, vjeruje se da se živo biće može formirati slučajnim udruživanjem neorganskih materija. U ovom periodu bilo je rašireno mišljenje da se insekti formiraju od ostataka hrane, a miševi od pšenice. Da bi dokazali ovu tvrdnju, načinili su i zanimljiv pokus. Na prljavu krpju je stavljeno malo pšenice i smatralo se da će nakon izvjesnog vremena iz ove smjese obrazovati miševi.

Louise
Pasteur



Crvanje mesa također se smatralo dokazom da život nastaje iz nežive materije. Kasnije će se, međutim, ispostaviti da crvi na mesu ne nastaju sami od sebe, već da se razvijaju iz larvi, koje su nevidljive prostom oku, a koje mušice donose i polažu.



Kako i sami noviji evolucionisti priznaju, porijeklo života je još uvijek kamen spoticanja za teoriju evolucije.

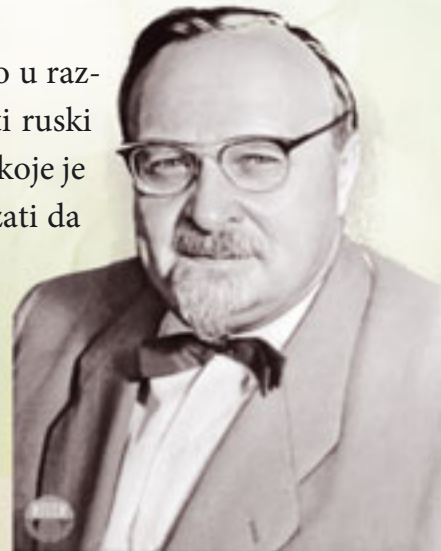
nežive materije je konačno postala stvar prošlosti." (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977. str. 2)

Branioci teorije evolucije dugi niz godina opirali su se Pasteurovim otkrićima. Kada je, pak, razvijena nauka predočila kompleksnost građe žive ćelije, postala je još očitija neosnovanost tvrdnje da život može nastati sam od sebe.

Uzaludni napori tokom XX stoljeća

Prvi evolucionista koji je u XX stoljeću uzeo u razmatranje pitanje porijekla života bio je poznati ruski biolog **Alexander Oparin**. Određenim tezama koje je izbacio 30-ih godina, Oparin je nastojao dokazati da

Pokušaji Alexandra Oparina da pruži evolucijsko objašnjenje za porijeklo života je završio velikim fijaskom.



A mišljenje da bakterije mogu nastati od nežive materije bilo je široko prihvatljivo od strane naučnih krugova u periodu kada je Darwin pisao knjigu *Porijeklo vrsta*.

Međutim, pet godina nakon što je Darwin objavio svoju knjigu, poznati francuski biolog **Louis Pasteur** kategorički je pobio ovo mišljenje koje predstavlja osnovu teorije evolucije. Pasteur na slijedeći način rezimira rezultat do kojeg je došao nakon dugotrajnog rada i pokusa: "Tvrđnja da život može nastati iz

se živa ćelija može formirati slučajno. Međutim, ova nastojanja su se neslavno okončala, a Oparin je bio primoran da iznese slijedeće priznanje: "Nažalost, porijeklo ćelije predstavlja najtamniju tačku koja je u sebe apsorbirala cijelu teoriju evolucije." (Alexander I. Oparin, *Porijeklo života*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), str. 196)

Evolucionisti koji su slijedili Oparinov put nastojali su načiniti nekoliko pokusa koji bi doveli do odgovora na pitanje o porijeklu života. Najpoznatiji od ovih pokusa je 1953. godine načinio američki hemičar **Stanley Miller**. U svom eksperimentu Miller je upotrijebio mješavinu gasa, za kakvu je pretpostavio da je postojala na prvobitnoj Zemlji, sastavljenu od amonijaka, metana, hidrogena i vodene pare. Budući da ovi gasovi ne bi reagirali jedni sa drugima u prirodnim uvjetima, on je u ovaj milje uveo i energetska stimulaciju da bi pokrenuo reakciju među njima.

Narednih godina će se, ipak, ispostaviti da je ovaj pokus, koji se prvobitno smatrao značajnim napretkom na polju evolucije, nevažeci i da je korištena imitacija prvobitne atmosfere veoma različita od one koja je postojala na prvobitnoj površini Zemlje. ("Novi dokazi o evoluciji u ranoj atmosferi i životu", *Bulletin of the American Meteorological Society*, tom 63, novembar 1982, str. 1328-1330.)

Poslije dugog perioda šutnje, sam Miller je također priznao da atmosferski uvjeti koje je on koristio u svom eksperimentu nisu bili realni. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, str. 7)

Svi naponi koje su evolucionisti ulagali tokom XX stoljeća radi donošenja odgovora na pitanje porijekla života uvijek su se neslavno okončavali. Ovu činjenicu je priznao i poznati geohemičar sa San Diego Scripps instituta, **Jeffrey Bada**. U tekstu, objavljenom 1998. godine u evolucionističkom *Earth* časopisu, Bada na sljedeći način

priznaje bespomoćnost evolucionista što se tiče ovog problema:

"Danas kada napuštamo dvadeseto stoljeće, još uvijek se susrećemo sa najvećim neriješenim problemom koji smo imali kada smo ulazili u dvadeseto stoljeće: kako je život na Zemlji započeo?" (Jeffrey Bada, *Earth*, februar 1998, str. 40)

Kompleksna grada života

Jedan od glavnih razloga zbog kojih je, o pitanju porijekla života, teorija evolucije zapala u tako veliki problem je činjenica da čak i najprostija živa bića imaju nevjerovatno složenu građu. Živa ćelija je složenija od svih tehnoloških proizvoda koje je čovjek uspio napraviti, tako da je danas čak i u najsavremenijim laboratorijama svijeta nemoguće proizvesti živu ćeliju spajanjem neživih materija.

Uvjeta potrebnih za nastanak jedne ćelije je toliko mnogo da se apsolutno ne mogu objasniti slučajnošću. Vjerovatnoća slučajnog formiranja proteina, kao najosnovnije gradivne jedinice, izgrađenog od oko 500 aminokiselina, je jedan naprema broju koji se dobije stavljanjem 950 nula iza jedinice. Međutim, vjerovatnoća koja je manja od 1 naprema 10^{50} matematički se smatra da ima nultu mogućnost realizacije.

Glavni razlog za ovo je neophodnost simultanog prisustva proteina druge vrste kako bi se oni prve uopšte formirali, što u potpunosti eliminiše mogućnost slučajnog nastanka. Ova činjenica, sama po sebi, je dovoljna da obori evolucionističke tvrdnje o slučajnosti. Da sumiramo:

- **Protein se ne može vještački stvoriti bez enzima, a enzimi su proteini.**
- **Okolo 100 proteina je potrebno kako bi se sintetizirao jedan protein. Dakle, potrebni su proteini da bi se stvorili proteini.**



Jedna od činjenica koja poništava teoriju evolucije jeste i zadivljujuća kompleksnost strukture života. DNA molekula, koja je locirana u nukleusu ćelije živih bića, primjer je ovoga. DNA je neka vrsta baze podataka koja se formira od 4 različite molekule u različitim sekvencama. Ova baza podataka sadrži kodove svih fizičkih osobina tog živog bića. Kad bi se ljudska DNA ispivala, procjenjuje se da bi od tih podataka nastala enciklopedija od 900 tomova. Neupitno, ta izvanredna količina informacija definitivno pobija tvrdnju o slučajnosti.

- DNA proizvodi enzime potrebne za nastanak proteina. Protein se ne može vještački stvoriti bez DNA. DNA je, dakle, također neophodna kako bi se stvorili proteini.
- Sve organele u ćeliji imaju važnu misiju u formiranju proteina. Drugim riječima, kako bi protein nastao u savršenom obliku i bio potpuno funkcionalan, istovremeno mora postojati i ćelija sa svim svojim organelama.

DNK molekul, koji se nalazi u jezgri ćelije i koji skriva genetske podatke, nevjerovatna je baza podataka. Ukoliko bismo pokušali zapisati informacije šifrirane u DNK, tada bi to značilo da ćemo sakupiti biblioteku koja sadrži 900 tomova enciklopedija, od kojih svaka ima 500 stranica.

Ovdje se pojavljuje jedna veoma interesantna dilema: dok se

DNK može replicirati (kopirati, umnožavati) jedino uz pomoć nekih enzima koji su, ustvari, proteini, sinteza ovih enzima može biti realizirana jedino pomoću informacija šifriranih u DNK. Pošto oboje podjednako zavise jedno od drugog, oboje su morali postojati da bi moglo doći do umnožavanja. Upravo je ovo činjenica koja u ćorsokak baca scenario o tome da je život nastao sam od sebe.

Ovu činjenicu priznaje i evolucionista sa Univerziteta San Diego, Kalifornija, prof. Leslie Orgel, koji 1994. godine u oktobarskom broju časopisa *Scientific American* piše slijedeće:

"Izuzetno je nevjerovatno da proteini i nukleinske kiseline (RNK i DNK), oboje izuzetno kompleksne građe, nastanu spontano na istom mjestu i u isto vrijeme. Ali, isto tako je nemoguće da jedno nastane bez drugoga. Prema tome, primorani smo da zaključimo da je apsolutno nemoguće da je život nastao putem slučajnih hemijskih reakcija." (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, *Scientific American*, tom 271, oktobar 1994, str. 78)

Imaginarni mehanizmi evolucije

Drugi važan momenat u pobijanju Darwinove teorije je ispostavljanje da dvije ideje, koje su predstavljene kao "mehanizmi evolucije", u stvarnosti, također, ne posjeduju nikakvu evolucionu moć.

Svoju tvrdnju o evoluciji, Darwin je u potpunosti vezao za mehanizam "prirodne selekcije". Koliku je važnost pridavao ovom mehanizmu vidi se i iz samog naziva knjige: *Porijeklo vrsta, putem prirodne selekcije...*

Prirodna selekcija znači prirodni odabir i zasniva se na mišljenju da će, u borbi života u prirodi, opstati ona živa bića koja su prilagođenija prirodnim uvjetima sredine i koja su jača. Na primjer, sasvim je prirodno da će, pod prijetnjom krvoločnih životinja, od krda jele-

na preživjeti oni koji brže trče. Na taj način će se formirati stado jelena koje će činiti brze i jake jedinke. Ali, ovaj mehanizam neće nikada ove jelene transformirati u neku drugu živu vrstu, konje, recimo. Jeleni će uvijek ostati jeleni.

Prema tome, mehanizam prirodne selekcije ne posjeduje apsolutno nikakvu evolucionu moć. i Darwin je također bio svjestan ove činjenice i bio je primoran da u svojoj knjizi *Porijeklo vrsta* prizna slijedeće: "Prirodna selekcija ne može ništa uraditi ukoliko ne dođe do korisnih preobražaja." (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, str. 189)

Lamarckov utjecaj

Dobro, kako se mogu formirati "korisni preobražaji"? U okvirima primitivnih naučnih shvatanja svog vremena, Darwin je odgovor na ovo pitanje pokušao dati oslanjajući se na **Lamarcka**. Prema francuskom biologu Lamarcku, koji je živio prije Darvina, živa bića prenose osobine koje su stekla tokom života sa jedne generacije na drugu i na taj način evoluiraju, tako se, dakle, pojavljuju nove vrste. Prema



Lamarcku, žirafa je, na primjer, evoluirala od jedne vrste antilope tako što je, generacijama, istezala vrat pokušavajući, radi prehrane, dohvatiti sve višije i višije lišće.

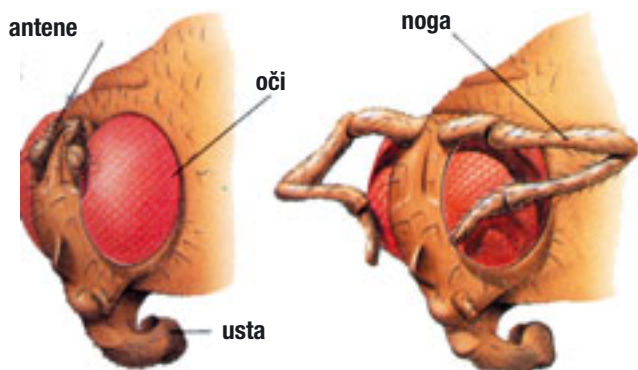
Darwin je također naveo slične primjere. Ilustracije radi, u knjizi *Porijeklo vrsta*, Darwin je ustvrdio da je, ulazeći u vodu u potrazi za hranom, jedna vrsta medvjeda poprimila karakteristike u skladu sa životom u vodi, dobila velika usta i da se, na kraju, preobratala u jednog ogromnog kita. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, str. 184)

Međutim, dok je eho Darwinove knjige odjekivao, jedan austrijski botaničar, **Gregor Mendel**, 1865. godine otkrio je zakone nasljeđivanja, koji su, opet, kategorično pobili legendu o generacijskom prenošenju stečenih osobina. Na taj način je prirodna selekcija ostala "sama" i to kao mehanizam koji uopće nema nikakvu evolucionu moć.

Neodarvinizam i mutacij

Da bi našli izlaz iz ove situacije, darvinisti su krajem 30-ih godina izbacili teoriju moderne sintetike, odnosno neodarvinizam, kako je to i šire poznato. Pored prirodne mutacije, neodarvinizam je dodao i mutacije kao "razlog korisnih preobražaja", odnosno devijacije u genima koje su nastale kao posljedica pogrešaka prilikom kopiranja ili kao posljedica vanjskih uticaja kao što je radijacija.

Neodarvinizam je model koji je i danas još uvijek u svijetu održava paradu u ime evolucije. Teorija tvrdi da su se milioni živih vrsta na svijetu, bezbroj njihovih kompleksnih organa, kao što su uši, oči, pluća, krila, formirali "mutacijama", odnosno nakon jednog procesa koji se zasniva na genetskim devijacijama. Međutim, postoji jedna sasvim jasna naučna činjenica, koja teoriju ostavlja bespomoćnom: mutacije ne doprinose razvoju živih bića, nego naprotiv, uvijek su škodljive po njih.



Od početka XX stoljeća, evolucionisti tragaju za primjerima "korisnih mutacija" stvarajući mutante. Ali svi ti pokušaji su rezultirali nastankom bolesnih i deformisanih stvorenja. Slika lijevo pokazuje glavu zdrave voćne mušice, a slika desno glavu voćne mušice iz koje su narasle noge, što je rezultat mutacije.

Razlog za ovo je veoma jednostavan: DNK ima jednu veoma kompleksnu građu i bilo kakva slučajna djelovanja mogu jedino uzrokovati štetu ovoj molekuli. Američki genetičar **B. G. Ranganathan** ovu činjenicu obrazlaže na slijedeći način:

"Mutacije su male, slučajne i štetne. One se rijetko dešavaju i, u najboljem slučaju, one će biti bez efekta. Ove tri karakteristike mutacija impliciraju da one ne mogu voditi evolucio- nom razvitku. Jedna slučajna promjena u nekom visoko spe- cijaliziranom organizmu je ili bez efekta ili je štetna. Slučajna promjena u nekom ručnom satu ne može poboljšati taj sat. Ona će ga najvjerojatnije oštetiti ili će, u najboljem slučaju, biti bez efekta. Zemljotres ne poboljšava grad, on donosi raza- ranje." (B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Ban- ner Of Truth Trust, 1988.)

Ni do danas nije uočen niti jedan primjer pozitivne mutacije, odnosno mutacije koja je razvila genetski podatak. Pokazalo se da su sve mutacije štetne. Sasvim je jasno da su mutacije, koje su darvini- sti predstavili kao "evolucioni mehanizam", genetski incident koji, u biti, samo sakati i uništava živa bića. (Jedan od najčešće uočljivih uti- caja mutacije kod čovjeka je rak.) Nesumnjivo, uništavajući mehani- zam ne može biti "evolucioni mehanizam". A što se tiče prirodne

selekcije, ona, kao što je to i sam Darwin priznao, "sama ništa ne može uraditi". Ova činjenica nam jasno stavlja do znanja da u prirodi ne postoji nikakav "evolucionni mehanizam". A s obzirom da ne postoji nikakav evolucionni mehanizam, nije se mogao dogoditi ni imaginarni proces zvani evolucija.

Fosilni zapisi: ni traga od prijelazne forme

Fosilni zapisi su najjasniji dokaz da se u stvarnosti nije dogodio proces koji zastupa teorija evolucije.

Prema teoriji evolucije, svaka živa vrsta proizašla je iz svoga prethodnika. Prethodno postojeće vrste su se vremenom pretvorile u nešto drugo i sve vrste su nastale na ovaj način. Prema teoriji, transformacija se odigravala postepeno, milionima godina.

Ukoliko je ovo bio slučaj, tada su brojne "prijelazne vrste" morale postojati i živjeti tokom ovog dugog transformacijskog perioda.

Na primjer, neke pola-ribe/pola-reptili koje su stekle neke reptilske crte kao dodatak crtama riba koje su već imale, trebale su živjeti u prošlosti. Ili, trebali su postojati neki reptili-ptice, koji su stekli neke osobine ptica kao dodatak reptilskim osobinama koje su već imali. Evolucionisti upućuju na ova imaginarna bića, za koja oni vjeruju da su postojala u prošlosti, kao na "**prijelazne oblike**".

Ukoliko su takve životinje već postojale, trebali bi biti prisutni milioni i čak trilioni takvih primjeraka u količini i raznolikosti. Što je još važnije, ostaci ovih čudnih stvorenja trebali bi biti prisutni u fosilnom zapisu. Broj ovih prijelaznih oblika trebao bi biti čak i veći od broja prisutnih životinjskih vrsta, i njihovi ostaci bi se trebali nalaziti širom svijeta. U *Porijeklu vrsta*, Darwin je objasnio:

"Ukoliko je moja teorija istinita, bezbrojne prijelazne vrste, koje najbliže povezuju sve vrste jedne iste grupe, posve sigurno su morale postojati... Stoga bi dokaz njihovog bivšeg



Ovaj fosil krokodila iz perioda krede star je 65 miliona godina. Identičan je krokodilima koji i danas žive.

Ovaj 50 miliona godina star fosil lista platana je nađen u SAD-u. Platan je ostao nepromijenjen 50 miliona godina i nikada nije "evoluirao".



Mene pronaden u Italiji je 37-54 miliona godina star.



postojanja trebao biti nađen jedino među fosilnim ostacima."
(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, str. 179)

Ipak, Darwin je bio savršeno svjestan činjenice da fosili prelaznih vrsta još nisu pronađeni. Smatrao je to najvećom poteškoćom svoje teorije. U jednom poglavlju svoje knjige, nazvanom "Poteškoće teorije," napisao je:

Zašto, kad su vrste nastale od drugih vrsta nevjerovatnim transformacijama, nigdje ne pronalazimo bezbrojne prelazne oblike? Zašto cijela priroda nije u haosu, nego su vrste, kao što i vidimo, jasno definisane?... Ali, kako su prema ovoj teoriji bezbrojni prelazni oblici morali postojati, zašto ih ne pronalazimo utisnute u bezbroj slojeva Zemljine kore?... Zašto onda nije svaki geološki period i svaki sloj prepun prelaznih oblika i poveznica? (Charles Darwin, *The Origin of Species*, str. 172)

Izgubljene Darwinove nade

Međutim, iako su još od sredine XIX stoljeća širom svijeta vršili intenzivno istraživanje fosila, prijelazna forma nije pronađena. Svi iskopani fosili pokazali su da se, suprotno vjerovanju evolucionista, živa bića na Zemlji pojavljuju iznenada i potpuno formirana.

Čuveni britanski paleontolog, **Derek W. Ager**, priznaje ovu činjenicu, čak iako je i sam evolucionista:

"Problem je u slijedećem: kada detaljno ispitamo fosilni zapis, bilo na nivou redova ili na nivou vrsta, mi uvijek i nanovo nalazimo ne na postepenu evoluciju, nego iznenadnu eksploziju jedne grupe." (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, tom 87, 1976, str. 133)

Dakle, fosilni zapisi ukazuju da su se sve žive vrste pojavile iznenađujuće, u savršenom obliku i bez ikakve prijelazne forme. Ovo je apsolutno suprotno Darwinovim predviđanjima. Šta više, ovo je veoma jak dokaz da su žive vrste stvorene, pošto je stvaranje jedino objašnjenje da su se živa bića mogla pojaviti bez pretka iz kojeg su evoluirale, odjednom i u savršenom obliku.

Ova činjenica je priznata i od strane istaknutog biologa - evolucioniste **Douglasa Futuymaa**:

"Stvaranje ili evolucija su jedina dva moguća objašnjenja korijenja živih bića. Organizmi su se, ili pojavili na zemlji sasvim savršeno razvijeni, ili nisu. Ako nisu, onda su se morali razviti iz prethodno postojećih vrsta, pomoću nekog procesa modifikacije. Ako su se pojavili u jednom sasvim razvijenom stanju, onda su doista morali biti stvoreni od neke svemoćne inteligencije." (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. str. 197)

Što se tiče fosila, oni pokazuju da su se živa bića na Zemlji pojavila u savršenom obliku. Dakle, "korijeni vrsta" leže u stvaranju, a ne u evoluciji, kako je to Darwin smatrao.

Bajka o evoluciji čovjeka

Pitanje koje najčešće na dnevni red iznose branitelji teorije evolucije je pitanje porijekla čovjeka. Darwinistička tvrdnja o ovom pitanju drži da je savremeni čovjek evoluirao iz određenih vrsta majmunolikih bića. Tvrdi se da su za vrijeme ovog navodnog evolucionog procesa, za koji se pretpostavlja da je počeo prije 4-5 miliona godina, postojale neke "prijelazne forme" između savremenog čovjeka i njegovih predaka. Prema ovom, u biti potpuno imaginarnom scenariju, postojale su 4 osnovne kategorije:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Imenom "**Australopithecus**", što znači "Južnjački majmun", evolucionisti nazivaju prvog navodnog majmunolikog pretka ljudi. Australopithecus nije ništa drugo do jedna izumrla majmunska vrsta. Opširna istraživanja koja su urađena na različitim primjercima Australopithecusa od strane dva svjetski renomirana anatomicara iz Engleske i USA, Lorda **Sollya Zuckermana** i profesora **Charlesa Oxnarda**, pokazala su da ova bića nisu ništa drugo do izumrla vrsta majmuna i da nemaju nikakve sličnosti sa čovjekom. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, No: 258, str. 389)



Slijedeći stupanj ljudske evolucije evolucionisti klasificiraju kao "**homo**", to jest "čovjek". Prema tvrdnji evolucionista, živa bića u Homo seriji su razvijenija nego Australopithecus. Stavljajući u jedan niz fosile koji su pripadali ovim različitim vrstama evolucionisti su načinili jednu imaginarnu šemu evolucije. Ova šema je čista izmišljotina, pošto, u biti, nikada nije dokazano da između ovih različitih klasa postoji neka evolucionarna povezanost. Jedan od najvažnijih branilaca teorije evolucije XX vijeka, **Ernst Mayr**, također priznaje ovu činjenicu: "Lanac koji se proteže do Homo sapiensa se, u biti, gubi." (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, decembar 1992)

Skicirajući ovako lanac povezanosti: "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens", evolucionisti impliciraju da je svaka od ovih vrsta predak one koja slijedi iza nje. Međutim, skorašnji pronalasci paleoantropologa otkrili su da su Australopithecus, Homo habilis i Homo erectus postojali na različitim dijelovima svijeta u isto vrijeme. (Alan Walker, *Science*, vol. 207, 1980, str. 1103; A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, str. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272)

Štaviše, jedan određeni segment ljudi, klasificiran kao Homo erectus, živio je sve do veoma skoro. Homosapiens neanderthalensis i Homo sapiens (savremeni čovjek) koegzistirali su u istoj regiji. (*Time*, novembar, 1996)

Ova situacija očito pokazuje ništavnost tvrdnje da su oni bili preci jedan drugome. Sasvim je sigurno da ne postoji takvo porodično stablo. Jedan paleontolog sa Harvard University, **Stephen Jay Gould**, premda je i sam evolucionist objašnjava ovaj ćorsokak evolucije:

"Šta biva sa našom evolucionom ljestvicom ako postoje tri čovjekolike loze koje su paralelno egzistirale? Sasvim je jasno da nije-

dna nije nastala iz druge. Štaviše, kada se izvrši usporedba među njima, nijedna od njih tri ne pokazuje bilo kakav evolucionni trend." (S. J. Gould, *Natural History*, vol. 85, 1976, str. 30)

Ukratko, šeme određenih živih bića "polu-majmun/polu-čovjek" koje srećemo u medijima i školskim udžbenicima, odnosno scenario evolucije čovjeka koji se putem propagande nastoji održati u životu, su jedna bajka koja nema nikakve naučne utemeljenosti.

Jedan od najčuvenijih i najpoštovanijih znanstvenika u Velikoj Britaniji, Lord **Solly Zuckerman**, u vezi s ovim pitanjima vršio je dugogodišnja istraživanja (osobito je na istraživanju *Australopithecusa* potrošio 15 godina). Nakon svega, iako i sam evolucionista, Zuckerman je došao do zaključka da, u biti, ne postoji porodično stablo koje se proteže od majmunolikih živih bića do čovjeka.

Zuckerman je također sačinio jednu interesantnu "naučnu skalu". On je formirao jedan spektar nauka rangirajući ih - od onih koje on smatra naučnim, do onih koje smatra nenaučnim. Prema Zuckermanovom spektru, "najnaučnije", a to znači one koje se zasnivaju na konkretnim podacima, su hemija i fizika. Poslije njih dolaze biološke, a onda socijalne nauke. Na samom kraju spektra, u dijelu koji Zuckerman smatra da je "najnenaučnijim", je "izvan-osjetilna percepcija" - tu spadaju koncepti poput telepatije i šestog čula - i, konačno, koncept "ljudske evolucije". Zuckerman ovako objašnjava ovaj kraj svoje skale:

"Pomaknuvši se na kraj ovog spektra, pomakli smo se sa registriranja objektivne istine i stvarnosti u ona polja pretpostavljenih bioloških nauka, poput izvan osjetilne percepcije ili interpretiranja historije fosila čovjeka, gdje je "vjernima" sve moguće - i gdje je "čvrsti vjernik" ponekad u stanju da vjeruje u nekoliko oprečnih činjenica u isto vrijeme." (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 19)

I sama bajka o evoluciji čovjeka svodi se, također, samo na komentare određenih fosila, koje su pristrasno pisali oni koji slijepo vjeruju u teoriju evolucije.

Darvinistička formula!

Pored svih tehničkih dokaza kojima smo se bavili do sada, hajde da sada jednom, pogledamo kakvo praznovjerje posjeduju evolucionisti, na primjeru tako jednostavnom da ga mogu razumjeti čak i djeca:

Teorija evolucije tvrdi da je život nastao slučajno. Prema ovoj iracionalnoj tvrdnji, neživotni i nesvjesni atomi su se udružili da formiraju ćeliju, a onda su nekako formirali druga živa bića, uključujući i čovjeka. Hajde da razmislimo o tome. Kada spojimo elemente koji su "građevinski materijal" života, kao što su ugljen, fosfor, azot i kalijum, formira se samo kaša. Bez obzira na sve tretmane koje bi ona prolazila, ova gomila atoma ne može formirati ni jedno živo biće. Ako baš želite, hajde da napravimo "eksperiment" na ovu temu i da ispitamo u ime evolucionista šta je to zapravo što oni, samo za sebe, nazivaju "**darvinističkom formulom**":

Neka evolucionisti stave dosta materijala prisutnih u sastavu živih bića, kao što su fosfor, azot, ugljen, kisik, željezo i magnezij u velike bačve. Štaviše, neka dodaju u ovu burad i bilo koji materijal koji ne postoji u normalnim uvjetima, ako misle kako je potrebno. Neka dodaju u ovu smjesu i što više aminokiselina i što više proteina, ako žele. Neka izlože ovu smjesu toploti koliko god žele i neka je navlaže koliko god žele. Neka miješaju ovo kakvom god tehnologijom žele. Neka postave najistaknutije naučnike pored ovih buradi. Neka ovi stručnjaci čekaju naizmjenično pored ovih buradi milijardama, pa čak i bilionima godina. Neka slobodno koriste sve vrste uvjeta koje smatraju potrebnim za formiranje ljudskog bića. **Bez**

obzira na ono što urade, oni ne mogu proizvesti iz ovih bačvi čovjeka, na primjer profesora koji ispituje strukturu svojih ćelija pod mikroskopom. Oni ne mogu proizvesti žirafe, lavove, pčele, kanarinice, konje, delfine, ruže, orhideje, ljiljane, karanfile, banane, naranče, jabuke, hurme, paradajz, dinje, lubenice, smokve, masline, grožđe, breskve, paunove, fazane, šarene leptire, ili milijune drugih živih bića, kao što su ove. Zaista, oni ne mogu dobiti ni jednu ćeliju bilo koje od njih.

Ukratko, nesvjesni atomi ne mogu formirati ćeliju grupišući se. Oni ne mogu da donesu novu odluku i podije ovu ćeliju u dva, zatim donijeti druge odluke i kreirati profesore koji su prvi izmislili elektronski mikroskop, a zatim ispitati svoju strukturu ćelija pod tim mikroskopom. **Materija je nesvjesna, beživotna kaša, a oživljava jedino Božijim superiornim stvaranjem.**

Teorija evolucije, koja tvrdi suprotno, je totalna je zabluda potpuno suprotna razumu. Čak i kratko razmišljanje o tvrdnjama evolucionista otkriva ovu realnost, baš kao u gornjem primjeru.

Tehnologija oka i uha

Još jedna tema za koju teorija evolucije nema komentar je savršen kvalitet percepcije oka i uha.

Prije nego pređemo na oko, hajde da kratko odgovorimo na pitanje "kako vidimo". Svjetlosne zrake koje dolaze od objekata padaju naopačke na retinu oka. Tamo se te svjetlosne zrake pretvaraju u električne signale u ćelijama i prenose se do malene tačke na kraju mozga koju nazivamo centar za vid. Ovi električni signali su u ovom centru percipirani kao slike nakon serije procesa. Sa ovakvom tehnikom pozadinom, hajde da malo razmislimo.

Mozak je izoliran od svjetla. To znači da je unutar mozga potpuna tama i da svjetlost ne seže do mjesta na kojem se mozak nalazi.

Mjesto koje zovemo centar vida je potpuno tamno mjesto gdje se svjetlost nikada ne pojavljuje. To je vjerovatno najtamnije mjesto koje postoji. Međutim vi posmatrate svijetao, jasan svijet preko tog mrklog mraka.

Slika koja se formira u oku tako je izoštrana i jasna da čak ni tehnologija 21. stoljeća nije u stanju da je sustigne. Na primjer, pogledajte knjigu koju čitate, ruke kojima je držite, zatim podignite svoju glavu i pogledajte oko sebe. Da li ste ikada vidjeli tako izoštranu i jasnu sliku poput ove igdje drugo? Čak ni najrazvijeniji televizijski ekran proizveden od najrenomiranijih proizvođača televizora ne može vam obezbjediti tako jasnu sliku. Ovo je trodimenzionalna, izuzetno oštra slika u boji. Više od 100 godina hiljade inženjera su pokušavali postići ovakvu oštrinu. Fabrike, ogromne prostorije su obezbjeđene, rađena mnoga istraživanja, planovi i dizajni su stvarani s ovim ciljem. Pa opet pogledajte u televizijski ekran i u knjigu koju držite u svojim rukama. Uočićete da postoji ogromna razlika u oštrini i jasnoći. Šta više, televizijski ekran pokazuje vam dvodimenzionalnu sliku dok vaše oko gleda u trodimenzionalnom obliku.

Godinama su hiljade inženjera pokušavale napraviti trodimenzionalni televizor i dosegnuti kvalitetom slike kvalitet vida. Da, napravili su trodimenzionalni televizijski sistem ali nije ga moguće gledati bez da koristite naočale. To je ipak samo umjetna trodimenzionalnost. Pozadina je zamagljena a prednja strana izgleda kao papirnata konstrukcija. Nikada nije bilo moguće proizvesti tako oštar i jasan prikaz kao što je onaj koji ima oko. i kod kamere i kod televizora dolazi do gubitka kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam koji proizvodi ovu oštru i jasnu sliku nastao slučajno. A ako bi vam neko rekao da je televizor u vašoj sobi nastao slučajno, da su se svi njegovi atomi nekako slučajno sklopili i sačinili taj uređaj koji proizvodi sliku, šta biste pomi-

slili? Kako atomi sami mogu uraditi ono što hiljade ljudi zajedno ne mogu?

Ako uređaj koji proizvodi primitivniju sliku nego oko ne može nestati sam od sebe, onda je evidentno da ni oko, ni slika koju ono vidi ne mogu nastati slučajno. Ista se logika primjenjuje i na uho. Vanjsko uho skuplja raspoložive zvukove ušnom školjkom i usmjerava ih u srednje uho. Srednje uho prenosi zvuk vibracijama intenzivirajući ih. Unutrašnje uho šalje ove vibracije mozgu prevodeći ih u električne signale. Baš kao i sa okom, proces sluha se finalizira u centru za sluh u mozgu.

U poređenju sa uređajima za slikovno i zvučno snimanje, oči i uši su mnogo kompleksnije, mnogo uspješnije i imaju naprednije karakteristike nego ovi produkti visoke tehnologije.



Situacija sa okom identična je onoj sa uhom. To znači da je mozak izolovan od zvukova baš kao i od svjetla: ne pušta nikakav zvuk unutra. Dakle, bez obzira koliko bučno vani može biti, unutrašnjost mozga je potpuno tiha. Ipak, najoštriji zvukovi se percipiraju u mozgu. U svom mozgu, koji je izolovan od zvukova, vi čujete simfonije orkestrara i čujete svu buku u gužvi. Ali ako bi se nivo zvuka u vašem mozgu mjerio preciznim uređajem u tom trenutku, uvidjeli bismo da unutra vlada potpuna tišina.

Baš kao i sa snimkama, decenijama se ljudi trude stvoriti i reprodukovati zvuk koji je vjeran originalu. Rezultati ovih napora su snimači zvuka, HI-FI sistemi i sistemi za detekciju zvuka. Uprkos svojoj tehnologiji i hiljadama inženjera i stručnjaka koji su radili na ovom poduhvatu, ni jedan zvuk još nije dosegao istu oštrinu i jasnoću kao zvuk koji čujemo ušma. Pomislite na najkvalitetnije HI-FI sisteme proizvedene u najvećim kompanijama u muzičkoj industriji. Čak i kod ovih uređaja kada se zvuk snima jedan se dio gubi ili kada uključite HI-FI sistem uvijek čujete zvižduću buku prije nego krene muzika. Ipak, zvukovi koje proizvodi tehnologija ljudskog tijela ekstremno su oštri i jasni. Ljudsko uho nikada ne percipira zvukove u pratnji sa zviždućim prizvukom ili sa atmosferskim smetnjama kao što je slučaj sa HI-FI uređajima. Ono percipira zvuk upravo onakvim kakav i jeste, jasno i oštro. To je tako oduvijek, od kako je čovjek stvoren.

Do sada, ni jedan video ili uređaj za snimanje ili reprodukovanje zvuka, koji su ljudi proizveli, nije tako osjetljiv niti uspješan u evidentiranju čulnih podataka kao što su to oči ili uši.

Međutim, što se tiče vida i sluha, mnogo važnija činjenica stoji iza svega toga.

Kome pripada svijest koja vidi i čuje unutar mozga?

Ko je onaj ko posmatra primamljivi svijet u svom mozgu, sluša simfonije i cvrkut ptica i ko miriše ruže?

Simulacije koje dolaze iz očiju, ušiju i nosa ljudskih bića putuju do mozga kao elektro-hemijski nervni impulsi. U knjigama iz biologije, psihologije i biohemije možete pronaći mnoge detalje i tokove kako se formira slika u mozgu. Međutim, nikada nećete naići na ono najvažnije o ovoj temi: ko je onaj koji je svjestan ovih elektro-hemijskih nervnih impulsa u vidu slika, zvukova, mirisa i čulnih događaja u mozgu? Postoji svijest koja opaža sve ovo bez da su joj potrebne oči, uši ili nos. Kome ova svijest pripada? Nema sumnje da ova svijest ne pripada nervima, sloju masti ni neuronima od kojih se sastoji mozak. Zato materijalisti i darvinisti, koji vjeruju da je sve sastavljeno od materije, ne mogu dati odgovor na ovo pitanje.

Jer ta je svijest duša koju je stvorio Bog. Duša ne treba ni oči da bi vidjela slike, ni uši da bi čula zvukove. Nadalje, njoj ne treba ni mozak da bi razmišljala.

Svako ko pročita ovu jasnu naučnu činjenicu bi trebao razmisliti o Svemogućem Bogu, trebao bi Ga se bojati i od Njega tražiti zaštitu, jer On je u stanju da sažme cijeli univerzum u potpuno tamno mjesto od svega nekoliko kubnih centimetara u trodimenzionalnom, obojenom, sjenovitom i svijetlom obliku.


Materijalistička vjera

Sve ono što smo do ovdje iznijeli jasno nam ukazuje na činjenicu da je teorija evolucije jedna tvrdnja koja je u očitoj koliziji sa naučnim otkrićima: Darwinova tvrdnja po pitanju porijekla života je u oprečnosti s naukom, navedeni evolucionari mehanizmi ne posjeduju evoluirajuće djelovanje i fosilni zapisi upućuju na činjenicu da nisu

postojale prijelazne forme, koje su neophodne za realizaciju navedene tvrdnje. U ovom slučaju, svakako treba odbaciti teoriju evolucije kao ideju koja je u oprečnosti sa naukom. U historiji je također zabilježeno da je niz teorija, poput modela evolucije sa centrom Zemlje, izbačeno sa naučnog dnevnog reda.

Međutim, teorija evolucije uporno se drži kao naučno aktualna i osnovana teorija. i ne samo to, čak se oni koji kritiziraju teoriju nastoje prikazati kao ljudi koji "napadaju nauku". Dobro, ali zašto je to tako?

Nesumnjivo, povod tome je činjenica da je teorija evolucije za određene krugove ljudi jedno dogmatsko ubjeđenje koga se nikada neće odreći. Ovi krugovi su slijepo vezani za materijalističku filozofiju, a darvinizam prihvataju iz razloga što je to jedino materijalističko objašnjenje prirode.



Signali nekog objekta se u mozgu percipiraju putem električnih signala. Kada kažemo da vidimo nešto, zapravo samo doživljavamo efekat električnih signala u našem mozgu. Mozak je zatvoren za svjetlost. Unutrašnjost mozga je potpuno crna i ni tračak svjetla ne doseže tamo. Ta zona je poznata kao vizualni korteks i u potpunom je crnilu, tamnija možda od svega što ste ikada vidjeli. Ali u tom potpunom mraku vi gledate šarenilo boja.

Što je dosta interesantno, oni također sa vremena na vrijeme priznaju ovu činjenicu. Dobro poznati genetičar i otvoreni evolucionista **Richard C. Lewontin** sa Harvardskog univerziteta na slijedeći način priznaje da je on "prije svega materijalista, a onda naučnik":

"Mi imamo jednu materijalističku vjeru, a to je 'a priori' vjera. Ono što nas primorava da na svijet donosimo materijalistička objašnjenja nisu naučne metode ni principi. Naprotiv, zbog naše apriorne privrženosti materijalizmu mi montiramo istraživačke pojmove i principe koji će iznijeti neko materijalističko objašnjenje. A i s obzirom da je materijalizam apsolutan, mi ne možemo dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju." (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9. januar, 1997, str. 28)

Ova izjava je sasvim jasno upozorenje da je darvinizam jedna dogma koja se drži u životu zbog privrženosti materijalističkoj filozofiji. Ova dogma podrazumijeva da ne postoji ništa izvan materije. Upravo iz ovog razloga vjeruje se da je neživa, nesvjesna materija stvorila život. Milioni različitih živih vrsta, na primjer ptice, ribe, žirafe, leopardi, insekti, drveće, cvijeće, kitovi i čovjek su se oformili reakcijama unutar same materije, nastali su dakle unutar nežive materije kao posljedica padanja kiše ili udara groma. U stvarnosti je ovo poimanje koje je u oprečnosti i sa razumom, a i sa naukom. Darwinisti, međutim, nastavljaju braniti ovu apsurdnost iz razloga što ne smiju "dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju".

A svi oni koji na porijeklo života ne gledaju sa jednom materijalističkom predrasudom će sasvim lako dokučiti slijedeću nepobitnu činjenicu: sve živo je djelo Stvoritelja, koji posjeduje neograničenu moć i razum. Taj Stvoritelj je Allah, Onaj koji je čitav kosmos stvorio iz ničega, koji ga je na najsavršeniji način organizirao i Onaj koji je sve živo stvorio i dao mu oblik.

Teorija evolucije: najmoćnija magija na svijetu

Svako ko nije podložan predrasudama ili pod utjecajem neke ideologije, ko koristi svoj razum i logiku, jasno će uvidjeti da je vjerovanje u teoriju evolucije, koja podržava sujevjerja neukih društava koja nisu imala pristup nauci ni civilizaciji, potpuno neodrživo.

Kao što je prethodno i objašnjeno, oni koji vjeruju u teoriju evolucije smatraju da bacanjem nekoliko atoma i molekula u bačvu može proizvesti stavove i razmatranja univerzitetskih profesora i studenata, naučnike poput Einsteina i Galilea, umjetnike poput Humphreya Bogarta, Franka Sinatre i Luciana Pavarottija, te antilope, limunova stabla i karanfile. Šta više, s obzirom da su naučnici i profesori koji u sve ovo vjeruju obrazovani ljudi, potpuno je opravdano govoriti o teoriji evolucije kao o "najmoćnijoj magiji na svijetu." Nikada ranije niti jedno uvjerenje niti ideja nije u toj mjeri lju-



Jednako kako nam sada vjerovanje onih koji su obožavali krokodile djeluje čudnim i nevjerovatnim, isto će biti i s vjerovanjem darvinista. Darvinisti smatraju slučajnost i beživotne, nesvjesne atome stvaralačkom silom, te su tom uvjerenju posvećeni kao da je religija.

dima oduzela moć rasuđivanja, uskratila im inteligenciju i logičnost, te sakrila istinu od njih kao da su im oči pokrivena povezom. Ovo je čak gore i nevjerovatnije sljepilo nego obožavanje totema u pojedinim dijelovima Afrike, naroda Saabe koji je obožavao Sunce, plemena poslanika Ibrahima/Abrahama (savs) koje je obožavalo idole koje su pravili sopstvenim rukama ili nekih sljedbenika poslanika Musaa/Mojsija (savs) koji su obožavali zlatno tele.

Zapravo, Allah ističe ovaj nedostatak razuma u Kur'anu. U mnogim ajetima, Allah objavljuje da će umovi nekih ljudi biti zatvoreni i da će oni biti nemoćni da vide istinu. Neki od tih ajeta su slijedeći:

Onima koji neće da vjeruju doista je svejedno – opominjao ih ti ili ne opominjao – oni neće vjerovati. Allah je zapečatio srca njihova i uši njihove, a pred očima njihovim je koprena; njih čeka patnja golema. (Kur'an, 2:6-7)

... Mi smo za Džehennem mnoge džine i ljude stvorili; oni srca imaju – a njima ne shvaćaju, oni oči imaju – a njima ne vide, oni uši imaju – a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori – oni su zaista nemarni. (Kur'an, 7:179)

Kad bismo njih radi kapiju na nebu otvorili i oni se kroz nju uspinjali, opet bi oni, zacijelo, rekli: "Samo nam se pričinja, mi smo ljudi opčinjeni!" (Kur'an, 15:14-15)

Riječima je nemoguće opisati koliko je zaprepasavajuće da je ova magija orobila tako veliku zajednicu, da drži ljude daleko od istine i da ne jenjava 150 godina. Razumljivo je da jedna ili nekoliko osoba mogu povjerovati u nemoguće scenarije i iznositi tvrdnje prepune gluposti i nelogičnosti. Međutim, "magija" je jedino moguće objašnjenje da ljudi širom svijeta vjeruju da je nesvjesni i beživotni atom odjednom odlučio da se sastavi i stvori svemir koji besprijeekorni sistem – organizovan, disciplinovan, razuma i savjestan, planet zvanu Zemlja sa svim svojim osobinama koje savršeno pogoduju

životu i živim bićima koja se sastoje od bezbroj kompleksnih sistema.

Zapravo, u Kur'anu Allah objavljuje incident poslanika Musaa/ Mojsija (savs) i faraona kako bi ukazao na to da ljudi koji podržavaju ateističke filozofije koriste magiju da utječu na druge. Kada je faraon saznao za pravu religiju, rekao je poslaniku Musai (savs) da se sastane sa njegovim čarobnjacima. Poslanik Musa (savs) je to učinio i rekao im da pokažu svoje sposobnosti prvi. Ajet kaže slijedeće:

"Bacite vi" – reče on. i kad oni baciše, oči ljudima začaraše i jako ih prestrašiše, i vradžbinu veliku prirediše. (Kur'an, 7:116)

Kao što smo i vidjeli, faraonovi čarobnjaci su bili sposobni da ubijede sviju osim poslanika Musaa (savs) i one koji su vjerovali. Međutim, njegovi su dokazi uklonili magiju, tj. "progutali ono što su oni izveli," kako kaže i slijedeći ajet:

I Mi naredismo Musau: "Baci štap svoj!" – i on odjednom proguta sve ono čime su oni bili obmanu izveli. i tako istina na vidjelo izbi i pokaza se da je bilo lažno ono što su oni priredili. (Kur'an, 7:117-118)

Kao što možemo i vidjeti, ljudi su shvatili da su bili pod dejstvom magije i da je ono što su vidjeli samo iluzija, pa su faraonovi čarobnjaci izgubili kredibilitet. i danas, također, oni koji po utjecajem slične iluzije vjeruju u ove smiješne tvrdnje pod naučnom krinkom i provode svoje živote zastupajući ih, osim ukoliko ne napuste ovu sujevjernu religiju, bit će poniženi kada potpuna istina izađe na vidjelo, a iluzija bude razotkrivena. Zapravo, svjetski poznati britanski pisac i filozof Malcom Muggeridge, koji je bio ateist i zastupao teoriju evolucije nekih 60 godina, ali je kasnije shvatio istinu, otkriva poziciju u kojoj će se teorija evolucije naći u vrlo skoroj budućnosti, slijedećim riječima:

Ja sam lično ubijeđen da će teorija evolucije, posebno stepen u kojem se primjenjuje, biti jedna od najvećih šala u historijskim knjigama u budućnosti. Naše potomstvo prosto će biti zaprepaseno kako je tako labava i sumnjiva hipoteza mogla biti prihvaćena sa tako nevjerovatnom kredibilnoću. (Malcolm Muggeridge, Kraj kršćanstva, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, str. 43)

Ta budućnost nije tako daleko – naprotiv! Ljudi će uskoro shvatiti da slučajnost nije božanstvo i posmatračće teoriju evolucije kao najgoru obmanu i najteži oblik zablude na svijetu. Ta zabluda se već rapidno počela otklanjati iz glava ljudi širom svijeta, pa mnogi ljudi koji sada uviđaju istinu, se pitaju s čuđenjem kako su ikada mogli biti tako obmanuti.

*Hvaljen neka si – rekoše oni –
"mi znamo samo ono čemu si nas Ti
poučio; Ti si Sveznajući i Mudri."
(Kur'an, 2:32)*

1. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, pp. 79-80
2. <http://www.ibtimes.com/why-do-people-join-isis-psychology-terrorist-1680444>
3. Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, p. 25
4. Tabari, *Ta' rikh*, 1, 1850, cited in Majid Khadduri, *War and Peace in the Law of Islam*, Johns Hopkins Press, Baltimore, 1955, p. 102
5. Karen Armstrong, *Holy War*, MacMillan London Limited, 1988, p. 25
6. W.H.C. Frend, "Christianity in the Middle East: Survey Down to A.D. 1800", *Religion in the Middle East*, Ed. A.J. Arberry, I-II Cambridge, 1969, Volume I, p. 289
7. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, Goodword Books, 2001, p. 56
8. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, pp. 71-72
9. L. Browne, *The Prospects of Islam*, pp. 11-15
10. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, p. 96
11. Prof. Thomas Arnold, *The Spread of Islam in the World, A History of Peaceful Preaching*, pp. 88-89
12. André Miquel, *L'Islam et sa Civilisation VIIe - XXe siècle*, Librairie Armand Colin, Paris 1968, p. 244
13. John L. Esposito, *The Islamic Threat: Myth or Reality*, Oxford University Press, New York, 1992, p. 39
14. *Gesta Francorum*, (The Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem), trans. Rosalind Hill, (London: 1962), p. 91.
15. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), p. 261
16. August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants* (Princeton & London: 1921), p. 262
17. Alan Ereira, David Wallace, *Crusades: Terry Jones Tells the Dramatic Story of Battle for Holy Land*, BBC World Wide Ltd., 1995
18. The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 8
19. The Alarm Newspaper Article, "Bakunin's Ground-Work for the Social Revolution," 1885 Dec. 26, p. 2
20. Karen Armstrong, *Holy War*, pp. 30-31
21. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 58
22. John L. Esposito, *Islam: The Straight Path*, p. 59
23. Karen Armstrong, *Holy War*, p. 185
24. Francis E. Peters, *Jerusalem: Holy City in the Eyes of Chroniclers, Visitors, Pilgrims, and Prophets from the Days of Abraham to the Beginnings of Modern Times*, Princeton, Princeton University Press, 1985, p. 363

25. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
26. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
27. Theodore D. Hall, "The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program", <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
28. James Joll, *Evrope Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 164
29. M.F. Ashley-Montagu, *Man in Process*, New York: World. Pub. Co. 1961, pp. 76, 77 cited in Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971, pp. 338-339
30. L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
31. J. Tenenbaum, *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, p. 211, 1956; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
32. Peter Chrisp, *The Rise of Fascism*, Witness History Series, p. 6
33. Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pp. 51-52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101-111, 1999
34. Robert M. Young, *Darwinian Evolution and Human History, Historical Studies on Science and Belief*, 1980
35. Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
36. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
37. Karl Marx, *Das Capital*, Vol. I, 1955, p. 603
38. Vladimir Ilich Lenin, *Collected Works*, 4th English Edition, Progress Publishers, Moscow, 1965, Volume 11, p. 216
39. L. Poliakov, *Le Mythe Aryen*, Editions Complexe, Calmann-Lévy, Bruxelles, 1987, p. 343
40. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, pp. 115-116; cited by Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>